

หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ด ดินแดนแห่งจิต

หนึ่งร้อยปีผ่านไปอย่างรวดเร็วปานติดนิ้ว

ซูหลัวกับหนานกงหลิวอวีนนำสหายทั้งหมดกลับสู่เมืองเสียนอวี่ เนื่องจากจื่อเหยียนมีสถานะเป็นธิดาเทพในเมืองนี้ นางจึงมีคะแนนสะสมเอาไว้มากมาย พอที่จะอยู่ในหอมิติโน้มถ่วงได้ถึงหนึ่งร้อยปีด้วยซ้ำไป

หลังจากที่ทุกคนได้พบหน้ากันอีกครั้ง ซูหลัวก็มองไปที่แต่ละคน

เป่ยเจินอิ่งแกลบลิ้น “ข้าเพิ่งจะอยู่ในชั้นประมุขระดับสามดาว”

“ข้า... ชั้นประมุขระดับสองดาว” จื่อเหยียนเองก็แกลบลิ้นตอบกลับ

พวกเขาสองคนยังดีที่อยู่ในชั้นประมุข ทว่าอันเยี่ยหมิงและหลันเซวี่ยนเพิ่งจะอยู่ในชั้นผู้นำระดับเก้าดาวเท่านั้น

ขณะที่เว่ยหัวอู่อยู่ในชั้นประมุขระดับห้าดาว

ทั้งหมดไม่อาจเดินทางเข้าสู่ประตูดินแดนแห่งจิตได้ เนื่องจากชั้นพลังยังไม่ถึงระดับมาตรฐานขั้นต่ำสุดที่กำหนดไว้ ซูหลัวมองลึกลับวิเศษของนางเงิบๆ มังกรเทพน้อยอยู่ในชั้นจักรพรรดิระดับหนึ่งดาวพอดี มันเข้าไปในดินแดนแห่งจิตได้ แต่จึงจอกเทพเก้าหางยังมีพรสวรรค์ที่จำกัด ตลอดระยะเวลาหนึ่งร้อยปีมานี้ แม้ซูหลัวจะบ่อนโอสถช่วยเหลือมันสารพัด ทว่าเจ้าตัวก็เลื่อนชั้นพลังยุทธ์

ได้เพียงชั้นประมุขระดับเจ็ดดาวเท่านั้น หากคิดจะเลื่อนชั้นอีกก็เป็นเรื่องยากเย็นแสนซึ้งเติมที

ต้นจิวี่หลัง... ซูลัว่ทอดถอนใจออกมาด้วยความเสียดาย ต้นจิวี่หลังอยู่ข้างกายนางมาตลอดหลายปี ทว่ามันก็เหมือนกับจิ้งจอกเทพเก้าหางที่มีพลังยุทธ์แค่ชั้นประมุขระดับเจ็ดดาว การจะเลื่อนระดับชั้นในระยะเวลาสั้นๆ นั้นยากที่จะสำเร็จได้ ขณะที่หุ่นนักรบสงครามไม่มีพลังชีวิต มันจึงอยู่ในสถานะอาวุธประจำกายอย่างหนึ่ง การนำมันติดตัวไปด้วยจึงไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด

จิ้งจอกเทพเก้าหางกับต้นจิวี่หลังขอบตาแดงก่ำ... ทั้งสองตัวเกาะซูลัว่ไม่ห่าง ซูลัว่เองก็สนใจนัก แม้ว่านางจะครอบครองมิตี แต่ในดินแดนแห่งจิตมิตีของนางก็พลอยถูกจำกัดไปด้วย ถ้านางพาพวกมันทั้งสองที่มีคุณสมบัติยังไม่เข้าขั้นตามติดไปด้วย เกรงว่าถึงตอนนั้นมิตีอาจจะพังทลายลง เจ้าจิ้งจอกเทพเก้าหางกับต้นจิวี่หลังก็คงต้องมอดม้วยไปด้วย ซูลัว่ไม่มีวันปล่อยให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเป็นอันขาด เพราะฉะนั้นนางจึงเฝ้ากับจิ้งจอกเทพเก้าหางและต้นจิวี่หลัง

“พวกเจ้าอยู่ฝึกฝนตอนที่จักรวรรดิบี๋ลั่วไปก่อน รอให้เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ถึงชั้นจักรพรรดิเมื่อใดค่อยไปตามหาพวกเราที่ดินแดนแห่งจิต หากไม่พบข้าก็จงตามหาหนานกงหลิวอวิน” รอให้จิ้งจอกเทพเก้าหางและต้นจิวี่หลังฝึกฝนถึงชั้นจักรพรรดิ พวกมันย่อมบุกบั่นไปยังดินแดนแห่งจิตได้ ถึงตอนนั้นเมื่อนางจะไม่ใช่ที่รู้จักของใคร แต่ชื่อเสียงของหนานกงหลิวอวินต้องขจรไกลแน่นอน การจะเจอกันอีกครั้งย่อมเป็นเรื่องง่าย

แม้ว่าจิ้งจอกเทพเก้าหางและต้นจิวี่หลังจะตัดใจไม่ได้ แต่พวกมันก็ยังพยักหน้าหนักๆ ว่าจะตั้งใจฝึกตนให้ดี และหาโอกาสที่จะได้พบกันที่ดินแดนแห่งจิต

หลังจากกล่าวคำลากับทุกคนแล้ว ซูลัว่กับหนานกงหลิวอวินก็ก้าวออกไปบนเส้นทางที่จะมุ่งสู่ดินแดนแห่งจิต ปฐมบทใหม่ของทั้งคู่กำลังจะถือกำเนิดขึ้น

ณ ก้นทะเลตงไห่

ร้อยปีที่ผ่านมานี้ ชูลั่วกับหนานกงหลิวอวินจับมือกันเดินทางไปทั่วทุกพื้นที่ในจักรวรรดิปีลั่ว ฉะนั้นก้นทะเลตงไห่จึงมีใช้สถานที่แปลกใหม่สำหรับทั้งคู่

ครั้งนี้ผู้ที่เดินทางไปยังดินแดนแห่งจิตมีเพียงชูลั่ว หนานกงหลิวอวิน และมังกรเทพน้อย รวมไปถึงหุ่นกรบสงครามที่เสฟไอพิเศษจากมิติของชูลั่ว จนเกลี้ยงและกำลังนอนหลับใหล ชูลั่วกับหนานกงหลิวอวินเดินทางเข้าสู่ทะเลตงไห่และดำดิ่งไปถึงจุดที่ลึกที่สุด สุดท้ายก็สัมผัสได้ถึงปลายเขตแดนของจักรวรรดิปีลั่ว

ชูลั่วกับหนานกงหลิวอวินสบตากัน ต่างก็เห็นแววยินดีในสายตาของอีกฝ่าย

“ที่นี่เอง” หนานกงหลิวอวินเอ่ยกับชูลั่ว

สองมือของชูลั่วลูบไล้ประตูลูกเหล็กหน่วงนั้น ปรกายวิบวามผุดวามขึ้นในแววดา หากออกจากประตูนี้ไปก็คงไม่ได้กลับมาอีกนาน นอกเสียจากนางกับหนานกงหลิวอวินจะมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งระดับพอนุญชธรรมที่สามารถแหวกมิติได้ด้วยมือเปล่า แบบนั้นก็คงจะกลับจักรวรรดิปีลั่วได้อีกครั้ง

หนานกงหลิวอวินถ่ายทอดไอพิเศษสู่ฝ่ามือ ก่อนจะแนบไปกับกำแพงแข็งแกร่ง ไม่นานแสงสว่างจาก็สาดประกายออกมาจากกำแพงนั้น ชูลั่วเองก็แนบฝ่ามือตนเองไปเช่นกัน ก่อนแสงสว่างจะเจิดจ้าขึ้นเบื้องหน้านาง

ครี๊ดๆ...

เสียงประตูกำแพงเคลื่อนออกจากกัน ชูลั่วสบตากับหนานกงหลิวอวิน จากนั้นก็หันไปมองยังทิศทางนั้น

ประตูที่เปิดออกสะท้อนแสงสว่างดั่งดวงดาวที่ดูเลือนรางและพร่ามัว ทศนวิสัยในการมองเห็นต่ำเป็นอย่างมาก ยิ่ง แม้แต่ผู้มียุทธ์ระดับหนานกงหลิวอวิน ก็ยังมองเห็นแค่นี้ระยะหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น

ด้านหลังของพวกเขาเป็นคลื่นทะเลระลอกใหญ่ ทว่าน้ำทะเลกลับไม่

ซัดสาตเข้าไปในประตูบานนั้น รวากับว่ามีปรากฏการณ์แน่นอนหนากันประตูบานนี้ เอาไว้อีกชั้นหนึ่ง

“นอกประตูบานนี้ดูเหมือนจะเป็นคนละโลกกันเลย” ซูลัวงยหน้ามอง นานางทลิวอวิน “เข้าได้กลิ่นไอวิเศษสดชื่นที่ยั่วชวนใจยิ่งนัก”

นานางทลิวอวินพยักหน้าเรียบๆ “ประสาธสัมผัสของเจ้าไม่เลว เทียบ กับไอวิเศษระลอกนี้ ไอวิเศษในจักรวรรดิก็น้อยชนิดยิ่งนัก ไม่อาจเทียบชั้นกัน ได้เลย”

“หรือว่าเป็นไอวิเศษจากดินแดนแห่งจิต!” ซูลัวงยหันออกมา มีหน้า ผู้มีฤทธิ์ชั้นสูงถึงอยากเดินทางไปดินแดนแห่งจิต แต่ไอวิเศษก็ยังล่อตาล่อใจ ขนาดนี้

“ไปเถิด” นานางทลิวอวินจับมือซูลัวงยแล้วพานางข้ามประตูมิติบานนั้น หลังจากที่ยังคู่ก้าวเข้าไป ประตูด้านหลังก็ค่อยๆ ปิดลง เสียงครี๊ดดัง ขึ้น จากนั้นบานประตูก็แนบสนิท วินาทีนี้ต่อให้พวกเขาจะอยากเดินทางกลับ จักรวรรดิปีลิวก็ไม่อาจทำได้อีกแล้ว

“ไปเถอะ ไปที่ที่สูงยิ่งกว่าเก่า ที่นั่นมีทิวทัศน์ที่งดงามกว่านี้รอให้เรา ตี๋มต่ำอยู่” นานางทลิวอวินจูงมือซูลัวงยเดินไปข้างหน้าอย่างไร้ความหวาดเกรง เส้นทางนี้ยาวไกลนัก รวากับจะทดสอบปณิธานและความอดทนของคนทั้งคู่

นานางทลิวอวินจูงมือซูลัวงย สองคนใช้พลังกายและพลังใจในการ เดินทางด้วยกันทั้งสิ้นสามเดือนเต็ม ระยะเวลาสามเดือนนี้ พวกเขาออก เดินทางโดยไม่หลับไม่นอน ด้วยความเร็วของทั้งคู่ในเวลานี้ยังต้องใช้เวลานาน ถึงสามเดือนกว่าจะเห็นประตูใหญ่อีกบานที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

“เปิดประตูบานนี้ได้ก็จะถึงดินแดนแห่งจิตแล้วใช่หรือไม่” ซูลัวงยตั้งๆ เข้าไป ใช้ฝ่ามือข้างหนึ่งแนบกับบานประตูกลางหันมายิ้มให้ นานางทลิวอวิน

นานางทลิวอวินหรีตตาลง “ว่ากันว่าพลังโน้มถ่วงในดินแดนแห่งจิตเป็น หนึ่งพันเท่าของจักรวรรดิปีลิว แต่ยามนี้ข้าสัมผัสได้ถึงพลังโน้มถ่วงเพียงสิบ เท่าเท่านั้น เพราะฉะนั้นอาจจะไม่ใช่ดินแดนแห่งจิต” พลังโน้มถ่วงในดินแดน

แห่งจิตสูงกว่าจักรวรรดิเปลวถึงพันเท่า พลังระดับนั้น หากมิใช่ผู้ที่เติบโตในดินแดนแห่งจิตแล้วไซ้ เกรงว่าถ้าคนต่างแดนล่องล้าเข้าไป เพียงแคอย่างก้าวแรก ร่างกายก็อาจถูกบดขยี้จนกลายเป็นเพียงก้อนเนื้อเอาได้

“ถ้าให้ข้าเดาละก็ ที่นั่นน่าจะเป็นแหล่งชุมนุมผู้มีฤทธิ์ซึ่งเดินทางไปยังดินแดนแห่งจิต” นานางทิวอวิ้นมองซูลัวด้วยรอยยิ้ม ยามที่นานางทิวอวิ้นเอ่ยวาจานี้ออกมา เขาก็แสดงท่าที่มั่นอกมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม

“ถ้าเช่นนั้นก็ลองดูหน่อยว่าสิ่งที่ท่านเอ่ยมาถูกต้องหรือไม่” ซูลัวถ่ายทอดพลังวิเศษที่เนบอยู่กับกำแพง จากนั้นบานประตูก็เปิดกว้างออก ก่อนที่จะเห็นห้องโถงขนาดกว้างใหญ่โอ้อ่า นอกจากนี้นางยังพบว่าด้านในห้องโถงเต็มไปด้วยบานประตูแน่นขนตรอบด้าน มองไปทางใดก็เห็นแต่ประตู

นี่มัน... ซูลัวเกิดกลางสังหรณ์ขึ้น เกรงว่าการคาดเดาของนานางทิวอวิ้นจะเป็นจริงขึ้นมาเสียแล้ว เป็นไปตามคาด ไม่นานประตูบานหนึ่งก็เปิดออก มนุษย์รูปร่างประหลาดก้าวออกมา จากนั้นประตูอีกบานก็เปิดกว้าง ใครบางคนก็ปรากฏตัวขึ้น

จังหวะนี้เอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นเบื้องหลังซูลัวโดยที่นางไม่ทันตั้งตัว

“จักรวรรดิเปลวสองคน”

“จักรวรรดิเปลวอวิ้นหนึ่งคน”

“เกาะปีศาจหมื่นลิ้นหนึ่งคน”

...

ซูลัวกับนานางทิวอวิ้นสบตากัน... ณ จักรวรรดิเปลว ในระยะเวลาหลายร้อยหลายพันปีจะมีผู้มีฤทธิ์เพียงหนึ่งหรือสองคนเท่านั้นที่สามารถเดินทางไปยังดินแดนแห่งจิตได้ แต่บัดนี้พวกเขากลับเห็นว่าบานประตูเหล่านี้เปิดๆ ปิดๆ สลับกันอย่างต่อเนื่อง ไม่ถึงสิบห้านาที พวกเขาได้เห็นผู้มีฤทธิ์กว่าห้าคนเดินเข้ามาในห้องโถงแห่งนี้

ตอนนี้เอง ดรุณีน้อยหน้าตาตงมาแต่ติดจะบั้งตึงก็ตะโกนขึ้นด้วยท่าทางดูตัน “จักรวรรดิเปลว จักรวรรดิเปลวอวิ้น เกาะปีศาจหมื่นลิ้น... ได้ยิน

แล้วก็จงมาทางนี้ ได้ยินแล้วจงมาทางนี้ เรือเหาะลำรุดกำลังจะออกเดินทาง อย่าให้เสียเวลา” พุดจบตรุณีน้อยก็สะบัดผมหางม้าอย่างหึงยโสและไม่สนใจผู้ใดอีก จากนั้นก็เดินผลไปโดยไม่เหลือบแล้วจะมีใครได้ยินนางหรือไม่ นางเอ่ยเพียงแค่ออบเดียวเท่านั้น

“ทะนงตนดีแท้” ชูลัว่มองท่าทางเช่นนั้นของตรุณีน้อยแล้วก็อดทอดถอนใจออกมาไม่ได้

หนานกงหลิววีนเอ่ยกลับหัวเราะ “หากดูไม่ผิดละก็ นางน่าจะมีพลังยุทธ์ชั้นจักรพรรดิระดับเจ็ดดาว”

ชูลัว่เบิกตามองหนานกงหลิววีน นัยน์ตาฉายแววกลางแคลง หนานกงหลิววีนพยักหน้ายืนยัน ทำเอาชูลัว่ที่เดิมมั่นใจในตัวเองอย่างยิ่งถึงกับสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

เวลานั้นเบื้องหน้าตรุณีโฉมงามเต็มไปด้วยผู้คนที่มารวมตัวกัน ปรายตามองครว่ๆ อย่างน้อยก็สามสิบคน ทั้งหมดมาจากพิภพสามัญ ตรุณีโฉมงามสะบัดผมหางม้าพลาซซึ่งไปที่แต่ละคนด้วยสีหน้าจริงจัง เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “ต่อไปข้าจะพุดเพียงแค่ออบเดียวเท่านั้น พวกเจ้าฟังเข้าใจก็ดี ไม่เข้าใจก็ช่าง เรื่องเกี่ยวพันกับความเป็นความตายของเจ้า หาได้ข้องเกี่ยวกับข้าไม่”

เพราะเหตุนี้ทุกคนเลยพากันจับตามองไปยังตรุณีโฉมงาม ด้วยเกรงว่าจะพลาดคำพุดใดๆ ของนางไป

ตรุณีโฉมงามใช้สายตาเย็นชามองทุกคน “คิดว่าพวกเจ้าคงเดาออก ที่นี่คือแหล่งชุมนุมของผู้มีฤทธิ์จากพิภพสามัญ พวกเจ้าจะมารวมตัวกันที่นี่ ครบสามสิบคนเมื่อใดก็จะโดยสารเรือเหาะลำรุดไปยังดินแดนแห่งจิต”

“ดินแดนแห่งจิตนั้นกว้างใหญ่เพียงใด เอ่งง่าย ๆ ก็คือโลกใบนี้ประกอบด้วยพิภพเล็กสามสิบล้านแห่ง พิกพใหญ่เก้าพันแห่ง พวกเจ้าซึ่งมาจากพิภพสามัญก็เป็นคนจากพิภพเล็กสามสิบล้านแห่งนั่นเอง เรียกได้ว่าพิภพสามัญอย่างพวกเจ้ามีด้วยกันทั้งสิ้นสามสิบล้านแห่ง ทั้งหมดก็เป็นเช่นนี้ พวกเจ้าลองคิดดูก็แล้วกัน”

“แต่พิภพเล็กสามสิบล้านแห่งและพิภพใหญ่เก้าพันแห่งนี้ สำหรับดินแดนแห่งจิตแล้วก็เป็นเพียงแค่ว่าเมธิดหนึ่งในมหาสมุทรที่ไม่มีค่าให้ปรายตามอง รอบนอกดินแดนแห่งจิตยังมีจักรวรรดิอันกว้างใหญ่รายล้อมอยู่อีกสิบแปดแห่ง ทว่าเมื่อเทียบกับพิภพเล็กสามสิบล้านแห่งและพิภพใหญ่เก้าพันแห่ง จักรวรรดิเหล่านี้ก็เรียกได้ว่ายิ่งใหญ่กว่ามากนัก พวกเจ้าจงฟังเอาไว้ให้ดี!”

พอกล่าวถึงตรงนี้ แม้ว่าสีหน้าของตรุณีโถมงามจะยังเฉยชา ทว่านัยน์ตาลกลับฉายประกายความตื่นตื่น “แต่นอกจากจักรวรรดิรอบนอกทั้งสิบแปดแห่งแล้ว ก็ยังมีจักรวรรดิกกลางอีกหนึ่งแห่ง และจักรวรรดิกกลางนี่เองที่เป็นที่ตั้งของดินแดนแห่งจิต แน่نونว่าด้วยคุณสมบัติของคนจากพิภพสามัญอย่างพวกเจ้าเหล่านี้ ชาตินี้คงไม่อาจเหยียบย่างไปถึงจักรวรรดิกกลางได้ เพราะฉะนั้นไม่พูดจะดีกว่า”

ใครบางคนทำท่าไม่พอใจขึ้นมา “ถ้าเช่นนั้นต้องมีพลังยุทธ์เช่นไรจึงจะมีคุณสมบัติเข้าสู่จักรวรรดิกกลาง”

ครั้งนี้ตรุณีโถมงามเพียงแค่ว่าเหาะแว่วเบา “คิดจะเดินทางเข้าสู่จักรวรรดิกกลางก็ต้องมีพลังยุทธ์ชั้นอมตะ แต่นี่เป็นเพียงเกณฑ์ขั้นต่ำสุดเท่านั้น ดูจากพวกเจ้าในเวลานี้คงต้องเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ให้สูงขึ้น ถึงจะมีคุณสมบัติเข้าสู่ดินแดนแห่งจิตได้”

ชั้นอมตะเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำสุด... ชูลัวกับหนานกงหลิววินสบตากันทั้งสองคนไม่เอ่ยคำใดออกมา

ขณะที่คนอื่น ๆ พากันสวดลมหายใจเย็นเยียบ เวลานั้นทุกคนล้วนมีพลังยุทธ์ในชั้นจักรพรรดิ และต่างก็คุ้นเคยกับลำดับขั้นในการฝึกฝนเป็นอย่างดี แต่ว่า...

“ชั้นอมตะ... สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าชาตินี้จะมีโอกาสบรรลุถึงชั้นอมตะหรือไม่” ไม่รู้ว่าใครทอดถอนใจออกมา

“เพราะฉะนั้นหากพวกเจ้าคิดจะเดินทางสู่จักรวรรดิกกลางนับว่ายากเย็น

โอกาสหนึ่งในร้อยล้านก็ยังไม่ มี ขอบอกพวกเจ้าไว้อีกเรื่อง สถานที่ที่พวกเจ้า กำลังจะไปเยือนก็คือมิติเปลี่ยนถ่าย” ดรุณีโหมงามสะบัดผมหางม้าด้วยท่วงท่า ดงงาม “เอาละ เรื่องที่ควรพูดก็พูดไปหมดแล้ว ต่อไปก็ขึ้นอยู่กับवासนาของ พวกเจ้าแต่ละคน หากโชคดีก็อาจจะมีชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งจิตได้สักกระยะ ตอนนี้นักพวกเจ้าทุกคนตามเข้ามา”

ดรุณีโหมงามพูดจาเฝงฝาง ท่าทางวางโต นางนำกลุ่มคนทั้งหมดมุ่งหน้า ไปยังจุดที่เรือเหาะลำริดจอดอยู่

ผู้มีฤทธิ์กลุ่มนี้มีทั้งสิ้นสามสิบคน ชูลิ้วกวาดตามองก็รู้ว่าพวกเขาอยู่ใน ชั้นจักรพรรดิระดับต้น ไม่เหมือนหนานกงหลิววันกับนางที่บรรลุนั้นจักรพรรดิ แล้วก็ยังตั้งใจฝึกฝนหาประสบการณ์อยู่ในจักรวรรดิปีลั่วอีกกว่าร้อยปี ดินแดน แห่งจิตเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้านและอุปสรรคนานาประการ... ชูลิ้วรู้สึกว่ ตนเองโชคคตินักที่ก่อนหน้านี้นางไม่ได้รับร้อนเดินทางมายังดินแดนแห่งจิต เสียก่อน

ทั้งหมดเดินเรียงรายกันลงเรือเหาะลำริด จนกระทั่งทุกคนเข้าประจำ ที่นั่ง เรือเหาะลำริดก็ทะยานขึ้นสู่ขอบฟ้า

ผ่านไปวันแล้ววันเล่า ทุกคนโดยสารอยู่ในเรือเหาะลำริดเป็นเวลาหนึ่ง เดือน... สองเดือน... สามเดือน... พอเข้าสู่เดือนที่หกก็มีใครบางคนเอ่ยปาก ถามขึ้นอย่างอดรนทนไม่ได้ “พวกเราต้องนั่งอีกนานแค่ไหนกัน”

ครั้งนี้ดูเหมือนดรุณีโหมงามจะอารมณ์ดี พอได้ยินคำถาม นางก็ตอบ กลับอย่างซัดถ้อยซัดคำ “ใกล้แล้ว”

“พวกเราจะไปที่ไหน”

ดรุณีโหมงามตอบ “อาณาจักรทั้งสิบแปดรอบนอกดินแดนแห่งจิต หาก เรียงจากลำดับแล้วละก็ อาณาจักรเสวียนอู่จะอยู่ในลำดับท้ายสุด ครั้งนี้พวก เจ้าโชคคตินัก คนสามหมื่นอย่างพวกเจ้าถูกจับไปไว้ที่อาณาจักรเสวียนอู่ โอกาส รอดชีวิตก็มีอยู่มาก เหล่ามีเอใหม่ พวกเจ้าจงขอบคุณสวรรค์เถิด”

พอได้ยินเช่นนี้ ทุกคนก็พรวดพราดใจออกมา ทว่าไม่นานสิ่งที่ดรูณี โฉมงามกระทำก็ทำให้ทุกคนหวาดหวั่นใจ เพราะประตูของเรือเหาะลำริดเปิด กว้างขึ้น จากนั้นดรูณีโฉมงามก็คว้าตัวคนที่อยู่ข้างๆ นางมา คนผู้นั้นเพิ่งจะมี พลังยุทธ์ขั้นจักรพรรดิระดับหนึ่งดาว มีหรือจะขัดขืนดรูณีโฉมงามได้ เขาถูก นางหิ้วคอด้วยมือเพียงข้างเดียว

“เจ้าจะทำอะไร... อ้า!” จากนั้นก็ได้ยินเสียงกรีดร้องตามมา ก่อนที่คน คนนั้นจะถูกโยนออกไปกลางอากาศ

เสียงกรีดร้องเบาลงเรื่อยๆ เรือเหาะลำริดยังคงมุ่งหน้าไปตามเส้นทาง ที่กำหนดไว้ดังเดิม วินาทีนี้ทุกคนพากันกระสับกระส่าย เพราะพิภพต่างแดน กำลังรอพวกเขาอยู่ ยิ่งไปกว่านั้นก็คือการถูกคว้าตัวแล้วโยนลงไปเช่นนั้น ทั้ง มั่งง่ายและดูรุนแรงยิ่งนัก ทำเอาพวกเขาพลอยสั่นสะท้านไปหมด

หลังจากนั้นผู้มียุทธ์ก็ถูกจับโยนออกไปวันละคน...

ผู้ที่เดินทางมาเยือนดินแดนแห่งนี้ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นคนโสด เพราะ เหตุนี้แม้จะถูกจับโยนออกไปก็ไม่มื่ออะไรให้ต้องอาลัยอาวรณ์ ทว่าไม่นาน ก็ถึงคราวของสามีภรรยาคนหนึ่ง เนื่องจากทุกครั้งคนที่ถูกจับโยนออกไปจะมี เพียงแค่รายเดียว ดังนั้นสองสามีภรรยาจึงถามดรูณีโฉมงามอย่างเป็นกังวล “พวกเรามาจากจักรวรรดิเสวียนหลังด้วยกัน ขอลงไปพร้อมกันได้หรือไม่”

“ไม่ได้!” น้ำเสียงของดรูณีโฉมงามเด็ดขาด! เอ่ยจบก็คว้ามือฝ่ายภรรยา แล้วเตรียมจะจับนางโยนออกไป แต่ผู้เป็นสามีหรือจะยอมรามือง่ายๆ เขาผลัก ดรูณีโฉมงามไปอีกทาง จากนั้นก็กระโดดตามลงไปด้วย!

ดรูณีโฉมงามกลับหัวเราะเสียงเยือก อารูชชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นในมือ ของนางทันที ในสายตาของชูลัว อารูชนี้มีรูปร่างคล้ายเป็นที่นางใช้เมื่อภพก่อน จากนั้นก็เห็นว่าดรูณีโฉมงามยิงกระสุนลูกหนึ่งไปที่แผ่นหลังของผู้เป็นสามี

ลูกกระสุนกระทบตรงกลางหลังของเขาอย่างแม่นยำ จากนั้นเปลวไฟ ร้อนแรงก็ลุกโชนขึ้นมา!

ทุกคนเห็นว่าร่างของคนผู้นั้นกลายเป็นกองเพลิงร้อนแรงที่ลุกไหม้อยู่

กลางอากาศ ขณะที่เรือเหาะลำริดหยุดลง จนกระทั่งฝ่ายนั้นถูกเผาจนมอดไหม้ไปทั้งร่าง เรือเหาะลำริดถึงได้มุ่งต่อไปยังทิศทางเดิม วันต่อมาทุกคนล้วนอยู่ในอาคารนั่งชมรม ไม่มีความตื่นเต้นและกระตือรือร้นที่จะเดินทางสู่ดินแดนแห่งจิตเหมือนในช่วงต้นอีก

เนื่องจากตอนที่ลงเรือเหาะลำริดมา นานางงหลิววินดึงชูลั่วให้ไปอยู่ที่นั่งด้านท้าย เพราะเหตุนี้จึงยังไม่ถึงรอบของพวกเขา ทว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ทำให้ชูลั่ววุ่นวายใจ

ดินแดนแห่งจิตกว้างใหญ่ไพศาล หากนางพลัดกับนานางงหลิววินอีกก็เดือนก่ปีถึงจะได้พบหน้ากันอีกครั้ง ไม่แน่ว่าชาตินี้อาจจะไม่มีโอกาสอีกแล้วก็ได้ ตอนที่ชูลั่วกำลังวุ่นใจอยู่นั้น ฝ่ามือเรียวยาวและอบอุ่นของนานางงหลิววินก็กุมมือเล็กๆ ของนางเอาไว้ เสียงกระซิบต่ำๆ บอกนาง “อย่ากังวลไป มีข้าอยู่ทั้งคน”

คำพูดสั้นๆ ง่ายๆ แต่กลับทำให้ชูลั่วรู้สึกปลอดภัยอย่างที่ไม่มีใครมอบให้ได้ นานางงหลิววินรักษาสัจย์สัญญามาแต่ไหนแต่ไร วาจาก็เอ่ยออกไป ไม่มีตระบัดสัตย์ ดังนั้นชูลั่วจึงพยักหน้านิดๆ พลังยิ้มให้ “ได้”

หลังจากนั้นคนแล้วคนเล่าก็ถูกจับโยนออกนอกเรือเหาะลำริด ในที่สุดก็มาถึงคราวของชูลั่ว

ดรุณีโหมงามปรายตามองชูลั่ว ดวงตาเป็นประกายขึ้นมา นางมั่นใจว่าตนเองหน้าตาตงตงม ทว่ากลับไม่เคยเห็นผู้ใดที่มีใบหน้าหมดจดถึงเพียงนี้มาก่อน

นานางงหลิววินโอบชูลั่วเอาไว้ จากนั้นก็ลุกขึ้น ก่อนจะเดินส่งฝ่าเผยเข้าไปหาดรุณีโหมงาม ชูลั่วเห็นเพียงแผ่นหลังของนานางงหลิววินแต่กลับไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายเอื่อยอะไรกับแม่นางผู้นั้น จังหวะนี้เอง นานางงหลิววินก็โอบมือให้ชูลั่ว แม้ว่าจจะฉงนอยู่ในใจ แต่ชูลั่วก็ยังเดินก้าวยาวๆ เข้าไปหาเขา

ดรุณีโหมงามผู้นั้นมองประเนินชูลั่วอย่างสนอกสนใจ จากนั้นก็ยิ้มกว้างให้นานางงหลิววินแล้วบอก “ในเมื่อเป็นแบบนี้ ถ้าเช่นนั้นก็ได้ ครั้งนี้ข้าจะ

ยกเว้นให้ พวกเจ้าก็ลงไปพร้อมกันเถอะ”

ชูลี้่มองหานางหลิววีนด้วยความแปลกใจ บุษยผู้นี้ยอดเยี่ยมแท้ๆ ไม่รู้ว่าเขาพูดสิ่งใดกับดรุณีโฉมงาม และนางก็ยิ้มออกมาอย่างมีเลศนัย

อาจเป็นเพราะดรุณีโฉมงามเห็นว่าหานางหลิววีนมีสง่าราศี นางไม่เพียงแต่ไม่ยื่นมือไปคว้าตัวเธอแล้วโยนออกจากเรือเหาะลำริด ซ้ำยังทำท่าทางเชื่อเชิญอีกต่างหาก ตรงข้ามกับบุคลิกดุตันป่าเถื่อนก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง ตอนที่ชูลี้่มกับหานางหลิววีนเตรียมตัวจะทะยานลงไปนั้น จู่ๆ ก็มีใครบางคนผุดลุกขึ้นมาแล้วตะโกนเสียงดัง “ไม่ได้! เรื่องอะไรคนอื่นถึงไปด้วยกันไม่ได้ แต่พวกเขากลับไปเป็นคู่ ถ้าแบบนั้นเราสองพี่น้องก็ไปพร้อมกันได้แบบนี้”

ชูลี้่มหันกลับมาก็เห็นบุษยผู้หนึ่งที่มีหน้าตาดุตันโหดเหี้ยม ดรุณีโฉมงามปรายสายตาดูเขายะเยือกมองไปที่เขา “รณหาที่ตายหรือไร”

พอถูกสายตาดูเขานั้นมองมา บุษยหน้าเหี้ยมก็รู้สึกขนลุกขนพองไปหมด ทว่าเขาก็ยังขีดหน้าคอแข็งอยู่เช่นนั้น ดรุณีโฉมงามเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “หากเจ้าสามารถมีลูกกับน้องชายของเจ้าได้ในเวลาไม่กี่วันนี้ ถ้าเช่นนั้นพวกเจ้าก็อยู่ด้วยกันได้”

“...”

วินาทีนั้นรอบกายก็พลันเงียบกริบ...

บุษยหน้าเหี้ยมใบหน้าแดงก่ำทันที แดงจนแทบจะคลื่นโลหิตออกมาได้... วาจาที่ช่าง...

“ไม่ได้เช่นนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นก็นั่งลงเสีย! ขึ้นเพื่อเจออีกประโยคเดียว ปืนเพลิงเมฆาจะได้ดูแลเจ้าแน่!” คำพูดของดรุณีโฉมงามหาได้ดังดงามเหมือนใบหน้าของนางแม่แต่ชนิดไม่

พอถูกดรุณีโฉมงามสั่งสอนจนหน้าซีดเผือด คนผู้นั้นก็พูดอะไรไม่ออกอีก ตอนนี้องที่ชูลี้่มรู้แล้วว่าหานางหลิววีนใช้เหตุผลได้อ่างแก่แม่นางผู้นั้น ดรุณีโฉมงามเร่งเร้า “รีบกระโดดเร็วเข้า หากยังไม่กระโดดอีกก็เป็นท้องทะเล

แล้ว”

ชูลั้วพยักหน้า จากนั้นก็จับมือหนานกงหลิววีนแล้วกระโดดลงไปตาม
ล่าง ตอนที่ทะยานร่างออกไป นางสัมผัสได้ถึงพลังโน้มถ่วงหนักหน่วงที่กดทับ
จนหายใจลำบากและเกือบจะขาดใจตาย

ที่ว่าพอฟ่านช่วงนั้นมา พลังโน้มถ่วงก็ลดลงเรื่อยๆ จึงหายใจได้สะดวก
ขึ้น

จนกระทั่งเท้าของชูลั้วกับหนานกงหลิววีนแตะพื้น ทั้งคู่ก็พบว่า
สามารถต้านทานกับพลังโน้มถ่วงที่พื้นดินได้ สองคนขยับร่างกายไปมาก่อนจะ
เริ่มกวาดตาสำรวจดินแดนแปลกใหม่แห่งนี้

ที่นี้เป็นป่าดงดิบไร้ผู้คน ทอดสายตามองก็เห็นเพียงภูเขาเขียวขจีสูงสลับ
ซับซ้อน ยอดเขาโบราณเรียงรายเป็นทิวแถว ไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์ เหมือน
กับป่าดงดิบที่ไม่เคยมีใครย่างกรายมาก่อน

ตั้งแต่ที่ร่วงลงมาที่ป่าดงดิบแห่งนี้ ชูลั้วก็สัมผัสได้ถึงไอเวิเศษเข้มข้นที่
ปะทะเข้ามา ร่างกายที่ไม่ได้ขับเคลื่อนพลังยุทธ์เสียนาน มาบัดนี้ก็เกิดความ
รู้สึกวูบวาบเหมือนมีบางสิ่งกำลังจะปะทุออกมา

เวลานี้หนานกงหลิววีนกำลังมองมาที่ชูลั้วเช่นเดียวกัน

“ข้าจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์แล้ว” หนานกงหลิววีนมองชูลั้วด้วยแววตา
จริงจัง

“ข้าก็รู้สึกว่ากำลังจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์” ชูลั้วสบตากลับไปอย่างเคร่งขรึม
จากนั้นทั้งคู่ก็คลี่ยิ้มให้กัน ใครจะคิดว่าทันทีที่เหยียบย่างเข้ามาถึง
ดินแดนแห่งจิตก็จะได้รับโชคชั้นใหญ่เช่นนี้ แม้ว่าดินแดนแห่งจิตจะเต็มไปด้วย
ภัยอันตราย ทว่าก็เป็นสวรรค์สำหรับผู้มียุทธ์ หนานกงหลิววีนนำชูลั้วไปยังถ้ำ
ใต้ภูเขาที่ปลอดภัยทันที จากนั้นก็เข้าไปนั่งขัดสมาธิฝึกพลังด้วยกัน

ไอเวิเศษมหาศาลในพนาไพรหลังไหลมารวมกันที่นี่ ควันสีเขียวอ่อน
ก่อตัวขึ้นเหนือศีรษะของชูลั้วและหนานกงหลิววีน ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด
หนานกงหลิววีนก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ดวงตาก็กลายเป็นประกายฉ่ำน้ำอยู่เสมอของ

เขาบัดนี้สาดแววจิตจ้า ลึกล้ำดั่งท้องทะเล ยากที่จะคาดเดาได้

จากนั้นซูลั้วก็ลืมนึกขึ้นอีกคน พอลืมนึก เจ้าตัวก็คลี่ยิ้มกว้าง “ฮ่าๆ ดินแดนแห่งจิตนี้สมกับเป็นแดนที่สร้างยอดฝีมืออย่างแท้จริง เพิ่งเข้ามาไม่ถึง อึดใจเดียวก็เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ติดกันถึงสองดาว ตอนนี้ข้าอยู่ในชั้นจักรพรรดิ ระดับเจ็ดดาวแล้วนะ ท่านระวังข้าจะล้ำหน้าก็แล้วกัน” ซูลั้วหัวเราะรำกับ นานางทลิวอวิน

นานางทลิวอวินลู่ศีระนางอย่างอ่อนโยนพลาถยืมให้ รอยยิ้มของเขาแฝงความหมายลึกซึ้ง

“ฮึะ” จู่ๆ ซูลั้วก็มองนานางทลิวอวินอย่างตกใจ

“เข้าใจอะไรผิดหรือไม่!” ซูลั้วร้องลั่นออกมา นางจับมือนานางทลิวอวิน เอาไว้พลาถเบิกตามองเขาด้วยความตะลึงงัน “บอกมาเร็ว! ท่านเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้กี่ดาวกัน!”

นานางทลิวอวินยิ้มกริมพลาถมองซูลั้ว “เจ้าเดาลี”

ซูลั้วสัมผัสได้ว่าสภาวะทางจิตของนานางทลิวอวินเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก รวากับเป็นคนละคนเลยทีเดียว! ลักษณะเช่นนี้มีเพียงแค่คนที่บรรลุชั้นพลังยุทธ์เท่านั้น! ไม่ใช่เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ แต่บรรลุชั้นที่เหนือกว่า!

“อย่าบอกนะว่า... ท่านบรรลุพลังยุทธ์ชั้นลวงตาแล้ว!” ซูลั้วเกือบจะสะดุ้งโหยง

“ชั้นลวงตาระดับสามดาว” นานางทลิวอวินพยักหน้าเฉิบๆ ให้ซูลั้ว

“ท่าน... ท่าน...” ซูลั้วอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็พบว่าลำคอของตัวเองเหมือนถูกบีบเอาไว้แน่น ไม่มีคำใดเส็ดลอดออกมาแม้แต่คำเดียว

พอเห็นท่าทางตื่นตะลึงของซูลั้ว นานางทลิวอวินก็รู้สึกขื่นขื่นมา ซูลั้วเป็นแบบนี้... น่ารักเป็นที่สุด

ลุดทำยหญิงสาวก็ทอดถอนใจออกมา “คนสามัญอย่างพวกเราเดินทางมายังดินแดนแห่งจิตได้นับว่าเป็นประโยชน์ต่อตนเองแท้ๆ”

“ดินแดนแห่งจิตมีไ่วิเศษเข้มข้น เพราะเหตุนี้เองผู้คนที่นี้จึงเลื่อนชั้น

พลังยุทธ์ได้อย่างรวดเร็ว หลังจากที่พวกเราเข้ามาถึงดินแดนแห่งจิตและได้
เสพไอวิเศษนี้เข้าไป ศักยภาพในกายก็พลันเปิดกว้างขึ้น ดังนั้นจึงเลื่อนชั้น
พลังยุทธ์ได้พรวดพราดแบบนี้ ทว่าหลังจากนี้เกรงว่าการเลื่อนชั้นพลังยุทธ์
คงจะยากเย็นเต็มที” หนานกงหลิววีนอธิบายแก่ซูลัวด้วยน้ำเสียงจริงจัง
ซูลัวพยักหน้า “ไม่รู้ว่าพลังยุทธ์ของผู้คนที่นี่เป็นอย่างไร สถานที่แห่งนี้
เป็นป่าดงดิบ มีสัตว์อสูรมากมาย ทว่าผู้คนกลับบางตา ไม่รู้ว่าเราถูกส่งมาที่ไหน
และจะออกไปได้อย่างไรกัน”

ซูลัวกลับดกุ่มขึ้นมาทันใด

หนานกงหลิววีนสังเกตเห็นไปรอบๆ ไม่นานก็เข้าใจสถานการณ์แวดล้อม
รอบกาย เขาจึงเอ่ยขึ้น “เข้าได้ยินเสียงน้ำไหล พวกเราเดินไปตามลำน้ำกัน ถึง
ต่อให้ไม่เจอผู้คนที่น่าจะพบเห็นสัตว์อสูร”

ซูลัวพยักหน้าให้หนานกงหลิววีน

หลังจากเดินทางกันสองชั่วยาม หนานกงหลิววีนก็มาถึงลำธาร จากนั้น
เขาก็พาซูลัวเดินเลาะลำน้ำไปเรื่อยๆ

“ซ้าก่อน” จู่ๆ หนานกงหลิววีนก็ชะงักฝีเท้าลงพลงเงี้ยวหูฟังเสียง

ซูลัวก็พลอยเงี้ยวหูฟังไปด้วย นางตั้งใจฟังอย่างละเอียด ทว่ากลับไม่
ได้ยินเสียงอะไรเลย

แต่นัยน์ตาของหนานกงหลิววีนนั้นสอดประกายความยินดีออกมา
“ไป... ทางนี้” ชายหนุ่มจูงมือซูลัวมุ่งสู่ทิศตะวันออก

ไม่รู้ให้ซูลัวได้เอ่ยปากถาม หนานกงหลิววีนก็เอ่ยขึ้น “เบื้องหน้าใน
ระยะสิบลี้มีเสียงการต่อสู้ ถ้าโชคดีอาจจะเจอคนซีทางให้แก่เรา” แน่نونว่าถ้า
โชคร้ายเป็นการต่อสู้ของสัตว์อสูรสองชนิดแล้วละก็ เช่นนั้นก็เปลืองแรงโดย
เปล่าประโยชน์เช่นกัน

ซูลัวกับหนานกงหลิววีนใช้เวลาไม่นานก็มาถึงบริเวณที่มีการต่อสู้

เวลานี้ซูลัวกับหนานกงหลิววีนยืนอยู่บนยอดเขาสูง ในหุบเขาเบื้องล่าง

ยามนี้กำลังเกิดเหตุการณ์ต่อสู้อย่างดุเดือด หมาป่าสี่ครามมหาศาลรุมล้อม กองกำลังหนึ่งเอาไว้ หมาป่าสี่ครามเหล่านี้แต่ละตัวแข็งแรงกำยำ ผิวหนังมันวาว เต็มไปด้วยพละกำลัง ดวงตาแวววาวเป็นประกายสีเขียวมรกตของพวกมันจ้องเขม็งอยู่ที่กองกำลังนั้น

ซูว์คะเนด้วยสายตาว่ากองกำลังนั้นมีสมาชิกด้วยกันทั้งสิ้นราวหนึ่งร้อยคน ขณะที่หมาป่าสี่ครามมีมากกว่าหนึ่งหมื่นตัว รุมล้อมกันแน่นขนัด เต็มไปหมดทั้งหุบเขา! ซูว์คะมองออกทันทีว่าพลังยุทธ์ของหมาป่าสี่ครามผู้นี้ อยู่ในชั้นประมุขชั้นสูง ส่วนพลังยุทธ์ของราชันหมาป่าสี่ครามนั้น ซูว์คะไม่อาจประเมินได้ นั่นก็เท่ากับว่าพลังยุทธ์ของมันสูงกว่าซูว์คะไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า!

บัดนี้การต่อสู้กำลังเป็นไปอย่างดุเดือด หัวหน้าของกองกำลังนั้นคือ คุณชายชุดขาวคนหนึ่ง อวัยวะบนใบหน้าหมดจดงดงาม หากเป็นในยามปกติ รับรองว่าเขาต้องเป็นคุณชายผู้สง่างามคนหนึ่งอย่างแน่นอน เวลาที่ร่างสูงโปร่ง กำลังเคลื่อนไหวผ่านฝูงหมาป่าตัวแล้วตัวเล่า พร้อมกับตัวดกตัวแวงกระบี๋ในมือ หัวของหมาป่าสี่ครามตัวแล้วตัวเล่าถูกตัดฉับและร่วงหล่นลงกับพื้น! แต่เนื่องจากหมาป่าสี่ครามมีจำนวนมากเกินไป กองหน้าตายไปหนึ่ง กองหลังก็ทวนถอยเข้ามา ดาหน้าบุกทะลุอย่างไม่กลัวตาย

แม้ว่าคุณชายชุดขาวจะมีพลังยุทธ์ในระดับแข็งแกร่ง ทว่ายามนี้กลับตกเป็นรอง หากปล่อยให้สถานการณ์ยืดเยื้อต่อไป ร่างกายต้องต้านทานไม่ไหวอย่างแน่นอน และไม่ใช้แค่เขาเท่านั้น กองกำลังเบื้องหลังเขาก็ตกอยู่ในความระส่ำระสายเช่นเดียวกัน

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ กองกำลังหนึ่งร้อยนายก็เประอะไปด้วยคราบเลือดท่วมกาย พวกเขาพุ่งเข้าห้ำหั่นหมาป่าสี่คราม แม้ว่าจจะกล้าหาญชาญชัย ทว่ายิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ปริมาณคนก็เริ่มลดลงเรื่อยๆ เก้าสิบ... แปดสิบ... เจ็ดสิบ... ก่อนที่ผู้มียุทธ์อีกหนึ่งรายจะล้มพับลงไป

จึงหว่าเียวกันนั้น หมาป่าสี่ครามกลุ่มหนึ่งก็พุ่งเข้าหาร่างนั้นพร้อมกับแยกเขี้ยวยิงฟันแหลมคม ไม่ถึงหนึ่งนาทีซากศพของผู้มียุทธ์ก็ถูกขย้ำจนเกลี้ยง

แม้แต่ดินเบื้องเลือดก็ยิ่งถูกขูดกินจนหมด ไม่เหลือร่องรอยเพียงนิด

ชูลัว่มองภาพตรงหน้าด้วยสายตาทกตะลึง พอเห็นฉากการต่อสู้อัน
เหี้ยมโหดตรงหน้า นางก็ตระหนักถึงความร้ายกาจของดินแดนแห่งจิตอย่าง
แท้จริง

หนานกงหลิวอวินถามชูลัว่ “ให้ช่วยหรือไม่” ชายหนุ่มยกให้ความเห็น
ของชูลัว่เป็นที่หนึ่ง หากชูลัว่บอกว่าช่วย ถ้าเช่นนั้นกองกำลังนี้ก็จจะรอด แต่ถ้า
นางบอกว่าไม่ พวกเขา ก็คงต้องไปสวรรค์ทั้งหมด

ชูลัว่ติดอยู่ครู่ก็เอ่ย “แม้จะยุ่งยากสักหน่อย ข้ายังไม่รู้ว่าหากช่วยเหลือ
แล้วพวกเขาจะสำนึกบุญคุณหรือไม่ แต่ว่า... พวกเราเพิ่งมาถึงดินแดนนี้
ต้องการมนุษย์สักรายที่สามารถเปิดปากพูดคุยด้วยได้ เพราะฉะนั้น...” เพราะ
ฉะนั้นนางคิดว่าต้องช่วย

หนานกงหลิวอวินพยักหน้า ทว่าชายหนุ่มกลับยื่นตระหง่านอยู่ที่เดิม
ชูลัว่มองหนานกงหลิวอวินด้วยความแปลกใจ เท่าที่นางรู้จักหนานกงหลิวอวิน
ถ้าเขาจะช่วย นั่นก็หมายความว่าเขาเองต้องได้รับผลประโยชน์สูงสุดด้วย
เช่นกัน และจะต้องบีบบังคับย่ำยีให้สิ้นท่าอย่างแน่นอน

“ไปเถอะ” หนานกงหลิวอวินจูงมือชูลัว่ก่อนเดินลงจากยอดเขาด้วย
ท่าทางผ่อนคลาย

หมาป่าสี่ครามปรายตามองมนุษย์สองคนที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันอย่าง
ดูแคลน จากนั้นก็ไม่สนใจอะไรพวกเขาอีก

ยามนี้คุณชายชุดขาว หัวหน้าของกองกำลังก็เห็นบุรุษและสตรีที่เดิน
ลอยชายอยู่เช่นเดียวกัน พริบตานั่นดวงตาของเขาก็เป็นประกายวาวขึ้นมา!
ผู้ที่สามารถทำตัวผ่อนคลายได้ทั้งๆ ที่อยู่ท่ามกลางหมาป่าสี่ครามนับพันนับ
หมื่นตัวเช่นนี้ พลังยุทธ์ของทั้งคู่ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน แต่ว่าพวกเขา
เป็นใครกัน มุ่งมาทางนี้เพื่อจุดประสงค์ใด เป็นคนที่หมายจะมาช่วยเหลือพวก
เขาอย่างนั้นหรือ!

หนานกงหลิวอวินจูงมือชูลัว่เดินมายังตำแหน่งลับแห่งหนึ่ง จากนั้นก็

หยิบอุปกรณ์บางอย่างออกมาจากถุงเขียนคุณ ข้าที่หน้าตะลึงพรึงเพริดยิ่งกว่านั้น ก็คือ วัตถุติดที่เขานำมาอย่างก็คือเจ้าหมาป่าสีครามตัวเป็นๆ

“...”

“ลั่วลั่ว มาช่วยข้าทาน้ำมันหน่อย” นานกงหลิวอวี่นกับก๊กมือเรียก พริบตาที่นั่นซูลู่ก็เดาเจตนาของนานกงหลิวอวี่นได้ในทันที นางยิ้มกริ่ม พลังรับหมาป่าสีครามเสียบไม้จากนานกงหลิวอวี่นมาทาน้ำมัน

หมาป่าสีครามมหาศาลพากันคำรามลั่นใส่หานกงหลิวอวี่นและซูลู่ด้วยความโกรธแค้น ทว่าพวกมันกลับทำได้เพียงคำรามและใช้สายตาอาฆาตจ้องพวกเขาอยู่เช่นนั้น แต่ไม่กล้าขยับเขยื้อนเข้ามาใกล้แม้แต่นิดเดียว

คุณชายซุดขาวมั่นใจว่าคนทั้งคู่ต้องไม่ใช่สหายของหมาป่าสีครามอย่างแน่นอน ขอเพียงดึงพวกเขาเข้ามาเป็นพวกได้ เช่นนี้นักฤติในคราวนี้ก็ย่อมคลี่คลายลง

เพราะเหตุนี้คุณชายซุดขาวจึงลู่ไปพลงถอยร่นไปพลง ไม่นานก็มาหยุดอยู่ที่ใกล้ๆ นานกงหลิวอวี่น จากนั้นเขาก็เอ่ยปากขอร้องนานกงหลิวอวี่น “ไม่ทราบที่ท่านมีชื่อเสียงเรียงนามใด”

นานกงหลิวอวี่นมีสีหน้าเรียบเฉย ทำเพียงแค้นเสียงฮึบๆ ทว่าไม่เอ่ยคำใดออกมา

คุณชายซุดขาวเบนสายตาขอความช่วยเหลือมาที่ซูลู่แทน ซูลู่จึงเอ่ยเสียงเรียบ “นามว่านานกงหลิวอวี่น”

“ท่านนานกง พวกท่านเป็นทหารรับจ้างใช่หรือไม่ ขอเพียงพวกท่านยื่นมือเข้าช่วย ข้าสัญญาว่าจะตอบแทนพวกท่านอย่างงาม” คุณชายซุดขาววิงวอนด้วยความร้อนใจ

“ทหารรับจ้าง?” นานกงหลิวอวี่นย่นเนื้อหมาป่าอย่างสบายอารมณ์ไปพลง ถามกลับด้วยน้ำเสียงเยือกไปพลง

“ถูกต้อง ทหารรับจ้าง!” คุณชายซุดขาวเห็นว่านานกงหลิวอวี่นสนใจตนเองเสียที่จึงตื่นเต้นเป็นอย่งยิ่ง ก่อนจะรีบเอ่ยต่อ “ข้าจะมอบผลึกมรกต

หนึ่งหมื่นก้อนให้ท่าน! ขอเพียงท่านยอมช่วยเหลือเรา!”

หนานกงหลิววินไม่แน่ใจเรื่องค่าเงินที่ใช้ภายในดินแดนแห่งจิต ผลึกมรกตหนึ่งหมื่นก้อนจะมีมูลค่าเท่าไรก็ไม่อาจรู้ได้ แต่เขาก็ไม่หนายที่จะต่อราคา แน่หนอนว่าจะไม่ให้ใครเอาเปรียบตนเองได้ด้วย วิธีจัดการปัญหาของชายหนุ่มง่ายตายยิ่งนัก นั่นก็คือ... นินหัวและเงียบซริม จากนั้นก็ย่างเนื้อในมือต่อ พลิกเนื้อติดกระดูกสันหลังหมาป่าสี่ครามที่นำน้ำมันไปมา พอเนื้อสุกทั้งด้านนอกและด้านใน กลิ่นหอมกรุ่นก็ลอยไปทั่ว...

คุณชายซุดขาวเห็นหนานกงหลิววินเงียบไปแบบนั้นก็ร้อนใจขึ้นมา โดยพลัน อันที่จริงผลึกมรกตหนึ่งหมื่นก้อนก็เรียกว่ามากมายแล้ว... เบี้ยที่ผู้คนในจักรวรรดิกกลางใช้จับจ่ายในเวลานี้เป็นแค่ผลึกทับทิมเท่านั้น

คุณชายซุดขาวสนใจ จำต้องเสนอราคาให้สูงขึ้น “ผลึกมรกตสองหมื่นก้อน?” หนานกงหลิววินก็ยังนั่งเฉยอยู่เช่นนั้น เอาแต่จุ่มววยกับเนื้ออย่างในมือ บรรยากาศในยามนี้อึมครึมยิ่งนัก จังหวะนี้เองก็ได้ยินเสียงโหกลอยมาจากที่ไกลๆ เป็นเสียงคำรามที่ชวนให้ขนลุกชัน

ซูลัวหันขวับกลับไปก็เห็นราชันหมาป่าสี่ครามที่มีรูปร่างใหญ่ยักษ์ ผิดสามัญ มันพุ่งทะยานเข้าหาหนึ่งในกองกำลังนั้น! จากนั้นผู้มียุทธ์แข็งแกร่งรายหนึ่งก็ถูกฉีกขย้ำจนร่างแหลกละเอียดภายในพริบตา เลือดสดๆ หลังทะลักไปทั่ว ดูแล้วน่าสะพรึงและชวนให้สะอิดสะเอียนยิ่งนัก

ใบหน้าของคุณชายซุดขาวซีดเผือดในทันที จากนั้นก็พุ่งเข้าไปกลางฝูงหมาป่าอย่างคลุ้มคลั่ง ทว่าเจ้าตัวประเมินหมาป่าสี่ครามเหล่านี้ต่ำเกินไป ตอนที่เขาพุ่งตัวเข้าหา หมาป่าสี่ครามทั้งหมดก็อยู่ในอาการระวังพร้อม พวกมันทั้งหมดหันหน้าเข้าหาเขาในคราวเดียวกัน ไม่นานรอบกายคุณชายซุดขาวก็เนืองแน่นไปด้วยหมาป่าสี่ครามดวงตามรกตแวววาว ยามนี้คุณชายซุดขาวไม่อาจขยับเขยื้อนไปทางใดได้ ได้แต่มองลูกน้องของตนถูกหมาป่าสี่ครามฉีกทิ้ง ร่างกาย ดวงตาของเขาแดงชาดไปด้วยโลหิต ดูน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง!

ซูลัวมองออกว่าผู้ที่เสียชีวิตรายนั้นต้องมีความสัมพันธ์บางอย่างกับ

คุณชายชุดขาวแน่ๆ

คุณชายชุดขาวมองหนานกงหลิววินด้วยแวตาวิงวอน “สามหมื่น!
พลีกรรมกตสามหมื่นก่อน!” พลีกรรมกตสามหมื่นก่อนนั้นมากพอที่จะจ้างทหาร
รับจ้างทั้งจักรวรรดิ ทว่ายามนี้ผู้ที่เขาให้ว่ามากกลับมีเพียงสองคนเท่านั้น!

จึงหว่านเอง พ่อบ้านหลินที่คอยปกป้องเคียงข้างคุณชายชุดขาวมาโดย
ตลอดกำลังถลึงตาใส่ชูลั่วและหนานกงหลิววินด้วยความขุ่นข้อง ก่อนจะหัน
ไปเอ่ยกับคุณชายของตน “คุณชาย คนคู่นี้มองเหตุการณ์อยู่นาน แต่กลับไม่
ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ เห็นได้ชัดว่าเป็นคนของศัตรูที่จิตใจส่งมาหัวเราะเยาะเย้ย
เรา!”

คุณชายชุดขาวหน้าซีดลงกว่าเดิม ตลอดเส้นทางนี้ของพวกเขาเต็มไปด้วย
ด้วยอันตรายนานาประการ อันที่จริงต้องเรียกว่าถูกศัตรูไล่ล่าหนีตายมาตลอด
ทาง สุดท้ายก็ถูกบีบเข้ามาอยู่ในหุบเขาแห่งนี้ ยามนี้ทั้งกลุ่มตกอยู่ในวิกฤติแห่ง
ความเป็นความตาย หากทั้งสองคนนี้เป็นคนของศัตรูจริงๆ เช่นนั้น... โอกาส
มีชีวิตรอดของพวกเขาก็น้อยเต็มที หรือจะเรียกว่าไม่มีหวังเลยก็ได้

ทว่ายามที่คุณชายชุดขาวมองไปที่หนานกงหลิววินอีกครั้ง พอเห็น
ท่วงท่าสง่างามของชายหนุ่มกับใบหน้างดงามลุ่มบ้านจมน้ำของชูลั่ว เขาก็
ส่ายหน้าในใจ จากนั้นจึงเอ่ยกับพ่อบ้านหลินอย่างหนักแน่น “ไม่ใช่”

“คุณชาย...” พ่อบ้านหลินคิดจะเอ่ยบางอย่าง แต่คุณชายชุดขาวโบกมือ
เป็นเชิงว่าพ่อบ้านหลินไม่ต้องพูดอะไรอีก เรื่องมาถึงขั้นนี้ก็คงทำได้เพียงแค
วางเดิมพันเท่านั้น ดังนั้นคุณชายชุดขาวจึงหันไปหาหนานกงหลิววินด้วย
สายตาร้องขอ

จึงหว่านเอง หนานกงหลิววินก็โยนเนื้อหมาป่าสี่ครามที่ย่างสุกแล้ว
ในมือไปให้คุณชายชุดขาว

พอพ่อบ้านหลินเห็นเช่นนั้น ความโกรธซึ่งและหวาดกลัวก็ปะทุขึ้นใน
ดวงตา เขาพุ่งตัวเข้ามาแล้วผลักคุณชายของตนไปอีกทางทันที!

คุณชายชุดขาวถูกผลักไปอีกทางอย่างแรงโดยไม่ทันตั้งตัว เจ้าตัวเซวบ

จากนั้นก็ล้มลง เวลานี้พ่อบ้านหลินกระโจนเข้าไปใส่หนานกงหลิวอวี่น ปากก็ตวาด
 ลั่นออกมา “ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าทำร้ายคุณชายเป็นอันขาด!”

“อย่า!” คุณชายซูดซาวตะโกนเสียงดัง แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ก่อนจะเห็น
 ร่างของพ่อบ้านหลินถูกหนานกงหลิวอวี่นสะบัดฝ่ามือใส่จนลอยละลิวออกไป
 ในพริบตา ร่างของฝ่ายนั้นลอยคว้างในอากาศ สุดท้ายก็ตกลงบนพื้นอย่างแรง
 จนเป็นหลุมยุบลงไป พ่อบ้านหลินไม่ได้หมดลมหายใจในทันที ทว่าก็บาดเจ็บ
 ภายใน เขาอนแน่นิ่งอยู่อย่างนั้น จะลุกก็ลุกไม่ขึ้น

เวลาเดียวกันนั้น ราชนั้หมาป่าสี่ศราก็ทะยานเข้าไปใส่หนานกงหลิวอวี่น
 หนานกงหลิวอวี่นเหวี่ยงเนื้อหมาป่าอย่างเสียเปรียบไม่มีมือออกไปกระแทกกับหัว
 ของราชนั้หมาป่าสี่ศรตัวนั้นอย่างแรง ทำเอามันหน้ามืดเห็นดาววิ้งๆ และ
 มึนงงไปหมด

อันที่จริงหนานกงหลิวอวี่นหาใช่จะลงมือกับคุณชายซูดซาวไม่ แต่เขา
 เห็นว่าเจ้าราชนั้หมาป่าสี่ศรกำลังจะเข้าช่วยแย้แผ่นหลังคุณชายซูดซาว ดังนั้น
 จึงฉวยจังหวะนี้ยื่นมือเข้าช่วย

หนานกงหลิวอวี่นสำแดงฝีมือท่ามกลางสายตาที่จับจ้องของคุณชาย
 ซูดซาวและพ่อบ้านหลิน หลังจากที่มาถึงดินแดนแห่งจิต พลังยุทธ์ของเขา
 เลื่อนระดับพรวดพราด ทว่าชายหนุ่มกลับไม่มีโอกาสได้จับเคล็ดพลังยุทธ์
 เลย ตอนนี้ได้จังหวะทดสอบพลังยุทธ์ของตนเองพอดี มีหรือที่เขาจะปล่อยให้
 โอกาสหลุดมือไป นอกจากนี้ก็ยังได้ฝึกมรกดสามหมื่นก้อนมาแบบเปล่าๆ
 ปลื้ๆ เช่นนี้เรียกว่ายิงธนูดอกเดียวได้นกสองตัวอย่างไรเล่า

หนานกงหลิวอวี่นใช้เวลาเพียงครู่เดียวก็กำจัดราชนั้หมาป่าสี่ศรลง
 ไปได้ บรรดาฝูงหมาป่าสี่ศรเห็นราชันของพวกมันมอดม้วยลงเช่นนั้นก็พากัน
 ตะลึงงันไป

ภายในหุบเขาเจียบสงัดลงในพริบตา หมาป่าสี่ศรทั้งหมดสะพรั่ง
 เพราะน้ำมือของหนานกงหลิวอวี่น

ไม่เพียงแต่หมาป่าสี่ศร ยามนี้กองกำลังของคุณชายซูดซาวก็พากัน

เงียบกริบไปหมด ขณะที่พ่อบ้านหลิน คนสนิทของคุณชายซูดขาวกำลังมอง
หนานกงหลิววีนด้วยสายตาราวกับเห็นสิ่งมหัศจรรย์

หลังจากตะลึงพรึงเพริดไปชั่วครู่ ผุ่งหมาป่าสีครามก็ได้สติคืนมา จากนั้น
พวกมันก็พากันงายหน้าหอนคำรามลั่น! พลันนั้นตลอดทั้งหุบเขาก็กองไปด้วย
เสียงร้องครวญลั่นสะท้านจนแก้วหูร้าวและเลือดลมปั่นป่วนไปหมด

พลังยุทธ์ของคุณชายซูดขาวยังไม่แข็งแกร่งนัก เจ้าตัวเลือดไหลรินจาก
หูจนเกือบหูหนวก หนานกงหลิววีนหัวเราะเยือกก่อนจะสำแดงพลังอีกครั้ง
แค่พริบตาเดียวตลอดทั้งหุบเขาก็นองไปด้วยโลหิต หมาป่าสีครามนับพันต้อง
สังเวยชีวิตภายใต้คมกระบี่ของหนานกงหลิววีน

ตอนที่หนานกงหลิววีนสังหารเหล่าหมาป่าไปได้ราวห้าพันตัว ผุ่ง
หมาป่าสีครามก็คลุ้มคลั่งขึ้นมา สุดท้ายก็มีหมาป่าสีครามตัวหนึ่งหมุนตัวหนี
แล้ววิ่งแ่นบ จากนั้นหมาป่าสีครามที่เหลือก็พากันหนีหัวซุกหัวซุนตามไปด้วย

จนกระทั่งหมาป่าสีครามเผ่นหายไปจนสิ้น คุณชายซูดขาวและพ่อบ้าน
หลินถึงหลุดออกจากวงวังค์ คุณชายซูดขาวเผยแววยินดีในสีหน้า เขาก้าวยาวๆ
มาหยุดอยู่ตรงหน้าหนานกงหลิววีนด้วยท่าทางนอบน้อมและตื่นเต็นยั้งนัก
“ขอบคุณคุณชายที่ยื่นมือเข้าช่วย หากมิใช่... เพราะท่านเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม
เกรงว่า... พวกเราทุกคนที่นี่...” คุณชายซูดขาวตื่นเต็นจนพูดจาแทบจะไม่
ปะติดปะต่อกัน

ทว่าหนานกงหลิววีนเพียงแคंपรายตามองอีกฝ่ายด้วยความเฉยชา
เท่านั้น เขาเอ่ยสั้นๆ เพียง “ผลึกมรกตสามหมื่นก้อน” พูดจบก็หมุนตัวกลับ
จากนั้นก็ย่างเนื้อในมือต่อ

แววกระอักกระอ่วนปรากฏขึ้นบนใบหน้าของคุณชายซูดขาวทันที ด้วย
สถานะของเขา ในดินแดนแถบนี้ก็เรียกว่าอยู่เหนือคนนับหมื่น อยู่ใต้คน
เพียงหนึ่ง ใครพบหน้าก็ล้วนแต่ต้องแสดงความเคารพนอบน้อมทั้งสิ้น จะมี
ก็เพียงบุรุษตรงหน้าที่ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเลยแม้แต่ชนิด

คุณชายซูดขาวยังไม่ทันได้เอ่ยคำใด พ่อบ้านหลินก็อดรนทนไม่ไหว

เสียก่อน เจ้าตัวก้าวพรวดๆ มาอยู่เบื้องหน้าหนานกงหลิวอวี่น ทว่าตอนที่หนานกงหลิวอวี่นนี้นิ่งหน้าแล้วปรายตามองอีกฝ่าย ท่าทางกำเริบเลิບสานของพ่อบ้านหลินก็ถูกกำราบจนสิ้นฤทธิ์ลงในทันที

“มีอะไร” หนานกงหลิวอวี่นเอ่ยถามด้วยเสียงเนิบนาบ แม้ว่าจะเป็นเพียงคำสั้นๆ แต่กลับทำให้พ่อบ้านหลินรู้สึกหวาดกลัวขึ้นจากภายใน ท่าทางโมโหโตโสแต่เติมปลาสนาการไปจนสิ้น

“เอ่อ...” พ่อบ้านหลินทำสีหน้าฉงน

ขณะที่ซูลู่ยังเงียบบัง “...”

พ่อบ้านหลินกระแอม จากนั้นก็ถอยกลับไปหยุดอยู่ข้างคุณชายซุดชวาวเงียบบัง ไซ้ว่าไม่กลางแคลงใจในตัวหนานกงหลิวอวี่น ทว่าประสบการณ์ที่ถูกล่ามมือสะบัดใส่จนลอยละลิวก่อนหน้านี้นี้บอกเขาว่า หากเขากล้าทำสิ่งใดล้ำเส้นอีกละก็ อีกฝ่ายเป็นได้ซัดฝ่ามือใส่เขาอีกครั้งเป็นแน่

เพราะเหตุนี้พ่อบ้านหลินจึงทำได้เพียงออกปากเตือนคุณชายของตน “คุณชาย สองคนนี้อาจจะเป็น... ท่านอย่าหลงเชื่อพวกเขาๆ อย่างไม่เช่นนั้นอาจมีภัยในภายหลัง!”

คุณชายซุดชวาวปรายตามองพ่อบ้านหลินแล้วเอ่ย “ข้าตัดสินใจแล้ว ไม่ต้องเกลี้ยกล่อมอีก” ซ้ำยังเตือนพ่อบ้านหลิน “มีกาลเทศะบ้าง เรื่องที่ไม่ควรพูดก็อย่าพูดออกมา” หลังจากออกปากเตือนแล้ว คุณชายซุดชวาวก็ก้าวเร็วๆ มาหาหนานกงหลิวอวี่น จากนั้นก็มอบมิตพิทกพาใบหนึ่งให้ด้วยสองมือ “ขอท่านหนานกงได้โปรดรับไว้” ก่อนหน้านี้อู๋ซูลู่ได้บอกนามของหนานกงหลิวอวี่นให้อีกฝ่ายทราบ เพราะเหตุนี้คุณชายซุดชวาวจึงจดจำได้อย่างแม่นยำ

หนานกงหลิวอวี่นไม่ขยับ แต่ซูลู่กลับเป็นฝ่ายยื่นมือไปรับมิตพิทกพาจากคุณชายซุดชวาวเอาไว้แทน นางใช้พลังวิเศษสำรวจด้านใน เป็นไปตามคาด ผลึกมรกตครบถ้วนจำนวนสามหมื่นก้อน ไม่เกินไม่ขาดแม้แต่ก้อนเดียว

ซูลู่พยักหน้าให้หนานกงหลิวอวี่นเป็นเชิงว่าได้รับคำตอบแทนเรียบร้อยแล้ว หนานกงหลิวอวี่นส่งเนื้ออย่างให้ซูลู่อย่างเอาใจ จากนั้นก็ผุดลุกขึ้นซ้ำๆ

พลางเอ่ยกับนาง “เจ้าเก็บไว้” กล่าวจบก็ดึงมือชูล่าวี้ออกเดินทางอีกครั้ง

คุณชายชุตตขาวเห็นเช่นนั้นก็ปลันร้อใจขึ้นมา! เส้นทางเบื้องหน้ายังยาวไกลอีกหลายแสนลี้ สวรรค์เท่านั้นที่จะรู้ว่าอันตรายใดรอคอยอยู่ กว่าจะได้พบกับผู้มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งเช่นนี้หาใช่เรื่องง่ายไม่ แล้วจะปล่อยให้ทั้งคู่จากไปแบบนี้ได้อย่างไรกัน คุณชายชุตตขาวรีบก้าวตามแล้วตะโกนไล่หลังหนานกงหลิววีน “ท่านหนานกง ช้าก่อน!”

หนานกงหลิววีนชะงักฝีเท้านิดหนึ่ง ดูจากแผ่นหลังนั้นราวกับว่าชายหนุ่มรำคาญใจขึ้นมานิดๆ ทว่าพอเห็นหนานกงหลิววีนหยุดฝีเท้าลง สีหน้าของคุณชายชุตตขาวก็ฉายแววยินดีขึ้นมาทันที เขารีบก้าวเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะอ้อมมาดักหน้าหนานกงหลิววีน ชายหนุ่มคลี่มือออกมา รอยยิ้มฉายแววเคารพ เขาเอ่ยถามอย่างเอาใจ

“ไม่ทราบที่ท่านหนานกงจะมุ่งหน้าไปที่ใด”

ใครจะคิดว่าหนานกงหลิววีนกลับปราชัยตามองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา พลางขมวดคิ้วแน่น “สอดรู้”

คุณชายชุตตขาวได้ยินคำพูดนี้ของหนานกงหลิววีนก็เห็นท่าไม่ดีขึ้นมา เขารีบอธิบายเป็นพัลวัน “ท่านหนานกงเข้าใจผิดแล้ว ความหมายของข้าก็คือ หากโชคดีได้ร่วมทางเดียวกับท่านหนานกง ไม่ทราบว่าจะจ้ำจวนให้ท่านหนานกงเป็นผู้พิทักษ์ให้เราต่อไปได้หรือไม่”

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับอำนาจและบารมีที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของหนานกงหลิววีน คุณชายชุตตขาวซึ่งเป็นเจ้าถิ่น ณ ดินแดนแห่งจิตนี้ก็ต้องยอมลดตัวให้อีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว

นี่เป็นเรื่องที่ยากจะเกิดขึ้นได้ หรือถึงขั้นกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องที่แทบไม่อาจเป็นไปได้เลยทีเดียว เพราะสำหรับผู้คนจากพิภพสามัญแล้ว ชาวเมือง ณ ดินแดนแห่งจิตนั้นมีข้อได้เปรียบและเหนือกว่าผู้คนสามัญทั่วไปมาแต่กำเนิด ผู้คนจากพิภพสามัญที่เดินทางมาเยือนที่นี่ หากไม่รู้ลี้กหวาดหวุ่นหรือกริ่งเกรง ก็ล้วนแต่ต้องเป็นพวกที่เคยผ่านอันตรายมาอย่างโชกโชน น้อยคน

นักที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่เอนเอียงไกรได้ในก้าวแรกที่เหยียบย่างมาเฉกเช่น
หนานกงหลิวอวีน

หนานกงหลิวอวีนมองท่าทางวิงวอนของคุณชายซุดซาว่า ขณะที่คิ้วก็ยังคง
ขมวดเข้าหากันอยู่เช่นนั้น สีหน้ายังคงเรียบเฉยเย็นชา “จ้ำจวน?”

“ถูกต้อง จ้ำจวน!” คุณชายซุดซาว่าเห็นปฏิกิริยาตอบสนองจากหนานกง
หลิวอวีนก็ถึงโลดขึ้นมาโดยพลัน เขาเกือบจะเหยียงมือด้วยความยินดีออกมา
แล้ว “จ้ำจวนเหมือนกับที่ท่านช่วยข้าเมื่อครู่ ท่านออกแรงก็ได้ค่าตอบแทน
กลับไป” ดวงตาดำลึบของคุณชายซุดซาว่าสาดประกายแวบวาวยามที่มอง
หนานกงหลิวอวีนด้วยความตื่นเต้น

หนานกงหลิวอวีนยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม เขาเอ่ยออกมาเนิบนาบ
“อย่างนั้นหรือ” เจ้าตัวไม่ได้บอกว่าตกลงหรือไม่ เพียงแต่กล่าววาจาคลุมเครือ
สองคำเท่านั้น

คุณชายซุดซาว่ารีบเอ่ย “ถูกต้อง ขอเพียงท่านหนานกงเสนอราคามา”
พูดจบก็มองหนานกงหลิวอวีนด้วยสีหน้าเปี่ยมความหวัง

ยามนี้ซูลู่เบิกบานใจยิ่งนัก นางยกนิ้วโป้งขึ้นชมหนานกงหลิวอวีนอยู่
ในใจ เดิมทีนางกับหนานกงหลิวอวีนแค่หวังจะถามทางจากใครสักคนเท่านั้น
คิดไม่ถึงว่านอกจากจะได้ผลึกมรกตสามหมื่นก้อนมาง่ายๆ แล้ว ยังมีคนเต็มใจ
จะจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้เพื่อขอให้พวกเขาพร้อมเดินทางไปด้วย แบบนี้นั้น... ซูลู่
นับถืออีกฝ่ายเป็นที่สุด

ซูลู่ยิ้มกริ่มพลางมองคุณชายซุดซาว่า แม้จะยิ้ม ทว่านัยน์ตาเจ้าเล่ห์
ประหนึ่งจิ้งจอก ยามต่อรองราคาจะใจอ่อนไม่ได้เด็ดขาด ซูลู่ยึดถือหลักการ
นี้ คุณชายซุดซาว่าเองก็รู้ว่าหากเจรจากับหนานกงหลิวอวีนโดยตรง ไม่แน่ว่า
อีกฝ่ายอาจจะหันหน้าหนีไปเลยก็เป็นได้ แต่ถ้าต่อรองกับแม่นางผู้นี้ก็น่าจะพอ
พูดคุยกันได้

“ห้าหมื่นก้อน” คุณชายซุดซาว่าชูนิ้วมือทั้งห้าให้ซูลู่ “ผลึกมรกตห้าหมื่น
ก้อน ขอเพียงส่งพวกเราออกไปจากป่าดงดิบเจียหนานได้ ผลึกมรกตห้าหมื่น

ก่อนนี้จะถูกมอบให้ท่านทันที”

ผลึกมรกตห้าหมื่นก้อน? มุมปากซูลัว้วยกสูงขึ้น เผยรอยยิ้มหย้นบางๆ ออกมา “ผลึกมรกตห้าหมื่นก้อน? พวกท่านดูถูกชีวิตตนเองถึงเพียงนี้เชียว” ซูลัว้วไม่รู้ว่าผลึกมรกตห้าหมื่นก้อนนั้นมีมูลค่าเท่าไร แต่นางก็มั่นใจว่ามันต้อง มหาศาลแน่ๆ

คุณชายชุดขาวมองซูลัว้วด้วยสีหน้าลำบากใจกลางเอ่ย “เจ็ดหมื่น?”

ซูลัว้วยังคงมองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มเช่นนั้น

“หนึ่งแสน?” พอเอ่ยเช่นนี้คุณชายชุดขาวก็ปวดใจหนีขึ้นมา ทว่าซูลัว้ว กลับเอาแต่มองเขาและยิ้มอยู่แบบนั้น นัยน์ตาแฝงความหมายลึกซึ้ง นางไม่ได้ สายหน้า แต่เห็นชัดว่ายังไม่พอใจกับราคาในเวลาสั้น

“หนึ่ง... หนึ่ง... หนึ่งแสนสามหมื่น!” น้ำเสียงของคุณชายชุดขาวสั่น นิดๆ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ซูลัว้วก็ยังเอาแต่ยิ้มไม่พูดไม่จา รอยยิ้มในแวตาดู เลื่อนลง

“หนึ่งแสนสามหมื่นก้อนเชียวนะ! ยังไม่พอใจอีกหรือ” คุณชายชุดขาว ร้อนใจจนแทบเต็นผาง รู้ไว้เถิดว่าผลึกมรกตหนึ่งแสนสามหมื่นก้อนนั้นสามารถ ทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายยกกอง

ทว่าซูลัว้วหาว่าไม่ นางไม่รู้ว่าในอาณาจักรเสวียนอู่ ณ ดินแดนแห่งจิตนี้ ผลึกมรกตมีมูลค่าสูงมาก เพราะทรัพย์ที่ค่าต่ำกว่าผลึกมรกตก็เป็นเบี้ยอัฐเงิน ทองต่างๆ ไป ขณะที่ผลึกมรกตสูงค่ากว่าเงินทองมากมาย ผลึกมรกตหนึ่งก้อน สามารถแลกเปลี่ยนทองคำได้ถึงหนึ่งหมื่นตำลึง!

ยามนี้ซูลัว้วกลับยิ้มกริ่ม สองมือกอดอก สีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ท่าน ถามใจตัวเองดูเถิด ยังไม่ต้องพูดถึงลูกน้องของท่าน เอาแค่ชีวิตท่านเพียง คนเดียว ผลึกมรกตหนึ่งแสนสามหมื่นก้อนเพียงพอที่จะซื้อชีวิตท่านหรือไม่”

คำพูดนี้ของซูลัว้วทำให้คุณชายชุดขาวติดกับจนอยู่หมัด อีกฝ่ายเป็นใบ้ แทบจะในทันที จากนั้นซูลัว้วก็เสริมขึ้นอีก “ไม่รู้ว่าศัตรูเหล่านั้นตั้งค่าหัวบนคอ ของท่านเป็นผลึกมรกตจำนวนเท่าใดกัน”

พอเอ่ยวาจานี้ออกไป ใบหน้าของคุณชายชูดขาวก็เปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เพราะหากไม่ยอมแลกด้วยผลึกมรกต เป็นไปได้ว่าผู้มีฤทธิ์ทั้งสองคนนี้จะสังหารเขา จากนั้นก็ตัดศีรษะนำไปขึ้นรางวัลกับศัตรู! พอลคิดเช่นนี้ เหงื่ออกาก็ผุดขึ้นเต็มหน้าผากของคุณชายชูดขาว

“หนึ่งแสนสามหมื่นก็มากพอแล้ว ยังจะเอาเช่นไรอีก! หากไม่พอใจก็ล้มเลิกเสีย! อย่าคิดว่าไม่มีพวกท่าน พวกเราจะหาทางออกไปไม่ได้!” พ่อบ้านหลินเอ่ยอย่างเดือดดาล

พ่อบ้านหลินยังไม่รู้จักหนานกงหลิวอวิน สำหรับชายหนุ่มแล้ว ล่วงเกินเขายังมีหนทางรอด แต่ถ้าล่วงเกินแล้วตัวของเขามีแต่ตายสถานเดียว

“ผลึกมรกตสองแสนหกหมื่นก้อน” หนานกงหลิวอวินเอ่ยขึ้นอย่างไร้ความเกรงใจ คุณชายชูดขาวกำลังจะจำใจตอบตกลงที่ผลึกมรกตหนึ่งแสนสามหมื่นก้อน จู่ๆ พอได้ยินคำพูดของหนานกงหลิวอวิน เขาก็สะดุ้งโหยง

“อะไรนะ! ผลึกมรกตสองแสนหกหมื่นก้อน?!” คุณชายชูดขาวเบิกตากว้าง

พ่อบ้านหลินเองก็พลอยตกใจไปด้วย เจ้าตัวถลึงตามองหนานกงหลิวอวินด้วยความเกรี้ยวกราด “ผลึกมรกตสองแสนหกหมื่นก้อน? แบบนี้ซูดเลือดซูดเนื้อกันชัดๆ เท่ากับค่าจ้างที่ใช้จ้างวานทหารรับจ้างได้หนึ่งพันนายเชียวนะ!”

“ห้าแสนสองหมื่นก้อน” หนานกงหลิวอวินเพิ่มราคาขึ้นเป็นเท่าตัวด้วยสีหน้าเฉยเมย

พ่อบ้านหลินสะดุ้งสุดตัว ดวงตาเบิกกว้างปานระงัง เขาขึ้นใจว่าที่หนานกงหลิวอวิน ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยคำใด คุณชายชูดขาวก็รีบปิดมือเขาออก เพราะเห็นว่าหนานกงหลิวอวินทำท่าจะปรินปากอีกครั้ง ซ้ำยังตระหนกได้ด้วยว่า หากหนานกงหลิวอวินอ้าปากอีกครั้งเมื่อใดก็จะต้องเพิ่มเป็นหนึ่งล้านสี่หมื่นก้อนอย่างแน่นอน โดยไม่ลังเล คุณชายชูดขาวไม่แม้แต่จะคิด เขารีบตะโกนลั่น “ได้! ห้าแสนสองหมื่นก้อน ห้าแสนสองหมื่นก้อน! ตามนี้!”

หลังจากที่เขาตะโกนออกไป บริเวณนั้นก็เงียบสนิทไร้สรรพเสียงใดๆ

เงียบราวกับความตาย ราวกับฤดูอากาศจับตัวเป็นก้อน ทุกคนต่างมองมาที่ คุณชายชุดขาวด้วยสายตาตะลึงงัน

พ่อบ้านหลินหนึ่งอึ้งไปเป็นคนแรก จากนั้นก็ได้สติคืนมา ก่อนเจ้าตัวจะ เต็มผางแล้วร้องลั่น “คุณชาย!”

ว่าคุณชายชุดขาวกลับไม่เปิดโอกาสให้เขาพูดอะไรออกมา ชายหนุ่ม ชิงตาใส่พ่อบ้านหลินแล้วตวาด “หุบปาก!” อันที่จริงคุณชายชุดขาวก็อัดอั้นใจ ไม่น้อย ผลึกมรกตทำแสนสองหมื่นก้อนเขียวหนา! ใครบ้างจะไม่ปวดใจ

ซูลัวเห็นท่าทางปวดใจของอีกฝ่ายก็หัวเราะแล้วเอ่ย “ผลึกมรกตทำแสน สองหมื่นก้อน แม้จะเป็นจำนวนมากก็จริงอยู่ แต่เงินทองเป็นของนอกกาย หาก มอดม้วยลง เหลือผลึกมรกตไว้แล้วจะมีประโยชน์อันใดกันเล่า”

คุณชายชุดขาวที่เดิมนั่งรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวเจียนตายพยายามปลอบใจ ตัวเองด้วยคำพูดของซูลัว ก่อนจะหันไปหานาง “แม่นางกล่าวได้ถูกต้องแล้ว”

พ่อบ้านหลินพูดอะไรไม่ออกไปครู่ จากนั้นก็บ่นกระปอดกระแปด “ทั้งๆ ที่ตอนแรกเรียกเพียงหนึ่งแสนสามหมื่นก้อนแท้ๆ...”

“เจ้ายังจะปากมากอีกหรือ!” คุณชายชุดขาวชิงตาใส่อย่างขุ่นเคือง ถ้า ไม่ใช่เพราะพ่อบ้านหลินทำให้หนานกงหลิวอวุ่นขุ่นเคืองใจแล้วละก็ มีหรือที่ อีกฝ่ายจะขึ้นราคาเป็นสองเท่าชนิดไม่ทันตั้งตัวแบบนี้

พ่อบ้านหลินถูกคุณชายชุดขาวถึงตาใส่ก็ไม่กล้าเอ่ยวาจาได้ออกมาอีก เวลาเดียวกันนั้น พ่อบ้านหลินกลับปรายตามองไปทางหนานกงหลิว- อวุ่นและซูลัวด้วยความอาฆาต เขาแค้นใจทั้งคู่ยิ่งนัก ตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ เขารู้สึกทั้งสองเป็นคนที่ศัตรูส่งมาปั่นหัวเล่น ไม่เพียงเท่านั้น ยังจงใจมา ปอกลอกสมบัติคุณชายของตนอีกต่างหาก!

สัมผัสของซูลัวนั้นเฉียบไวเพียงใด เช่นนี้แล้วนางจะไม่รู้ถึงความคิด ของพ่อบ้านหลินเขียวหรือ ทว่าพ่อบ้านเล็กๆ เพียงคนเดียวหาได้อยู่ในสายตา ของพวกนางไม่

หนานกงหลิววีนกับซูลัวจุงมือกันเดินนำอยู่ด้านหน้าขบวน เพราะ
ตกลงรับว่าจ้างแล้ว ดังนั้นจึงต้องทำหน้าที่ปกป้องกองกำลังกลุ่มนี้ ไม่รู้ว่าเป็น
เพราะศัตรูรู้ว่าพวกเขามีหนานกงหลิววีนคอยคุ้มครอง หรือว่าพวกของ
คุณชายซุดขาวจะเริ่มโศกคดีขึ้นมา ตลอดระยะเวลาห้าวันที่ผ่านมาจึงไม่มี
ภัยอันตรายใดๆ มากล้ากรายเลย

จนกระทั่งเข้าสู่วันที่หก... พ่อบ้านหลินก็อดรนทนไม่ไหว เขารั้งตัว
คุณชายซุดขาวไว้พรางกระซิบแผ่วเบา “คุณชาย เรื่องนี้ดูแปลกๆ นะขอรับ”

คุณชายซุดขาวหัวหน้าแต่ไม่เอ่ยคำใด พ่อบ้านหลินคิดว่าคุณชายส่ง
สัญญาณให้ตนพูดต่อ เจ้าตัวจึงกตเสียด่าแล้วบอก “คุณชาย ท่านดูสองคน
นั้นเถอะ พฤติกรรมน่าสงสัยหรือไม่”

พอฟังคำพูดของพ่อบ้านหลิน คุณชายซุดขาวก็รู้ว่าขึ้นปล่อยให้อีกฝ่าย
พูดต่อไปละก็ ไม่แน่ว่าอาจจะเกิดเรื่องขึ้นก็เป็นได้ ดังนั้นชายหนุ่มจึงปรายตา
ขวางมองพ่อบ้านหลิน “หากไม่พูดก็ไม่มีใครคิดว่าเจ้าเป็นใบ้หรือ!”

คำเตือนของคุณชายซุดขาวนั้นชัดเจน ทว่าพ่อบ้านหลินถือว่าตนเองมี
วิญญูณ์สูงกว่า เขายังพยายามเกลี้ยกล่อมด้วยความหวังดีต่อ “คุณชาย บ่าว
หวังดีกับคุณชายจากใจจริงนะขอรับ! ท่านดูสิ ตั้งแต่ที่ทั้งสองคนนี้ร่วมขบวน
มากับเรา ศัตรูก็ไม่ปรากฏตัวขึ้นอีกเลย หมายความว่าเช่นไรกัน ก็หมายความว่า
สองคนนี้เป็นสายลับที่ทางฝั่งศัตรูส่งมาอย่างไรเล่า! เจตนาที่จะมาปล้นชิงผลึก
มรกตของเราชัดๆ!”

ซูลัวที่เดินนำอยู่ด้านหน้ายังมีกริมพรางเหลือบมองหนานกงหลิววีน
สีหน้าของหนานกงหลิววีนเฉยเมยเย็นชาเป็นปกติ เพราะผู้ที่มีสถานะเล็ก
กระจัดย่อยเช่นนั้น แค่เขาสะบัดมือก็มอดม้วยลงแล้ว เหตุนี้ชายหนุ่มจึงไม่
ใส่ใจเลยแม้แต่นิด ขณะที่ซูลัวรู้สึกว่พ่อบ้านหลินผู้นี้ทำตัวน่าขัน นางเองก็
มิได้เก็บมาถือสาหาความเช่นเดียวกัน

เวลานี้พ่อบ้านหลินยังเอาแต่พร่ำบ่น ทั้งพยายามใส่ความซูลัวและหนาน-
กงหลิววีนให้คุณชายของตนฟัง คุณชายซุดขาวมีสีหน้าเปลี่ยนไป เขารีบ

ตัดบทพ่อบ้านหลิน “ลุงหลิน ข้ารู้ว่าท่านหวังดีต่อข้า และข้าก็ซาบซึ้งใจนัก แต่ข้ารู้ว่าเรื่องใดที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองจริงๆ เพราะฉะนั้นท่านอย่าพูดอะไรอีกเลย”

พ่อบ้านหลินทำท่าจะเอ่ยอะไรอีก แต่พอถูกคุณชายจ้องเขม็ง เขาก็ได้แต่ปล่อยเลยตามเลย

หลายวันต่อมา เส้นทางเริ่มจะไม่สงบสุขแจ่มเหมือนเดิมอีก บางครั้งก็มี ลัทธิอสูรตัวเล็กๆ โผล่มา แม้ว่าจะไม่ส่งผลกระทบใดๆ กับขบวนเดินทาง แต่ก็ทำให้ทุกคนระแวงระวังอย่างเต็มที่

ทุกคนต่างตระหนักดีว่ามีกองกำลังของศัตรูกลุ่มหนึ่งไล่ล่าติดตามมาเบื้องหลัง ดังนั้นทั้งหมดจึงเร่งความเร็วขึ้นอย่างต่อเนื่อง จังหวะนั้นเอง จู่ๆ ลัทธิพิสดารที่มีหัวสี่เขี้ยวก็โผล่มาขวางหน้าขบวน! เจ้าลัทธิอสูรตัวนี้มีรูปร่างแปลกประหลาด ดวงตาคู่นั้นดูน่าหวาดกลัว สาดประกายวิบวารวากับสายฟ้าหัวของมันมีเขี้ยวขึ้นมาจากข้างที่ปลายยอดส่งประกายอสนีบาตเจิดจ้าระยิบระยับออกมาสายแล้วสายเล่า

นอกจากหนานกงหลิววินกับซูลู่แล้ว นัยน์ตาของคนที่เหลือก็ฉายแววกริ่งเกรงและหวาดกลัวออกมา นี่คือนัทธิอสูรธาตุสายฟ้า! ลัทธิอสูรธาตุสายฟ้ามีพลังการโจมตีแข็งแกร่งกว่าลัทธิทุกชนิด คนสามัญอาจต้านทานหรือต่อสู้กับมันได้เลย อันที่จริงแม้แต่ซูลู่เองก็ยังสัมผัสพลังยุทธ์ที่แท้จริงของเจ้าลัทธิอสูรธาตุสายฟ้าตัวนี้ไม่ได้ แต่เพราะมีหนานกงหลิววินอยู่ทั้งคน ด้วยเหตุนี้ซูลู่จึงเชื่อมั่นว่ามันจะต้องดับชีพลงอย่างแน่นอน

บัดนี้ทุกคนพากันมองไปที่หนานกงหลิววินด้วยอาการเอือมแะใจ ลัทธิอสูรธาตุสายฟ้าตัวนั้นยืนจังก้าอยู่ที่เดิม สายตาจ้องมายังกลุ่มมนุษย์ ดวงตาของมันฉายแววดูแคลนและเยาะหยันอย่างชัดเจน

“ลัทธิอสูรธาตุสายฟ้า!” คุณชายซูดชาวกระซิบแผ่วเบาพรางทำลัญญาณให้ทุกคนถอยหลังไป เจ้าตัวเอ่ยออกมาด้วยท่าที่เคร่งขรึมและระแวงระวัง

พอไต่ยืนชื่อนี้ ความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นในหัวของชูลัว นางเคยไต่ยืนชื่อนี้ชื่อสัตว์อสูรชนิดนี้มาจากที่ไหนกัน...ที่ไหนกันแน่นอน ชูลัวเขกคิระชะตัวเองพยายามที่จะรื้อค้นความทรงจำ... ทว่าความคิดนั้นผ่านมาเพียงชั่วแวบ นางคิดหัวแทบแตกก็ยังคิดไม่ออก ทำเอาหงุดหงิดงุ่นง่านแทบเป็นบ้า

“สัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าชั้นลวงตาระดับสองดาว” เสียงของหนานกงหลิวอวิנדังขึ้น เรียบเฉยและสงบนิ่งอย่างไม่อาจบรรยาย

“สัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้า? ชั้นลวงตาระดับสองดาว? ซ้ำยังไม่ใช่แค่ตัวเดียว!” แววมืดหวัดผ่านสีหน้าของทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้

คนทั้งกลุ่มค่อยๆ ถอยไปด้านหลัง สุดท้ายก็เหลือกันเพียงแต่สี่คน หนานกงหลิวอวิ้น ชูลัว คุณชายซุดขาว และพ่อบ้านหลิน

เวลานี้พ่อบ้านหลินพยายามจะยื่นคະยอให้คุณชายซุดขาวผลະหนึ ทว่าสายตาของคุณชายซุดขาวกลับมองไปที่หนานกงหลิวอวิ้น ก่อนจะเอ่ยกับพ่อบ้านหลิน “อย่ากังวลไป ท่านหนานกงมีพลังยุทธ์แกร่งกล้า สัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าทำอะไรไม่ได้แน่”

จึงหะเดียวกันนี้ หนานกงหลิวอวิ้นก็บรายสายตาเรียบเฉยไปทางสัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าที่มีรูปร่างมหึมาเบื้องหน้า สัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าเองก็จ้องมองชายหนุ่มอยู่เช่นเดียวกัน วินาทีนั้นลมเย็นยะเยือกพัดผ่าน อณูอากาศรอบด้านราวกับจะก่อตัวเป็นเกล็ดหิมะ

สัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าหรีต่าอันตรายลง เพราะมันสัมผัสถึงอำนาจคุกคามแข็งแกร่งที่แผ่ซ่านออกมาจากกายหนานกงหลิวอวิ้น จากนั้นมันก็ทะยานร่างอันใหญ่โตขึ้น ก่อนจะพุ่งเข้าไปใส่หนานกงหลิวอวิ้นด้วยความเร็วปานสายฟ้า!

หนานกงหลิวอวิ้นผลักชูลัวไปอีกทาง พอคุณชายซุดขาวเห็นท่าทางของหนานกงหลิวอวิ้น ไม่รอให้อีกฝ่ายได้เอ่ยคำใด เขาก็คว้าตัวพ่อบ้านหลินแล้ววิ่งไปสมทบกับชูลัวทันที

วินาทีที่สัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าโถมตัวเข้าไปใส่หนานกงหลิวอวิ้น ชายหนุ่ม

กลับไม่มีทำที่ว่าจะหลบเลี่ยง เขายังคงปักหลักมั่นอยู่ที่เดิม

อัสวีบาตบนเขาของสัตว์อสูรธาตุดสายฟ้าทอประกายจ้า สว่างไสวจนแทบ
ลืมนตาไม่ขึ้น ภาพตรงหน้าดูเลื่อนรางไปหมด

สัตว์อสูรธาตุดสายฟ้าดูจะกริ่งเกรงหนานกงหลิวอวินเป็นอย่างยิ่ง เพราะ
เหตุนี้มันจึงลำแดงไม้ตายที่แข็งแกร่งที่สุดของตนออกมาในทันทีที่ลงมือ
หนานกงหลิวอวินยืนนิ่งไม่ตึงไหว ขณะเดียวกันก็เหวี่ยงหมัดขวาออกไปเต็ม
เหนี่ยว จากนั้นก็ได้ยินเสียงปะทะหนักหน่วงดังขึ้น ก่อนที่ทุกคนจะเห็นกับตา
ว่าสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่อลอยคว้างไปด้านหลังแทบจะในพริบตา

ครืนๆ!

เสียงสนั่นดังมาจากตำแหน่งที่ไม่ไกลออกไป ทุกสายตาเบนไปทาง
ต้นเสียงโดยพร้อมเพรียงกันในวินาทีนั้น ก่อนที่จะเห็นเพียงกลุ่มควันฟุ้ง ผุ่นดิน
กระจายไปทั่วบริเวณ ทว่าในระยะที่สายตามองเห็นกลับไม่มีสัตว์อสูรธาตุด
สายฟ้าอยู่อีก จะเห็นก็เพียงแค່หลุมลึก... ที่มองไม่เห็นกันเท่านั้น

ทุกคนพากันสุดลมหายใจเอือก นี่มันจะเกินไปหน่อยแล้วกระมัง! แค
หมัดเดียวก็ซัดสัตว์อสูรธาตุดสายฟ้าที่มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งจนลอยละลือออกไป
ได้

พลังยุทธ์ของท่านหนานกงหลิวอวินนั้นแข็งแกร่งระดับใดกันหนอ ใน
เขตป่าดงดิบเจียหนาน ณ อาณาจักรเสวียนอู่แห่งนี้น่าจะมีเพียงหนึ่งเดียว
กระมัง ทุกสายตามองมายังหนานกงหลิวอวินอย่างตะลึงพรึงเพริด พวกเขา
คิดไม่ถึงเลยว่าใช้วิธีนี้จัดการจะได้ผลถึงเพียงนี้ ข้ายังยุติสถานการณ์ลงได้
อย่างรวดเร็ว

ทว่าจังหวะนี้เอง ใครบางคนก็ร้องขึ้น “อ๊ะ!”

“ดูนั่นเร็ว!”

สัตว์อสูรธาตุดสายฟ้าที่ถูกหมัดกระแทกใส่จนหน้ามืดไปนั้น บัดนี้มันยืน
โง่งนขึ้นมามากครั้ง จากนั้นก็ก้าวออกจากหลุมลึก ก่อนจะมาปักหลักมั่นอยู่
ด้านนอกหลุม

ทั้งหมดต่างก็หวาดวิตกขึ้นในใจทันที ก่อนเบนสายตาไปทางหนานกง หลิววีนอย่างขอความช่วยเหลือ

“โสก!” สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าที่ดวงตาแดงชาดเพราะความเกรี้ยวกราด เยกหน้าคำรามก้อง พริบตานั้นคลื่นเสียงก็สะท้อนไปทั่วป่าดงดิบแห่งนี้ในระยะ หนึ่งร้อยลี้

ตอนที่มันเปล่งเสียงคำรามก็ทำให้เลือดหลังทะลักออกมาจากหู จมูก และปากของทุกคน น่าสะพรึงเป็นอย่างยิ่ง

สุดท้ายสัตว์อสูรธาตุสายฟ้าก็จ้องหนานกงหลิววีนเขม็งด้วยแววตา เดียดเด้น มันย่อตัวลงนิดหนึ่ง เขาบนหัวปล่อยอสนีบาตแปลบปลาบออกมา สายแล้วสายเล่า จากนั้นก็พุ่งเข้าโจมตีใส่หนานกงหลิววีน!

ตอนที่อสนีบาตเหล่านั้นทะยานเข้าโอบล้อมหนานกงหลิววีน อสนีบาต จำนวนหนึ่งร้อยสายก็แปรเปลี่ยนเป็นขนาดเรียวเล็กลงและคมกริบขึ้น ราวกับ ประกายไฟที่ชวนให้รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

ทุกคนตะลึงงันยามที่เห็นหนานกงหลิววีนถูกอสนีบาตโอบล้อมเอาไว้ โดยไม่ขัดขืนเลยแม้แต่นิด สัตว์อสูรธาตุสายฟ้ารู้ว่าในบรรดาทุกคนที่นี้ หนานกงหลิววีนมีพลังยุทธ์กล้าแกร่งที่สุด ขอเพียงกำจัดเขาลงได้ คนอื่นๆ ก็จะถูกขย้ำกินโดยไม่เปลืองแรง ในความคิดของมัน หนานกงหลิววีนถูก อสนีบาตรัดเอาไว้เช่นนี้ มันจะฆ่าแกงอีกฝ่ายเช่นไรก็ย่อมได้

“โสก!” สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าพุ่งตัวเข้าใส่หนานกงหลิววีน และเสียง เขา ของมันตรงตำแหน่งหัวใจของหนานกงหลิววีนอย่างพอดิบพอดี

ฝ่ามือที่เต็มไปด้วยพลังกำลังข้างหนึ่งของหนานกงหลิววีนรวบเขาของ สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าตัวนั้นเอาไว้แน่น จากนั้น... สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าก็เปล่ง เสียงร้องครวญคราง เสียงร้องของมันเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน ทุกคน ได้ยินแจ่มชัดและรู้สึกราวกับว่าโลกกำลังจะพังทลายลง

หนานกงหลิววีนยกขาขึ้นข้างหนึ่งแล้วเหวี่ยงลูกเตะไปที่ท้องของสัตว์ อสูรธาตุสายฟ้าอย่างจัง สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าถูกเตะลอยพลิกคว่ำคะมำหางย

อยู่กลางอากาศ จากนั้นก็ร่วงปลั่งลงกับพื้น เลือดสดๆ ไหลทะลักออกมาจากหัวของมัน ที่ร้ายแรงที่สุดก็คือเขอันเปี่ยมไปด้วยพลังการโจมตีที่หนักหน่วงที่สุดของมันถูกหนานกงหลิววินหักติดมือออกมาราวกับท่อนข้าวโพดก็มีปาน

ทุกคนพากันมองหนานกงหลิววินด้วยแวต้อัจฉริยะใจ หนานกงหลิววินกำลังมองเขาที่วาวใสดุจท่อนหยกในมือตนด้วยท่าที่ไม่ใ้ใจอะไรนัก

ขณะที่อสนีบาตซึ่งโอบล้อมภายในตอนแรกเหล่านั้นถูกเสฟเข้าไปในตัวของเขาหนุ่มซำๆ รู้ไว้เถิดว่าการโจมตีที่หนานกงหลิววินถนัดมากที่สุดคือ ธาตุสายฟ้า! และอสนีบาตเหล่านี้ก็เปรียบประหนึ่งโอสถเสริมพลังให้เขานั่นเอง

หนานกงหลิววินส่งเขาที่ยังสาตประกายเจิดจ้าให้ซูลู่ นางรับไว้ แล้วก็ลงพินิจดูเขาที่ปล่อยพลังธาตุสายฟ้าได้อย่างจริงจัง นัยน์ตาฉายแววแปลกใจออกมา

เพราะซูลู่สัมผัสได้ว่าเขาที่อ่อนนี้เหมือนจะแฝงพลังมหัศจรรย์บางอย่างเอาไว้ พลังที่วามันนั้นแข็งแกร่งกว่าอสนีบาตจากฟากฟ้า ทว่ากลับให้ความรู้สึกอบอุ่นดั่งแสงอาทิตย์และอ่อนโยนอย่างประหลาด

หนานกงหลิววินยืนอยู่เบื้องหน้าสัตว์อสูรธาตุสายฟ้าพลางยกสองมือขึ้นกอดอก จากนั้นก็เหลือบมองมันอย่างคนที่เหนือกว่า สัตว์อสูรธาตุสายฟ้ามีเลือดหลังรินท่วมกาย มันคำรามใส่หนานกงหลิววินด้วยความโกรธแค้น หนานกงหลิววินสะบัดลูกเต๋ใส่มัน ไม่รู้ว่าชายหนุ่มเตะไปที่ครั้ง สุดท้ายเจ้าสัตว์อสูรธาตุสายฟ้าก็หมดแรง มันนอนพังกกับพื้นพลางหอบหนักและแลบลิ้นยาว

สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าได้แต่ร้องครางพลางพยักหน้าถี่รัว ซูลู่เห็นภาพนั้นก็รู้ทันทีว่าหนานกงหลิววินสยบสัตว์อสูรธาตุสายฟ้าตัวนี้ได้แล้ว เขาเพียงแค่นสยบมันได้ ทว่ายังไม่ได้ทำพันธสัญญาใดๆ กับมัน

สัตว์อสูรธาตุสายฟ้าโอดครวญเสียงต่ำในลำคอ จากนั้นก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าซูลู่เสียบๆ ก่อนหมอบลง บัดนี้แผ่นหลังที่เคยเชิดตระหง่านของมันค่อมลงจนซูลู่สามารถเหยียบขึ้นไปบนนั้นได้ หนานกงหลิววินยิ้มบาง

ให้ชูลิ้ว “ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใดกว่าจะออกไปได้ ซึ่หลังมันจะได้สบาย หน่อย”

ยามนี้นอกจากชูลิ้วและหนานกงหลิววีนแล้ว คนอื่นๆ ก็พากันวิ่งไป เป็นแถว นั่นมันสัตว์อสูรชั้นลวงตาระดับสองดาวเขียวละ! สัตว์อสูรเช่นนี้ เก่งกาจเพียงใดกัน แม่แต่จะทำพันธสัญญากับมัน พวกเขายังไม่อาจคิดฝัน ด้วยซ้ำ ทว่าหนานกงหลิววีนไม่แม่แต่จะทำพันธสัญญากับมัน แต่กลับ สามารถบังคับให้มันกลายเป็นสัตว์พาหนะได้แล้ว? แบบนี้ไม่เกินไปหน่อย หรือไรกัน!

คุณชายชุดขาวตะลึงพรึงเพริดอยู่ในใจ ทว่าก็ลอบยิ้มด้วยในที่ เพราะ เขาเดิมพันถูกข้างแล้ว แม้ว่าจะต้องจ่ายด้วยทรัพย์สินมหาศาล แต่เขาก็ได้ สุดยอดผู้มีฤทธิ์มากคอยพิทักษ์ปกป้องตลอดเส้นทางนี้

พอมีสัตว์อสูรธาตุสายฟ้าเป็นพาหนะ ชูลิ้วก็เรียกได้ว่าสบายไปตลอด

เส้นทาง หลังจากนั้นอีกสองวันก็ไม่พบกับการโจมตีจากมนุษย์หรือสัตว์อสูร ใดๆ อีกเลย เวลานี้ทั้งขบวนต่างก็เต็มไปด้วยความยินดีปรีดา พากันกล่าวถึง วิศวกรรมอันยิ่งใหญ่ที่หนานกงหลิววีนสามารถสยบสัตว์อสูรธาตุสายฟ้า ชั้นลวงตาระดับสองดาวลงได้

ระหว่างนี้ชูลิ้วเองก็ไม่ได้ปล่อยเวลาให้ผ่านไปอย่างเปล่าประโยชน์ นาง ขอหยิบยิ้มตำรับตำรามาจากคุณชายชุดขาว เพราะในดินแดนแห่งจิต มิติ พกพาเป็นสิ่งที่มิติติดตัวกันแทบทุกผู้ทุกนาม เพราะฉะนั้นตอนที่ชูลิ้วถาม คุณชายชุดขาวว่ามีตำราประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับดินแดนแห่งจิตหรือไม่ คุณชายชุดขาวก็บอกว่ามี แต่เนื่องจากเป็นตำราที่มีความยาวกว่าหลายล้านเล่ม ดังนั้นเขาจึงเก็บไว้ในมิติพกพาเพื่อความสะดวกและนำติดตัวมาด้วย

ชูลิ้วได้ยินเช่นนั้นก็ตะลึงงัน อาณาจักรเสวียนอู่แห่งนี้ยื่นยาวมาแล้ว ก็ปีกันหนอ หากคิดจะอ่านตำราเหล่านี้ให้หมดจะต้องใช้เวลาเท่าใดกัน ชูลิ้ว นับไม่ถ้วนเสียด้วยซ้ำไป ทว่าพอเห็นคลังตำราจำนวนมหาศาล ดวงตาของ

หญิงสาวก็ทอประกายระยิบระยับ เพราะหลังจากที่มาถึงดินแดนแห่งจิต นางกับหนานกงหลิววีนก็ไม่ต้องอับอายจากคนตาบอด ไม่รู้เรื่องใดที่เกี่ยวกับจักรวรรดิแห่งนี้เลย ชูลู่จึงรับมิตพิทพามาจากคุณชายซุดขาว จากนั้นก็เริ่มอ่านตำราในทันที ไม่เพียงแต่ตำราที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ภายในดินแดนแห่งจิต ซ้ำยังมีตำรับตำราด้านสมุนไพรอีกมากมายที่กองเป็นตั้งจนฝุ่นจับหนาอยู่ตรงมุมหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าพอเก็บไว้ในมิดิแห่งนี้แล้วก็ยังไม่เคยมีใครหยิบขึ้นมาอ่าน

ถ้าเทียบกับตำราประวัติศาสตร์นับล้านเล่มเหล่านั้นแล้ว ชูลู่ก็สนใจตำราสมุนไพรโอสเถที่มุ่มพ่นมากกว่า เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึงลงมืออ่านในทันที ชูลู่คุ้นเคยกับสมุนไพรในจักรวรรดิบีลู่เป็นอย่างดี ทว่าหลังจากมาเยือนอาณาจักรเสวียนอู่ ณ ดินแดนแห่งจิต สมุนไพรของที่นี่มีหลากหลายชนิดราวกับผีพันพาไพรอันกว้างใหญ่ แม้ว่าตอนนี้ชูลู่จะเป็นผู้ปรุงโอสเถชั้นปรมาจารย์แล้ว แต่เพราะความรู้ในบางเรื่องยังมีจำกัด ฉะนั้นก็ยังยากที่จะสร้างผลงานที่โดดเด่นได้

สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือเร่งทำความรู้จักสมุนไพรและโอสเถนานาชนิดในอาณาจักรเสวียนอู่ นอกจากนี้นางยังอยู่ในป่าดงดิบเจียหนาน ป่าดงดิบในตำนานที่เต็มไปด้วยสมุนไพรสมบูรณ์มากมาย นางยังต้องรีบกวาดความรู้พวกนี้ให้หมดด้วยความแม่นยำ ไม่งั้นอาจจะเก็บเกี่ยวสมุนไพรชั้นยอดจากที่นี่ไปก็ไม่ได้ ชูลู่ผินหวานเอาไว้เช่นนี้

เพื่อให้มีเวลาเพียงพอในการอ่านตำราสมุนไพรที่สูงท่วมศีรษะประหนึ่งกำแพงเหล่านี้ ชูลู่จึงนอนเอกเขนกบนหลังสัตว์อสูรธาตุสายฟ้า จากนั้นก็หลับตาลง ก่อนที่จิตของนางจะลอยเข้าไปในมิดิของตนเอง

ครั้งเทียบกับโลกภายนอก เวลาในมิดิของชูลู่จะเพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่า นั่นก็เท่ากับว่าระยะเวลาภายนอกหนึ่งวัน เวลาในมิดิของชูลู่ก็จะเพิ่มเป็นสิบวันนั่นเอง

ตั้งแต่ที่ชูลู่เลื่อนขั้นพลังยุทธ์เข้าสู่จักรพรรดิ ความทรงจำของนางก็

เฉียบไวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ความเร็วในการอ่านหนังสือก็สูงขึ้นด้วย เรียกได้ว่าแค่พลิกหน้ากระดาษ ความรู้เหล่านั้นก็ประทับอยู่ในความทรงจำของนางแทบจะทันทีทันใด

ระยะเวลาสี่สิบวันแม้จะไม่เพียงพอให้ซูลัวอ่านตำราทั้งหมดได้ แต่นางก็อ่านไปเป็นจำนวนหนึ่งในสิบแล้ว วินาทีนี้เอง ชู่จู่ เสียงหนึ่งก็ปลุกซูลัวให้ตื่นขึ้น หญิงสาวได้สติคืนมาก่อนพบว่ามังกรเทพน้อยกำลังร้องเรียกนาง มังกรเทพน้อยกระตุกแขนเสื้อซูลัวด้วยความตื่นเต้น ดวงตาสีเล็กๆ หน้าวาวของมันเป็นประกายวิบวับ

ซูลัวคุ้นเคยกับเวทดาแบบนี้เป็นที่สุด เพราะมันบอกให้รู้ว่าเจ้ามังกรเทพน้อยสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของล้ำค่า มีเพียงของล้ำค่าเท่านั้นที่จะทำให้มันตื่นเต้นได้ถึงเพียงนี้ นางอุ้มเจ้ามังกรเทพน้อยออกมาแล้วลูบหัวมันเบาๆ “เจอสสมบัติหรือ อยู่ที่ไหนกัน”

“เออว๊วๆ” มังกรเทพน้อยซุกใจอยู่ในอ้อมแขนซูลัวไปมา จากนั้นก็กระโดดผลองแล้วออกวิ่งไปข้างหน้า ซูลัวชะงักไปครู่ จากนั้นก็วิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว

จึงหะนี่เอง พ่อบ้านหลินกลับเป็นฝ่ายร้อนใจขึ้นมา “ท่านจะไปไหน” พ่อบ้านหลินจ้องมองซูลัวด้วยความร้อนรน นี่หาใช่การเดินทางของคนเพียงไม่กี่คนไม่ แต่พวกเขาเดินทางเป็นขบวน นางจะวิ่งพล่านไปทั่วแบบนี้ได้อย่างไรกันเล่า

“พวกท่านเดินทางกันไปก่อน ข้าจะรีบตามไปในไม่ช้า” ทันทีที่เอ่ยจบร่างของซูลัวก็หายวับไปจากตรงนั้น

พ่อบ้านหลินโมโหจนเกือบจะเดินเร่าๆ ‘อะไรที่เรียกว่าให้พวกเราเดินทางไปก่อน ท่านวิ่งไปเช่นนั้น ท่านหนานกงมีหรือจะไม่ตามไป’ พ่อบ้านหลินขุ่นซึ่งเสียจนหน้าซีดเผือด

เป็นไปตามคาด หนานกงหลิวอินที่นำอยู่หน้าขบวนหยุดฝีเท้าลง จากนั้นก็ทำสัญญาณมือหยุด ก่อนที่คนทั้งกลุ่มจะพลอยหยุดตามไปด้วย

หนานกงหลิววีนเอ่ยเสียงเยือกออกมาประโยคหนึ่ง “หยุดพัก” จากนั้นก็ไม่เอ่ยคำได้ออกมาอีก

พ่อบ้านหลินแค้นเสียงเยาะในใจทันที ‘ฮี้ แอบอ้างส่วนรวมหาผลประโยชน์ส่วนตัว!’ พ่อบ้านหลินคับข้องใจยิ่งนัก จึงเอ่ยชัดขึ้น “ท่านหนานกง ยามนี้ทำให้เวลาอาหารกลางวันไม่ แล้วยังมีใช้เวลาพักผ่อนยามค่ำ ไฉนถึงหยุด ขบวลงเล่า”

แววตาเย็นชาของหนานกงหลิววีนปรายมองอีกฝ่าย ทว่าเจ้าตัวกลับ ไม่พูดอะไร

“ท่านหนานกง ท่านอย่าลืมเสียละ ด้านหลังของเรายังมีกองกำลังตาม ไล่ล่าจำนวนมาก บัดนี้พวกเรากำลังหนีตาย แล้วจะหยุดเดินทางเช่นนี้ได้ อย่างไรกัน” พ่อบ้านหลินเอาแต่ถากถางหนานกงหลิววีนไม่หยุด ในความคิด ของเขา หนานกงหลิววีนต้องไม่ใช่คนดีแน่ๆ ชายหนุ่มต้องเป็นสายลับที่ฝ่าย ศัตรูส่งมาอย่างแน่นอน เขาต้องช่วยคุณชายบีบเจ้าใส่ค็อกให้ยอมจำนนให้ได้

หนานกงหลิววีนนิ้วหน้าก่อนปรายตาเยือกไปมองคุณชายซุดขาวแทน สายตาเตือนที่เต็มไปด้วยรังสีสังหารทำให้คุณชายซุดขาวสะดุ้งเฮือกในใจ

ด้วยเหตุนี้คุณชายซุดขาวจึงรีบปรามพ่อบ้านหลิน เตือนด้วยน้ำเสียง เฉียบขาด “ยังอยากมีชีวิตหรือไม่! หุบปากเร็ว!”

พ่อบ้านหลินทำท่าจะพูดอะไรอีก แต่พอเห็นสายตาปรามจริงจังของ คุณชายซุดขาว เขาก็เป็นไปโดยพลัน

เวลาผ่านไปราวๆ สิบนาที ชูลั้วก็เดินกลับมาตัวเปล่า พ่อบ้านหลินมอง ชูลั้วที่ยิ้มบางๆ ตรงมุมปาก นัยน์ตาฉายแววยินดี ทว่าสองมือนั้นก็กลับว่างเปล่า เขาก็แค้นเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ “ไม่รู้เก็บของมีค่าอะไรมาได้ ทำท่าเบื่อกับาน เสียขนาดนั้น”

ทว่าชูลั้วไม่คิดจะบอกอะไรอีกฝ่าย นางเพียงแค้นเสียงฮึในคอเบาๆ ก่อนมาหยุดอยู่ตรงหน้าหนานกงหลิววีน

“เหนื่อยหรือไม่ พักอีกสักชั่วยามเป็นอย่างไร” หนานกงหลิววีนเอ่ย

กับซูลัวอย่างอ่อนโยน

คราวนี้ไม่เพียงแค่พ่อบ้านหลิน คนที่เหลือก็พากันโอดครวญออกมา
ซูลัวรีบสายหน้า “ไม่เป็นไร รีบไปเถิด เมื่อครู่ก็ทำให้ทุกคนเสียเวลาไป
มากแล้ว”

“ไม่เป็นไร เร่งความเร็วได้” นานกงหลิววินเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ
ซูลัวโบกมือเป็นพัลวัน “ไปเถอะๆ ช่างหน้ายังมีสมุนไพร่ที่รอให้ข้าเก็บ”
‘เก็บสมุนไพร่? ที่แท้เมื่อครู่แม่นางซูลัวก็ไปเก็บสมุนไพร่มาหรือหรือ
เก็บสมุนไพร่สำคัญกว่าเอาชีวิตรอดหรือไรกัน’ พ่อบ้านหลินอยากจะพุ่งเข้าไป
คิดบัญชีกับซูลัว ว่า... เขากลับทำได้แค่สุดลมหายใจลึๆ สุดท้ายก็เบือนหน้า
หนีด้วยความโมโห

นานกงหลิววินเห็นว่าซูลัวยืนย่นเข่นนั้นจึงตามใจนาง จากนั้นก็นำ
ขบวนออกเดินทางต่อ

ตลอดเส้นทาง ซูลัวหาข้อมูลในตำราสมุนไพร่ จากนั้นก็ค้นหาสมุนไพร่
ที่หาไปด้วยพร้อมๆ กัน คนอื่นไม่รู้ แต่นางรู้ดีว่าในระยะทางที่ผ่านมา ตนเอง
เก็บเกี่ยวสมุนไพร่ได้มากมายเพียงใด

ก่อนหน้านั้นตอนที่ซูลัวอ่านตำราสมุนไพร่ เจ้ามังกртеพน้อยที่อยู่ใน
อ้อมอกของนางก็กวาดตามองตามหน้าหนังสือเหล่านั้นไปด้วยเช่นกัน ในฐานะ
มังกртеพ ไม่มีใครกล้าดูแคลนสติปัญญาของมังกртеพน้อยอยู่แล้ว

สมุนไพร่ใดที่ซูลัวจำได้ มังกртеพน้อยเองก็บันทึกเอาไว้ในสมอง
เช่นกัน เพราะเหตุนี้ขณะที่ตระเวนกันอยู่ท่ามกลางป่าดงพงไพร่ เจ้ามังกртеพ
น้อยจึงสัมผัสได้ถึงแหล่งกำเนิดของสมุนไพร่นานาชนิด พอค้นพบ มันก็
นำซูลัวออกไปเก็บสมุนไพร่เหล่านั้น

ในวันนี้ขบวนเดินทางต้องหยุดลงเพื่อรอซูลัวอีกครั้ง

ทันใดนั้นสีหน้าของมังกртеพน้อยก็ฉายแววมืดปกติขึ้นมา ร่างเล็กๆ
ของมันผงาดขึ้น สองหูที่ตั้ง ดวงตาดำลึบกระจ่างใสของมันกวาดมองไปรอบ

ด้าน ชูลัวหยุดมือลงทันที ก่อนทุ่มความสนใจทั้งหมดไปที่มังกรเทพน้อย เพราะน้อยครั้งนักที่เจ้ามังกรเทพน้อยจะมีสีหน้าจริงจังเช่นนี้ หากมันอยู่ในอาการนี้เมื่อไรก็มีความเป็นไปได้สองทางคือ... มันล้มผลั้ได้ถึงอันตราย สอง... มีสมบัติอยู่เบื้องหน้า เช่นนั้นมังกรเทพน้อยรับรู้ถึงอันตรายหรือสมบัติล้ำค่ากันแน่?

ระหว่างที่ชูลัวขมวดคิ้วแน่นอยู่นั้น มังกรเทพน้อยก็หันมาร้องเรียกนาง จากนั้นก็พุ่งตัวไปข้างหน้าด้วยความรวดเร็ว ทุกคนดูจะชินกับภาพเหตุการณ์นี้เสียแล้ว เพราะก่อนหน้านี้เจ้ามังกรเทพน้อยก็ทำแบบนี้ทุกครั้ง ร้องแော်ๆ แล้วก็ทะยานออกไปด้วยความตื่นเต้น ทว่าคราวนี้ชูลัวกลับเอ่ยกับหนานกงหลิววีน

“ตามไปเร็ว!”

หนานกงหลิววีนพยักหน้า เขาจูงมือชูลัวแล้วเร่งความเร็วเพิ่มขึ้น คนที่เหลือพากันเป็นมือเป็นเท้าไปหมด คุณชายชูดขาวฎุปลายจุมูกพลาถยืมเพื่อนอย่างสนใจ

“พวกเราก็ตามไปดูกันเถอะ”

เวลานี้ชูลัวกอดเจ้ามังกรเทพน้อยไปพลาถ ดูการต่อสู้ไปพลาถ หนานกงหลิววีนยืนเคียงข้างชูลัว และคู่ต่อสู้ที่แท้จริงก็คือสัตว์อสูรธาตุดสายฟ้า พาหนะของชูลัว สัตว์อสูรอีกชนิดที่ประจันหน้ากันก็คือสิงห์หมีสีหมอก ซึ่งเป็นสัตว์อสูรชั้นลวงตาระดับสองดาวเช่นเดียวกัน

แต่ปลายตามอง ชูลัวก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติขึ้นทันที สิงห์หมีสีหมอกตัวนี้ดูผาดๆ ว่ามีดวงตาสีฟ้า หว่ายามที่มันกลอกตาไปมา ดวงตาคู่นั้นกลับสาดประกายสีเขียวจางๆ

สิงห์หมีสีหมอกที่มีนัยน์ตาสีเขียว... ข้อมูลหนึ่งผุดวบขึ้นในความคิดของชูลัว ก่อนหน้านั้นนางอ่านตำราสมุนไพรมากมาย ไม่เพียงแค่ว่าข้อมูลสมุนไพรว่านั้น แต่ยังมีอวัยวะบางส่วนของสัตว์อสูรที่ใช้เป็นโอสถได้ด้วย

หากเจ้าสัตว์อสูรตัวนี้คือสิงห์หมีสีหมอกนัยน์ตามรกต ถ้าเช่นนั้นนางก็

เจอชุมทรัพย์มหาศาลแล้ว เพราะสิ่งที่มีสีหมอกชนิดนี้หาได้ยากยิ่ง เลือดจากหัวใจของมันเป็นของล้ำค่าสำหรับการปรุงไอสตุ สิ่งที่ผู้ปรุงไอสตุทั้งหลายต่างก็แสวงหา

สัตว์อสูรธาตุดายฟ้าต่อสู้อยู่กับสิ่งที่มีสีหมอก พัวพันจนยากจะชี้ผู้แพ้ผู้ชนะ แต่ Чу ลั้วพบว่าสัตว์อสูรธาตุดายฟ้ามีแนวโน้มว่าจะพ่ายแพ้ ขณะที่สิ่งที่มีสีหมอกเห็นกลุ่มคนมากขึ้นเรื่อยๆ ก็เตรียมฉวยจังหวะหนีตลอดเวลา

เป็นไปตามคาด ตอนที่ Чу ลั้วรู้สถานะที่แท้จริงของมัน สิ่งที่มีสีหมอกก็ออกท่าลงวงเพื่อบีบให้สัตว์อสูรธาตุดายฟ้าถอยร่น จากนั้นร่างของมันก็หายวับไปจากบริเวณนั้นในทันที

Чу ลั้วตะโกนลั่นออกมา “อย่าให้มันหนีไปได้!” ลั่นเสียง Чу ลั้ว หนานกง หลิวววินก็ลงมือทันที

ไม่รู้ว่ชายหนุ่มลงมือเช่นไร ทุกคนเห็นเพียงเงาเลื่อนรางที่ชวนให้ตาลายของเขา พอลืมตาขึ้นอีกครั้งก็เห็นว่าหนานกง หลิวววินหิ้วคอเจ้าสิ่งที่มีสีหมอกตัวนั้นเอาไว้ในมือ สิ่งที่มีสีหมอกที่เดิมลำแดงท่าที่โอหังลำพอง บัดนี้กลับดูไร้เรี่ยวแรง หูลู่คอตก ยืนห่อเหี่ยวอยู่เบื้องหน้า Чу ลั้ว

“สิ่งที่มีสีหมอก!”

“มันเป็นของล้ำค่า หากนำไปขาย ราคาย่อมมีอาจประเมินได้”

“เลือดของมันเป็นของดีสำหรับการปรุงไอสตุ ใช้เป็นไอสตุบำรุงร่างกายก็ได้ ไม่รู้ว่ท่านหนานกงจะแบ่งให้พวกเราสักนิดหรือไม่...”

คำพูดเหล่านี้ดังเข้าหู Чу ลั้ว รอยยิ้มบางเผยขึ้นในดวงตาของหญิงสาว หากเป็นสิ่งที่มีสีหมอกธรรมดาๆ นางก็คงจะให้เลือดของมันแก่พวกเขาอย่างไม่เสียดาย แต่นี่ไม่ใช่... เมื่อครู่ Чу ลั้วตรวจสอบอย่างละเอียดแล้ว มันคือสิ่งที่มีสีหมอกนัยน์ตามรกต เป็นสิ่งที่มีที่หายากยิ่งในเผ่าพันธุ์สิ่งที่มีทั้งหมด เลือดของมันก็สูงค่า มอบให้คนเหล่านี้มีเท่ากับเสียดโดยเปล่าประโยชน์หรือไรกัน

หนานกง หลิวววินส่งตัวสิ่งที่มีสีหมอกให้ Чу ลั้ว ขณะเดียวกันก็ลูบศีรษะ

นางเบาๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เล่นให้สนุก”

...ให้เล่นสนุกกับของล้ำค่าเยี่ยงนี้ ทุกคนพากันอิจฉาซูลั้วจนแทบคลั่ง
ซูลั้วยิ้มกริมพลาถมองสิ่งท่หมีสีหมอก แต่สิ่งท่หมีสีหมอกกลับซิ่งตาใส่
นางด้วยความเคียดแค้น บุรุษผู้นั้นมีพลังยุทธ์แกร่งกล้ามาก แข็งแกร่งกว่ามัน
หลายเท่าตัว เพราะเหตุนี้มันจึงต้องยอมจำนน ทว่าสตรีผู้นี้ถือดีอย่างไรถึงได้
มองมันด้วยสายตาดูแคลนแบบนี้ ราชาสิ่งท่หมีแสดงท่าทีไม่ยอมแพ้ออกมา
ซูลั้วยิ้มมุมปากอย่างนึ๊กสนุก นางมองเจ้าสิ่งท่หมีสีหมอกก่อนจะชะงัก
หน้าเข้าไปใกล้ แล้วกระซิบข้างหูมันเบาๆ “จริงๆ แล้ว...เจ้าคือสิ่งท่หมีสีหมอก
นัยน์ตามรกตสินะ” แม้เป็นประโยคคำถาม แต่น้ำเสียงของนางกลับหนักแน่น
สิ่งท่หมีสีหมอกที่ตอนแรกยังเอาแต่จ้องหญิงสาวด้วยความขุ่นขี้ ทว่าพอ
ได้ยินวาจานั้น มันก็สั่นสะท้านไปทั้งกาย ดวงตาของมันเปลี่ยนเป็นสีเขียวจ้
ในทันที

ซูลั้วมองมันพร้อมรอยยิ้ม นัยน์ตาฉายแววหยอกเย้า สิ่งท่หมีสีหมอก
พลันตระหนักได้ว่า... นางกำลังหยิ่งเชิงมัน!

“เจ้า!” สิ่งท่หมีสีหมอกถลิ่งตาใส่สตรีเจ้าเล่ห์ร้ายกาจตรงหน้า

ซูลั้วกระซิบข้างหูมันเบาๆ อีกสามคำ “อยากรอดหรือไม่”

‘เพื่อเจ้อหรือไร ใครบ้างไม่อยากมีชีวิตรอด หากมอดม้วยลงก็ไม่เหลือ
อะไรอีกแล้ว!’ สิ่งท่หมีสีหมอกซิ่งตามองซูลั้ว

ซูลั้วยิ้มเอื่อยที่มุมปาก “เลือดจากหัวใจของเจ้า...”

“ข้าจะตายได้นะ!” อุ้งมือใหญ่ของสิ่งท่หมีสีหมอกกุมที่หน้าอกของตน
ขณะที่สบตากับซูลั้วด้วยความตระหนัก

ซูลั้วเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มยามที่มองสิ่งท่หมีสีหมอก “ข้าจะเหลือ
เลือดจากหัวใจของเจ้าไว้หนึ่งส่วนสิบ”

สิ่งท่หมีสีหมอกส่ายหน้าเอาเป็นเอาตาย “ไม่ได้! เจ้าเอาไปหนึ่งส่วนสิบ”
หากมอดเลือดหนึ่งส่วนสิบ แม้ว่ามันจะไม่ตาย ทว่าพลังยุทธ์ก็ลดลงฮวบฮาบ
ถึงตอนนั้นการจะดำรงชีวิตอยู่ในป่าดงดิบเจียนหนานแห่งนี้ก็เป็นเรื่องยากเข็ญ

เต็มที ผลย่อมแย่งยิ่งกว่าตาย!

“หึฯ” ชูลัวแค้นเสียงขณะมองมัน ลิงหมีสีหมอกเองก็รู้ว่ามันต่อรอง
อย่างไรเหตุผลเกินไปสักหน่อย ดังนั้นเจ้าตัวจึงรีบเอ่ย “ถ้า... ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็
เอาไปสองส่วนสิบ?”

“หึฯ”

“สามส่วนสิบ!”

“หึฯ”

“สี่ส่วนสิบ!”

“หึฯ”

...

“หกส่วนสิบ! ถ้ายังไม่เอาอีก ข้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่แล้ว ข้าจะทำลายเลือด
ในหัวใจให้ปนบึ้งเสีย!” ลิงหมีสีหมอกจ้องหน้าชูลัวด้วยความขัดเคืองใจ

ชูลัวรู้ว่านี่เป็นขีดจำกัดสุดท้ายของเจ้าลิงหมีสีหมอกแล้ว ดังนั้นนาง
จึงยิ้มเจ้าเล่ห์ประหนึ่งจิ้งจอก “หกส่วนสิบก็เชื่อว่าไม่ได้ แต่ว่า... เจ้าต้อง
รับปากข้าเรื่องหนึ่ง”

ลิงหมีสีหมอกเห็นชูลัวยอมผ่อนปรนก็ลิงโลดเป็นที่สุด อันที่จริงมัน
กังวลใจว่าตนเองตกเป็นเชลยเช่นนี้ หากสตรีเจ้าเล่ห์ผู้นี้สั่งให้บุรุษของนาง
สังหารมัน จากนั้นก็สูบเลือดจากหัวใจของมันไปเสีย เรื่องนี้ก็เชื่อว่าจะเป็นไป
ไม่ได้

“วาม!” ลิงหมีสีหมอกแสดงท่าทางใจกว้างออกมา

“ได้ยินว่ารังของลิงหมีสีหมอกมีต้นลวี่หลัวซิงหมี่นี้อยู่หนึ่งต้น?” ชูลัว
เอ่ยเนิบนาบ

“อะไรนะ!” ลิงหมีสีหมอกตกใจจนใบหน้าขาวซีด แทบจะสะดุ้งโหยง
รู้ไว้เถิดว่าต้นลวี่หลัวซิงหมี่นีเป็นพืชที่อยู่คู่กายมันมาแต่เกิด ลิงหมีสีหมอก
แต่ละตัวจะถือกำเนิดมาพร้อมกับต้นลวี่หลัวซิงหมี่นีหนึ่งต้น มันต้องอาศัย
ต้นลวี่หลัวซิงหมี่นีนี้เพื่อบรรลุนั้นพลังยุทธ์ที่สูงขึ้น

“เจ้ารู้เรื่องต้นลวี่ลวี่ซิงหมื่นปีได้อย่างไรกัน” ลิงห์หมี่สีหมอกตกใจจนเหงื่ออาฟไหลท่วม

ซูลวี่รู้ได้อย่างไรหรือ แน่แน่นอนว่าจากความรู้ในตำราสมุนไพรมากมาย ที่นางใช้เวลาศึกษาถึงยี่สิบวันอย่างไรเล่า มีจุดหนึ่งที่ขีดเส้นใต้ไว้ด้วยปากกัอย่างชัดเจน ทำให้ซูลวี่จดจำได้อย่างแม่นยำ

ซูลวี่ยิ้มกริ่มพลางมองลิงห์หมี่สีหมอก ทว่าลิงห์หมี่สีหมอกกลับร้อนใจจนหน้าผากขึ้นเหงื่อไปหมด

“นำทางสิ” ซูลวี่มองมันด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

ลิงห์หมี่สีหมอกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง ทว่าหนานกงหลิววีนกลับเดินมาหยุดอยู่ข้างซูลวี่ ดวงตาสีดำประกายประกายน้ำทะเลกำลังจับจ้องมองมา

ลิงห์หมี่สีหมอกพูดอะไรไม่ออก จนถึงตอนนี้เองมันจึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า ‘ชีวิต’ ที่ซูลวี่เอ่ยถึงหมายความว่าเช่นไร

“มอบเลือดหัวใจแก่ส่วนลวี่ให้เจ้า?” ลิงห์หมี่สีหมอกหยิ่งเชิงถาม

“เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า” ซูลวี่ตอบมันด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

ลิงห์หมี่สีหมอกคอคอก... พลังยุทธ์ไม่หัดเทียมแล้วจะทำเช่นไรได้เล่า สุดท้ายยั้งลิงห์หมี่สีหมอกจำต้องหมุนตัวกลับแล้วออกน่านางไปที่รังของมันเงิบๆ

ซูลวี่กับหนานกงหลิววีนเดินตามไป กลุ่มของคุณชายชุดขาวไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุอันใดขึ้น แต่พอเห็นหนานกงหลิววีนและซูลวี่ผละไป พวกเขา ก็ออกเดินทางตามไปด้วย

พอบ้านหลินเอ๋ยเยาะ “คิดว่าขบวนเดินทางนี้เป็นคนของพวกท่านหรืออย่างไร อย่าลืมเสียว่าพวกท่านเป็นเพียงคนถูกจ้างวานเท่านั้น คุณชายของเราต้องจ่ายผลึกมรกตไปตั้งมากมายนะ!”

หนานกงหลิววีนตบหลังสัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้า พริบตานั้นสัตว์อสูรธาตุดุสายฟ้าก็วิ่งตั้งตงมาตักหน้าพอบ้านหลินแล้วคำรามเสียงดังลั่น พอบ้านหลินตกใจจนใบหน้าซีดเผือด จากนั้นก็ถอยหลังกรูด

หนานกงหลิววีนทิ้งคำพูดเย็นชาเอาไว้เพียงประโยคเดียว “อย่าให้

คลาดสายตา”

ทางด้านซูลัวกับหนานกงหลิววีน ทั้งคู่ติดตามเจ้าสิงห์หมีสีมอกไป

จากนั้นไม่นานก็เดินทางกลับมา พวกเขากลับมาเมื่อเปลา่ ส่วนเจ้าสิงห์หมีสีมอกก็หายไปแล้ว พ่อบ้านหลินแปลกใจเป็นที่สุด เขามองซ้ายมองขวาแต่ก็ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ เจ้าตัวเลยได้แต่เกาศีรษะแกรกรๆ อย่างงุนงง

ซูลัวถามพ่อบ้านหลินด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เจ้ามองอะไรอยู่”

พ่อบ้านหลินแค้นเสียง “ใครจะไปรู้ว่าท่านเจordertพระสมบัตินี้ได้กัน ซ่อนเอาไว้อย่างมิดชิดราวกับกลัวว่าจะถูกใครเห็นอย่างนั้นละ”

ซูลัวพลิกฝ่ามือ ต้นลวี่หลัวซิงสี่เขียวมรกตขนาดเท่าลำแขนก็ปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือนาง

พ่อบ้านหลินนัวหน้า “นี่มันต้นลวี่หลัวซิงไม่ใช่หรือไร มีอะไรน่ามหัศจรรย์กัน ข้าก็นึกว่าจะเป็นของล้ำค่าอะไรเสียอีก ก็แค่ของเล็กๆ น้อยๆ ที่เผอิญจกฉวยได้รายทางมิใช่หรือไร ไม่อยากแสดงให้เห็นก็ช่าง แต่จนถึงต้องเอาของไร้ราคาเยี่ยงนี้มาปิ่นหัวพวกเราด้วย!” พ่อบ้านหลินยิ่งพูดก็ยิ่งขุ่นเคือง “เพียงเพื่อต้นลวี่หลัวซิงแค่ต้นเดียว ท่านกลับพาพวกเรามาสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายแบบนี้ หากไม่ใช่เพราะท่าน ป่านนี้เราคงออกไปได้ตั้งนานแล้ว!”

ซูลัวจหน้าใจกับท่าที่เป็นปฏิปักษ์ของพ่อบ้านหลิน นางเอ่ยเกลี้ยกล่อมด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “เห็นแก่ชีวิตเล็กๆ ของเจ้า คำพูดบางคำเก็บเอาไว้บริภาษในใจก็พอแล้ว” ซูลัวเอ่ยพลางชี้มือไปทางหนานกงหลิววีน เพราะยามนี้ใบหน้าของหนานกงหลิววีนดำทะมึนยิ่งกว่าอีกา

พ่อบ้านหลินกริ่งเกรงขึ้นในใจ ใบหน้าของเขาขาวซีด ซูลัวเห็นปฏิกริยาของอีกฝ่ายก็หัวเราะพลางสายหน้า นางเหวี่ยงตัวขึ้นขี่สัตว์อสูรธาตูลายฟ้า จากนั้นก็ออกเดินทางตามหนานกงหลิววีนไป ทิ้งไว้เพียงพ่อบ้านหลินที่กำลังถอนหายใจเฮือก

คุณชายซุดขาวมีสีหน้าขมึ่มลง เขาออกปากเตือนเสียงเข้ม “ดีที่แม่นาง

ซูมีน้ำใจกว้างขวาง ไม่เช่นนั้นเจ้าก็คงตายไปแล้ว!” เอ่ยจบคุณชายชุดขาวก็เดินนำไป ทิ้งพ่อบ้านหลินที่หน้าตึงและหงุดหงิดงุ่นง่านเอาไว้ อันที่จริงสิ่งที่ซูลั่วหามาได้คือต้นลิ้นห่านซึ่งหมื่นปีต่างหาก!

นางทิ้งรากเส้นหนึ่งของต้นลิ้นห่านหมื่นปีให้สิงห์หมีสีหมอก จากนั้นก็หัวต้นลิ้นห่านซึ่งตั้งต้นกลับมาแทน

หลังจากที่กลับมาซึ่งหลังสัตว์อสูรธาตุสายฟ้าอีกครั้ง ซูลั่วก็ถอดจิตเข้าไปปรุงโอสถในมิติ เพราะหากไม่รีบนำมาปรุง โอิวิเศษของต้นลิ้นห่านหมื่นปีก็จะสลายไปและเหี่ยวแห้งในที่สุด

ซูลั่วใช้เวลาอยู่ในมิติสิบวัน จากนั้นก็ปรุงโอสถจากต้นลิ้นห่านหมื่นปีออกมาได้สองชนิด ชนิดหนึ่งคือโอสถสลายพิษ อีกชนิดคือโอสถผนึกโอวิเศษ

เวลานี้พ่อบ้านหลินประคองคุณชายชุดขาวให้เดินทางต่อ สิ้นหาของ พ่อบ้านคนสนิทนั้นตำหนิตัวเองอย่างเห็นได้ชัด เขาเอ่ยกับคุณชายชุดขาว “คุณชาย ข้าผิดไปแล้ว ข้าผิดไปแล้วจริงๆ ข้าไม่ควรนำท่านมาที่นี่... ไม่เช่นนั้นท่านก็คงไม่บาดเจ็บ...”

ยามนี้คุณชายชุดขาวได้แต่ทอดถอนใจออกมาพลงโบกมือ แล้วเอ่ยอย่างไร้เรี่ยวแรง “นี่เป็นเส้นทางที่ใกล้ที่สุดในการเดินทางกลับเผ่า หากไม่ผ่านทางนี้ก็ต้องอ้อมไปอีกสามเดือน ระยะเวลาสามเดือนเต็มไปด้วยอันตราย เกรงว่า...”

พ่อบ้านหลินยังคงโทษตัวเองไม่หยุด “ต้องโทษข้า โทษข้าคนเดียว ข้าควรจะเป็นฝ่ายเข้ามาสำรวจด้วยตัวเองเสียก่อน ไม่ใช่มาชีวิตคุณชายมาเสี่ยงเช่นนี้ จนกระทั่งท่านต้องสูดพิษเข้าไป...”

“หาใช้พิษร้ายแรงอะไรไม่ พักฟื้นไม่กี่วันก็ดีขึ้น ที่สำคัญที่สุดก็คือเส้นทางนี้เป็นทางที่เราต้องใช้ เอ้อ...” คุณชายชุดขาวเอ่ยด้วยท่าทางจนใจ

พ่อบ้านหลินร้อนใจจนหัวหมุน “พวกเราต้องรีบไปให้ถึงเผ่าภายในหนึ่งเดือน ไม่เช่นนั้นผลย่อมไม่อาจคาดเดาได้”

“แต่การจะไปให้ถึงที่นั่นในเวลาหนึ่งเดือนแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย”
 คุณชายชูดขาวเงยหน้าขึ้นมองหุบเขากว้างในป่าลึก คิ้วของเขาขมวดเข้าหากัน
 ชูิ้วมองคุณชายชูดขาว มุมปากของนางยกยิ้มบางๆ เพราะคำพูดนี้ของ
 คุณชายชูดขาว นางจึงมีเรื่องให้ต่อรองอีกครั้ง

ชูิ้วก้าวยาวๆ เข้าไปในหุบเขา แวดตาของพ่อบ้านหลินหยาดความ
 ตระหนกออกมา

พ่อบ้านหลินพยายามอดทนอดกลั้น ทว่าท้ายที่สุดก็อดรนทนไม่ได้ เขา
 ตะโกนลั่นใส่ชูิ้ว “นี่! กลับมาเดี๋ยวนี้แหละ!”

ครั้งนี้หนานกงหลิววีนไม่ถือโทษโกรธเคืองอีกฝ่าย เขาเพียงยิ้มเอื่อย
 แล้วบอก “นางจะกลับมาเอง” รอยยิ้มของเขาทั้งลึกล้ำและลึกกลับ ยากจะคาด
 เดาได้ ช้ายังมีเสน่ห์ดึงดูดเป็นอย่างยิ่ง

ทว่าพ่อบ้านหลินกลับซึ่งตาดูใส่หนานกงหลิววีน “ข้าจะไม่บอกท่าน
 หรอกว่าหมอกพิษนั้นร้ายแรงเพียงใด ถึงตอนนั้นอย่ามาโทษคุณชายของเรา
 ก็แล้วกัน!”

“ไม่มีทาง ไม่มีวัน” หนานกงหลิววีนทำท่าทางเหมือนนีกสนุกขึ้นมา
 เขาถึงกับอารมณ์ดีพอจะต่อปากต่อคำกับพ่อบ้านหลิน

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ ทุกคนก็เริ่มร้อนใจมากขึ้น และเป็นกังวลมาก
 ทุกทีๆ จังหวะนี้เอง เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นไม่ไกล ทั้งหมดเงยหน้าไปทางต้นเสียง
 ก่อนสีหน้าจะพลันแข็งค้าง จากนั้นก็เบิกตากว้าง สวรรค์! หลังจากชูิ้วเข้าไป
 ในหุบเขาลึกเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม นางกลับออกมาโดยไม่บุบสลายเลยแม้แต่นิด
 เดียวอย่างนั้นหรือ ดวงตาแจ่มใส ใบหน้าแดงระเรื่อ มุมปากแต้มรอยยิ้ม
 ฝีเท้าแผ่วเบา ไม่มีบาดแผลตามร่างกายสักแห่ง...

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คุณชายชูดขาวมองชูิ้วด้วยสายตาดิ้นตะลึง
 นัยน์ตานั้นสะท้อนความตื่นตันยินดี และสารพัดอารมณ์ พ่อบ้านหลินเองก็
 จ้องมองชูิ้วเขม็งเช่นกัน แทบจะทิ่มแทงจนใบหน้านางทะเล่เป็นรู

“ท่านๆ...” พ่อบ้านหลินชี้มือไปยังชูิ้ว ตื่นตระหนกจนตัวสั่น “ท่าน

กลับออกมาได้อย่างไร มีเพียงโอสถสลายพิษอมตะถึงจะสามารถต้านทานหมอกพิษชนิดนี้ได้! หรือว่าท่านมีโอสถสลายพิษอมตะติดกายมา?” หลังจากที่บ้านหลินเอ๋ยออกไป เขาก็ปฏิเสธออกมาทันที “เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด! ท่านจะไปมีโอสถสลายพิษอมตะได้อย่างไร ไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว! โอสถสลายพิษอมตะต้องปรุงขึ้นจากสมุนไพรถึงหนึ่งร้อยชนิด และหนึ่งในนั้นก็คือต้นลวี่หลวี่ซิงหมี่นี่ที่หายากเป็นอย่างยิ่ง ท่านจะครอบครองต้นลวี่หลวี่ซิงหมี่นี้ได้ยังไงกัน!”

ซูลี่ได้ยินคำพูดของที่บ้านหลินก็ยิ้มออกมาบางๆ “โอสถสลายพิษอมตะ? ข้ามีอยู่จริงๆ นั่นละ”

“อะไรนะ! ไม่มีทาง!” พ่อบ้านหลินแทบจะกรี๊ดร้อง “ท่านจะมีได้อย่างไร! โอสถสลายพิษอมตะมีแต่ผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์เท่านั้นที่จะปรุงออกมาได้แล้วท่านจะมีได้หรือไร”

ซูลี่เอ่ยอย่างจะฉาน “ผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์? หึๆ ก็ตัวข้านี่ละ”

“ฮ่าๆๆ” พ่อบ้านหลินราวกับได้ยินเรื่องตลกที่น่าขันที่สุดในโลก เขากุมท้องแล้วหัวเราะงอหาย ร่างกายเหมือนคนเป็นโรคชักกระตุก

ซูลี่มองพ่อบ้านหลินด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม แต่ก็ไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่ม

“ท่านบอกว่าท่านคือผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์? ผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์? ฮ่าๆๆ” พ่อบ้านหลินหอบหายใจหนักพลางชี้หน้าซูลี่ นัยน์ตาเต็มไปด้วยแววดูแคลน “ท่านคิดว่าผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์เลื่อนชั้นกันง่ายๆ หรือไร ดูอายุของท่าน ถึงต่อให้มีพรสวรรค์สูงส่งเพียงใด อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาหลายร้อยปีกว่าจะเลื่อนขั้นเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ เวลานี้ท่านเอ่ยวาจาโอ้อวดเช่นนี้ ใช้ได้ที่ไหน”

ดวงตาสูลี่ฉายแววจน หรือว่า ณ ดินแดนแห่งจิต การเลื่อนขั้นของผู้ปรุงโอสถเป็นไปได้ข้ามากหรือไร

ซูลี่ยิ้มเอื่อย “ข้าจะใช้ผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์หรือไม่สำคัญ สิ่ง

สำคัญก็คือข้ามีไอสธสลายพิษอมตะในมือ” ชูลัว่พูดพลางหยิบขวดกระเบื้อง สีขาวออกมาจากอกเสื้อ ขวดกระเบื้องนี้มีขนาดเท่านิ้วก้อยของนางเท่านั้น

ชูลัว่เปิดจุกไม้ดอก จากนั้นก็เทไอสธสีเขียวออกมาสามเม็ด พริบตานั่น ไอสธสีเขียวก็ส่งกลิ่นหอมกรุ่นไปทั่ว กลิ่นอายสดชื่นทำให้รู้สึกแจ่มใสขึ้นในทันที

คุณชายชุดขาวมองไอสธสีเขียวมืดนั้นก่อนโผล่เข้าหาชูลัว่รวากับหมาป่า ผู้วิเวท

ชูลัว่เองก็ไม่เอ่ยคำใด นางโยนขวดกระเบื้องที่เปิดฝาแล้วไปให้อีกฝ่าย คุณชายชุดขาวเทไอสธออกมาหนึ่งเม็ดแล้วกลืนเข้าไปอย่างรวดเร็วจนแทบจะติดคอ

ไม่นานน้บใบหน้าก็ไร้สีเลือดของคุณชายชุดขาวก็ดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “ดีเหลือเกิน เยี่ยมไปเลย อาการของคุณชายดีขึ้นแล้ว!” ไม่รู้ว่าป็นใครที่ตะโกนออกมาด้วยความตื่นตัน

สายตาของทุกคนจ้องมองมาที่คุณชายชุดขาวเป็นตาเดียว คุณชายชุดขาวมีสีหน้าหงงในคราแรก ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นยินดีอย่างรวดเร็ว เพราะเขาย่อมรู้จักร่างกายของตนเองดีกว่าใคร ซ้ำยังสัมผัสถึงการเปลี่ยนแปลงจากภายในได้อย่างชัดเจนอีกด้วย

“ถูกต้อง นี่คือนไอสธสลายพิษอมตะของจริงแน่นอน” คุณชายชุดขาวมองชูลัว่และพยักหน้ายืนยัน

“ไอสธสลายพิษอมตะจริงๆ หรือ” พ่อบ้านหลินเผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

“ถึงต่อให้เป็นไอสธสลายพิษอมตะแล้วจะอย่างไร ท่านมีเม็ดสองเม็ดก็จริง แต่จะมีถึงห้าสิบเม็ดได้หรือไร” พ่อบ้านหลินแค้นเสียง

“ไอสธสลายพิษอมตะ...ห้าสิบเม็ด?” ชูลัว่มองพ่อบ้านหลินพลางเอียงศีรษะนิดๆ “เจ้าคิดว่าข้ามีไอสธสลายพิษอมตะไม่ถึงห้าสิบเม็ดหรือไร”

พ่อบ้านหลินได้ยินคำพูดนี้ของชูลัว่ก็พลันเบิกตากว้าง

ซูว์ทำท่าทางสบายๆ นางหยิบขวดกระเบื้องออกมาอีกขวด จากนั้นก็
 เทลงฝ่ามือ ไม่นานกลางฝ่ามือของหญิงสาวก็เต็มไปด้วยกองโอสถสีเขียว แต่ละ
 เม็ดส่งกลิ่นหอมสดชื่นคุ้นเคย พ่อบ้านหลินอ้าปากกว้าง ตะลึงพรึงเพริดไปใน
 ทันที เจ้าตัวได้แต่ยืนเป็นเบือใบ ซูว์ยิ้มกริ่มยามมองพ่อบ้านหลิน ก่อนยื่น
 มือให้ดู

“เห็นแล้วใช่ไหม?”

พ่อบ้านหลินพยักหน้าบอกให้รู้ว่าเห็นชัดเจนเต็มสองตา จากนั้นซูว์
 ผู้แสนเจ้าเล่ห์ก็เทโอสถสีเขียวกลับเข้าขวดทีละเม็ดๆ จนหมดเกลี้ยง

พ่อบ้านหลินและคุณชายชุดขาวสบตากัน ทำท่าจะพูดแต่ก็เอ่ยคำใด
 ไม่ออก

“ท่านเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์จริงๆ หรือ” พ่อบ้านหลินมองประเมิน
 ซูว์ตั้งแต่หัวจดเท้า แต่ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่เหมือนสัณนิธ รู้ไว้เถิดว่าใน
 อาณาจักรเสวียนอู่แห่งนี้มีผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์เพียงไม่กี่คนเท่านั้น แล้ว
 นังเด็กปากไม่ลิ้นกลืนน้ำนมผู้นี้จะเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ได้อย่างไร
 เป็นไปไม่ได้!

ซูว์ยกไหล่แล้วผายมือออกทั้งสองข้าง “จะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่”

“ถึงต่อให้ท่านเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ แต่จะปรุงโอสถสลายพิษ
 อมตะออกมาได้ สมุนไพรที่เป็นส่วนประกอบสำคัญที่สุดก็คือต้นลิ่วหลิวซึ่ง
 หมื่นปี ท่านมีสมุนไพรนี้หรือไม่?” พ่อบ้านหลินถาม

ซูว์หัวเราะในใจ ‘ต้นลิ่วหลิวของอย่างนั้นหรือ ก่อนหน้านี้ข้าก็เอาให้เจ้า
 ดูแล้วอย่างไร น่าเสียดาย ตาแกอย่างเจ้าหน้ามืดตามัว ของดีกองอยู่ตรงหน้า
 กลับเห็นเป็นสิ่งที่ไร้ค่าไปเสียได้ ไม่เพียงแต่ไม่เชื่อ ข้ายังดูแคลนและรังเกียจ
 อีกด้วย’ แต่ถ้าซูว์เอ่ยความคิดนี้ออกไป เกรงว่าพ่อบ้านหลินที่รู้ความจริงจะ
 กระอักเลือดออกมาเสียก่อนเท่านั้น อีกอย่าง... นางก็คว้านจะอธิบายเรื่องที่
 หลายวันมานี้ตนเองถอดจิตเข้าไปปรุงโอสถในมิติด้วย เจ้าตัวจึงหัวเราะเสียง
 เยือกออกมา

“พวกท่านกินไข่ ต้องสนใจด้วยหรือว่าไก่ตัวไหนฟัก”

พอเห็นท่าทางฉงนของคุณชายชูดชาวกับพ่อบ้านหลิน ชูลิ้วก็จนคำพูด “โอสถสลายพิษอมตะอยู่ตรงหน้าแล้ว ยังจะต้องสนใจอีกหรือว่าผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์คนใดเป็นคนปรุงออกมา”

ก็จริง... คุณชายชูดชาวกับพ่อบ้านหลินสบตากัน

พ่อบ้านหลินมองชูลิ้วด้วยสีหน้าสับสน เขาว่าคุณชายของตนไม่กล้าปรึกษาขอโอสถนั้น พ่อบ้านหลินจึงคิดจะออกหน้าแทน... ทว่าก่อนหน้านี้เขาล่วงเกินชูลิ้วหลายครั้งหลายครา เอาแต่ส่งสยและดูแคลนนางมาโดยตลอด ตอนนี้จะให้เอ่ยปากขอโอสถจากอีกฝ่าย จะเริ่มต้นอย่างไรดีหนอ พ่อบ้านหลินไบหน้าแดงกำยามที่มองชูลิ้ว ทำท่าจะเอ่ยปากแต่ก็หยุดลงอยู่แบบนั้น

ชูลิ้วเองก็ร้ายกาจมิใช่น้อย นางรู้ว่าพ่อบ้านหลินจะพูดอะไร ทว่าเจ้าตัวก็ไม่ยอมเอ่ยปากออกมาก่อน เอาแต่ยิ้มกริม มองท่าทางกระอักกระอ่วนของพ่อบ้านหลินอยู่อย่างนั้น

“แม่... แม่นางชูลิ้ว...” พ่อบ้านหลินยอมทิ้งศักดิ์ศรีและเอ่ยปากขอร้องในที่ที่สุด

ชูลิ้วมองอีกฝ่าย พ่อบ้านหลินคิดว่าแผนการของตนเองล้ำเลิศนัก เขาจึงเอ่ยกับชูลิ้วด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “โอสถนี้ท่านต้องมอบให้เรา ท่านก็รู้ว่าหากไร้ซึ่งโอสถนี้ พวกเรายอมไม่อาจกลับไปถึงเผ่าได้ทันในระยะเวลาหนึ่งเดือนแน่ ถ้าเป็นแบบนั้น ผู้ที่ผิดลัทธิสัตตัญญาก็คือพวกท่าน และพวกท่านเองก็จะไม่ได้เงินค่าจ้าง” คำพูดของพ่อบ้านหลินแฝงแววมยุอยู่ในที่

“ซ้าก่อน” ชูลิ้วโบกมือขัดพ่อบ้านหลิน “สัตตัญญา่อนหน้าของเราจะบุไว้ว่าจะต้องส่งคุณชายของพวกเจ้ากลับไปยังเผ่าภายในหนึ่งเดือนหรือไรกัน”

“เรื่องนี้...” พ่อบ้านหลินมีสีหน้าแข็งค้างขึ้นมาทันที

คุณชายชูดชาวกะแวงว่าพ่อบ้านหลินจะล่วงเกินชูลิ้ว เขาจึงรีบก้าวเข้ามาแล้วดึงตัวพ่อบ้านหลินเอาไว้ “หุบปาก!”

คุณชายชูดชาวยิ้มให้ชูลิ้ว ก่อนยกสองมือขึ้นคารวะ “เมื่อครู่พ่อบ้าน

หลินลวงเกินท่านแล้ว ขอแม่มางโปรดอภัยให้ด้วย”

“พูดได้ดื้อๆ” ชูลัว่มองอีกฝ่ายพร้อมรอยยิ้มกริ่ม มีอกี๋หมุนขวดกระเบื้อง
ในมือเล่น

“แม่มางครอบครองไอศถสลายพิชอมตะมากมายถึงเพียงนี้ เกรงว่า
ทั้งชาติก็คงกินไม่หมด ถ้าอย่างไรเลยก็เสนอขายให้เราในราคาตลาดดีหรือไม่”

“ราคาตลาด... แม่ท่านจะมีรูปร่างหน้าตาดี แต่ใช้ความคิดบ้างหรือไม่
หุบเขามอกพิชอยู่เบื้องหน้าเรา ท่านยังจะเสนอราคาตลาดกับข้าอีกหรือ”
ชูลัว่เอ่ยเหน็บนาบอีกประโยค

คุณชายชุดขาวนิ่งงัน “...”

“ถ้าเป็นราคาประมูล ไอศถหนึ่งเม็ดก็มีมูลค่าพลีกรรมทดหนึ่งหมื่นก้อน”
คุณชายชุดขาวถอนใจออกมาเงิบๆ

ชูลัว่หัวเราะทีๆ ในใจ จากนั้นก็โยนขวดกระเบื้องสีขาวในมือไปให้
อีกฝ่าย “รับไปเสีย ในขวดนี้มีไอศถอยู่ห้าสิบเม็ด”

คุณชายชุดขาวรับมา จากนั้นก็กำชับให้พ่อบ้านหลินกินไอศถ แม้ว่า
คราวนี้จะต้องเสียทรัพย์มากมาย ทว่าเขาก็ได้รับความรักดีสูงสุดจากลูกน้องเป็น
สิ่งตอบแทน

เห็นได้ชัดจากสายตาของลูกน้องในขบวนที่พากันมองมายังคุณชาย
ชุดขาวด้วยความสรรเสริญ

ระหว่างที่ชูลัว่เจรจากรการค้าสำเร็จ และทุกคนกำลังกินไอศถสลายพิช
อมตะอยู่นั้น ไม่มีใครตระหนักว่าด้านในหุบเขาลึกมีบุรุษสองคนอำพรางกาย
เร็นลับและซ่อนตัวอยู่ คนหนึ่งมีรูปร่างอ้วนเตี้ย ใบหน้ากลมอย่างคนเจ้าเนื้อ
เหมือนงั่งไม้หนาใบใหญ่ ประมาณด้วยสายตาคว่าๆ เห็นได้ว่ายังหนุ่มแน่น
ขณะที่อีกคนมีรูปร่างผอมสูง จมูกงอ้งมดั่งเหยี่ยว ริมฝีปากบาง อายุค่อนข้าง
มาก ดูอาวุโสกว่า

ทั้งสองคนหมอบตัวอยู่บนเนินสูง จับสังเกตความเคลื่อนไหวของกลุ่ม
ชูลัว่ด้วยอาวุธวิเศษที่เรียกว่า ‘ตาพันลี’

“ท่านลุงตงฟาง ท่านบอกว่าเชื่อใจฝูงหมาป่าสีครามได้ไม่ใช่หรือไร แล้วเป็นอย่างไรละ ผลคือพ่ายแพ้ยับเยิน!” บรูซหนุ่มอ้วนเตี้ยเผยแววไม่พอใจ ออกมาในสีหน้า

“เสี่ยวเป่า พวกมันคือหมาป่าสีครามกว่าหมื่นตัว เจ้าตำหนานไหวหรือไร” ตงฟางอวิ้มองเสี่ยวเป่าด้วยแววจนใจ เสี่ยวเป่าผู้นี้มีนามว่าจินหยวนเป่า หากได้ยินเพียงครั้งย่อมจดจำได้เป็นอย่างดี

“หมาป่าสีครามหมื่นตัวต้องสิ้นเปลืองทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ของเราไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร เดิมคิดว่าจะสังหารหลั้ววันหลังและทำลายหลักฐานไม่ให้ใครรู้หรือเห็น แต่ดูตอนนี้เถอะ!” จินหยวนเป่าเอ่ยถึงตรงนี้ก็เดือดดาลขึ้นในใจ เขาสะบัดฝ่ามือเข้าไปเสียดินจนยุบลงไปทั้งกอง

ตงฟางอวิ้มองจินหยวนเป่าด้วยสีหน้าจหนักหนา “ใครจะคิดว่าผู้มีฤทธิ์ทั้งสองคนนี้จะปรากฏตัวขึ้นในวินาทีวิกฤติเล่า โดยเฉพาะบรูซผู้นั้น พลังยุทธ์ของเขาแข็งแกร่งจนแม้แต่ข้าเองก็ยังไม่มั่นใจว่าจะต่อกรได้”

ตงฟางอวิ้เป็นพี่น้องร่วมสาบานของบิดาของจินหยวนเป่า ครั้งนี้เขาเดินทางมากลางหุบเขากี้เพราะมีธุระที่ต้องจัดการ แต่เนื่องจากพบกับจินหยวนเป่าด้วยความบังเอิญ ทำให้ถูกอึกฝ่ายลากมาเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ด้วย

จินหยวนเป่าผู้นี้เป็นปฏิปักษ์กับคุณชายซูดขาว เขาแค่นเสียง “ต่อให้บรูซผู้นั้นเก่งกาจแล้วอย่างไร ข้า... จินหยวนเป่าต้องการให้เขาดับดิน เขายังจะมีชีวิตรอดได้อีกหรือไร ข้าจะทำให้เขาได้ลิ้มรสจุดจบของการสอต่อมือยุ่งเรื่องชาวบ้าน! ท่านลุงตงฟาง ครั้งนี้ท่านต้องช่วยข้านะ”

ในคราแรกตงฟางอวิ้เห็นจินหยวนเป่าเอ่ยวาจาอวดโอ้อวด ก็คิดว่าอีกฝ่ายมีวิธีการดี ๆ อะไรเสียอีก ไม่คิดว่าท้ายที่สุดก็ต้องพึ่งพาเขาอยู่ดี

คิ้วของตงฟางอวิ้ขมวดเข้าหากันแน่น เขาเดินทางมายังหุบเขาหมอกพิษแห่งนี้มิใช่เพราะความสนุกคึกคะนอง แต่มีธุระสำคัญที่ต้องจัดการ จะเสียเวลาทั้งหมดไปกับเรื่องของจินหยวนเป่าไม่ได้ ในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวแห่งหุบเขาหมอกพิษมีภารกิจรอเขาอยู่ นั่นก็คือสัตว์ทเวะคุณผิง¹ เขามุ่งมั่นที่จะตามล่า

มันให้ได้ แต่น่าเสียดายที่เจ้าคุณเฒ่านั้นเจ้าเล่ห์กิ้งกอกเกินไป ทั้งยังเคลื่อนไหวปราดเปรียวว่องไว จนบัดนี้เขาก็ยังจับตัวมันไม่ได้เสียที

ดวงตาหรีเรียวของจินหยวนเป่าลอกกิ้งไปมา เจ้าตัวเอ๋ยขึ้นทันที “ท่านลุงตงฟาง หากครานี้ท่านช่วยข้ากำจัดหิวหลังได้ ท่านพ่อของข้ายอมให้คำตอบที่น่าพอใจแก่ท่านอย่างแน่นอน ท่านรู้ไว้เถิดว่า ขอเพียงกำจัดหิวหลังลงได้ ตาเฒ่าหรีเป็นต้องเจ็บปวดแทบแตกตื่นตาย มีหรือที่จะยังสนใจเรื่องอื่นอีก ขอเพียงเขาไม่ทันระวังตัว ชนเผ่าสกุลหรีต้องย่อยยับอับปางลงแน่”

จินหยวนเป่าเห็นตงฟางอวีฟังอย่างตั้งใจ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหลอกล่อ “ท่านลุงตงฟาง หากทำลายชนเผ่าสกุลหรีลงได้ ถึงตอนนั้นสมบัติในชนเผ่าสกุลหรีมีกลายเป็นของเราหรือไม่ ท่านลุงตงฟางเองก็ชอบของล้ำค่าของชนเผ่าสกุลหรีมากใช่หรือไม่ จะยกให้ท่านก็ใช่ว่าจะเป็นไปได้”

แรกเริ่มตงฟางอวียังไม่สนใจเท่าใดนัก สีหน้าของเขาเรียบเฉย ทว่าตอนที่จินหยวนเป่าเอ่ยถึงของล้ำค่าของชนเผ่าสกุลหรี ดวงตาของเขาก็เป็นประกายวาว ของล้ำค่าของชนเผ่าสกุลหรีและทรัพย์สินทั้งหมดนั้น...

ตงฟางอวีโอนอ่อนตามในทันที “ตอนนี้เจ้าสามารถพูดแทนท่านพ่อของเจ้าได้อย่างนั้นหรือ” ตงฟางอวีมองจินหยวนเป่าด้วยแววตาลางแคลงใจ

จินหยวนเป่าเห็นตงฟางอวีเริ่มโอนอ่อน เจ้าตัวก็รีบตีเหล็กยามร้อนในทันที เขาพยักหน้าพลางบอก “แน่นอน ท่านลุงตงฟางไม่รู้จักนิสัยของท่านพ่อหรือไร ถึงต่อให้ท่านไม่ได้ยื่นมือช่วยหลานชายคนนี้ ท่านก็ไม่มีทางปฏิเสธอยู่ดี”

มาถึงขั้นนี้แล้ว หากตงฟางอวียังไม่ตกปากรับคำก็ดูจะแล้งน้ำใจไปสักนิด ดังนั้นตงฟางอวีจึงตอบตกลง เขาตอบกัตัวเองอย่างผິ้งผาย “วางใจเถอะ! เรื่องนี้ลุงของเจ้าจะจัดการเอง”

¹ เป็นสัตว์ทะเลในตำนานจีน รูปร่างเหมือนปลา แต่สามารถแปลงกายเป็นนกดำเผิงได้

“จริงหรือ ท่านลุงตงฟาง ท่านรับปากแล้วใช่หรือไม่” จินหยวนเป่าลิ่งโหลต ยินดี เขามองตงฟางอิวี่ด้วยความตื่นเต้น

“แน่นอน ข้าพุดคำไหนคำนั้นมาแต่ไหนแต่ไร” เมื่อรับปากแล้ว ตงฟางอิวี่ ก็ไม่จำเป็นต้องสงวนท่าทีอีกต่อไป “ครั้งนี้เจ้าคอยดูก็แล้วกัน ลุงตงฟางของเจ้า จะสังหารคนพวกนั้นให้เกลี้ยง โดยไม่เปลืองแรงแม้แต่ชนิดเดียว!” ตงฟางอิวี่ ยิ่งพุดก็ยิ่งลึงโลดใจ

ขณะที่ตงฟางอิวี่และจินหยวนเป่ากำลังวางแผนกำจัดกลุ่มของคุณชาย
ซุดขาวให้ลึงซาอกอู่ นั้น กลุ่มของซูลัวกลับไม่ตระหนักในสถานการณ์นี้เลย
แม้แต่ชนิดเดียว

หลังจากที่ทุกคนกินโอสถสลายพิชอมตะเข้าไป ทั้งขบวนก็เริ่มมุ่งหน้า
เข้าสู่หุบเขาหมอกพิช ตลอดทั้งเส้นทางไร้สัตว์อสูรขวางหน้า ไม่มีศัตรูไล่ล่า
เบื้องหลัง ดังนั้นหลายวันที่เดินทางอยู่ในหุบเขาหมอกพิชจึงสงบราบรื่น
อย่างที่น้อยครั้งนักจะเป็น

ในวันนียามที่แสงยามสายนหืออาบไล่ทั่วห้องฟ้า ทะเลสาบจันทร์เสี้ยว
สีฟ้าครามก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าทุกคน ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวสะอาดใส คลื่นน้ำ
ลึมรกตกระเพื่อมบางเบา ดุงดงามจนแทบจะพรากลมหายใจ

พอเห็นทะเลสาบจันทร์เสี้ยวอันบริสุทธิ์ใสนี้ ซูลัวก็ก้าวขาไม่ออก หนาน-
กงหลิวววินนั้นมิจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับซูลัวมาแต่ไหนแต่ไร พอเห็น
ดวงตากระจ่างใสแวววาวของหญิงสาวจับนึ่งไปที่ทะเลสาบจันทร์เสี้ยว มีหรือ
ที่ชายหนุ่มจะไม่เข้าใจความคิดของนาง ดังนั้นชายหนุ่มจึงโบกมือเบาๆ ก่อน
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบเย็นชา

“คืนนี้พักที่นี่ พรุ่งนี้เข้าออกเดินทาง”

หลายวันมานี้ทุกคนเร่งเดินทางข้ามวันข้ามคืนจนอ่อนล้ากันไปหมด
พอได้ยินคำสั่งของหนานกงหลิวววิน ทั้งหมดก็พลันเบิกบานขึ้นมาในทันที
ซูลัวมองทะเลสาบจันทร์เสี้ยว ดวงตาหริ่ลึงนิตๆ

หนานกงหลิวอินถามนาง “เป็นอะไรไป”

ซูลี้เกาท้ายทอยแกรกๆ “ไม่รู้เพราะอะไร ข้ารู้สึกวาทะเลสาบจันทร์เสี้ยวดูแปลกพิลึก”

“แปลกตรงไหน” หนานกงหลิวอินไพล่สองมือไปด้านหลัง สายตากมปลาบจับหนึ่งไปยังผืนน้ำที่ก่อตัวเป็นระลอกคลื่นบางเบาในทะเลสาบจันทร์เสี้ยว

“บอกไม่ถูกว่าตรงไหน เป็นความรู้สึกจากสัญชาตญาณ” ซูลี้เกานี้หัวหน้าคนอื่นอาจจะไม่เชื่อสัมผัสที่หก แต่นางกลับเชื่ออย่างไร้ความคลางแคลง เพราะอาศัยสัมผัสที่หกนี้เองถึงทำให้นางรอดพ้นภัยอันตรายมาครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งนี้...ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวอันพิลึกพิลั่นให้ความรู้สึกแปลกๆ บางอย่างบอกไม่ถูก

“พวกเรารีบไปจะดีกว่า” ซูลี้เกเวยโบหน้าเล็กๆ นวลเนียนเกลี้ยงเกลาของนางขึ้น สายตาไม่คลาดไปจากใบหน้าของหนานกงหลิวอิน

คนในขบวนที่คิดจะลงแซ่้น้ำพากันหยุดชะงักในทันที ต่างก็เบนสายตามามองหนานกงหลิวอินและซูลี้เกด้วยสีหน้าลึบสน

ซูลี้เกเวยขึ้นด้วยความกังวล “ที่นี้อาจจะมีอันตราย ทางที่ตีรีบไปจะดีกว่า”

“อันตราย? อันตรายที่ไหนกัน”

“นั่นสิ อันตรายตรงไหนท่านก็ชี้แจงแถลงไขมา”

“ขอเพียงท่านบอกได้ พวกเราก็จะออกเดินทางทันที”

ทุกคนพุ่งเป้ามาซักความเอาจากซูลี้เก

หญิงสาวชี้มือไปที่ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวตรงหน้า พลังเวยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “ทะเลสาบจันทร์เสี้ยว”

“ท่านแน่ใจหรือว่าทะเลสาบจันทร์เสี้ยวมีอันตราย”

“ท่านมั่นใจได้อย่างไรว่าทะเลสาบจันทร์เสี้ยวจะเป็นอันตราย”

“ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวมีอันตรายใดกันแน่ ท่านบอกพวกเราสิ!”

ซูลี้เกจบบัญญา นางหาใช่เทพเทวดาไม่ จะให้บอกชัดๆ ได้อย่างไรว่าจะเกิดอันตรายรูปแบบไหน

“ไม่เชื่อก็ตามใจ ถึงอย่างไรคนที่มอดม้วยก็ไม่ใช่ว่าอยู่แล้ว” น้ำเสียงของซูลัวแฝงแวแวเย็นชา

“บอกไม่ได้กระมัง”

“หาหลักฐานไม่ได้ละสิ”

“ไม่ใช่ว่าอยากล่อพวกเราไปอีกทาง จากนั้นตัวเองก็ย้อนกลับมาแซ่หน้าหรือคะ”

“นั่นสิ เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ แต่กลับมีจิตใจเช่นนี้ แบบนี้ช่าง...”

ตั้งนั้นทุกคนจึงเริ่มทยอยลงไปในทะเลสาบจันทร์เสี้ยว ก่อนระลอกคลื่นจะซัดสาดไปทั่ว

หนานกงหลิววินหรีตาลง จากนั้นก็เหลือบมองซูลัว

ซูลัวผายมือ “ข้าก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าจะมีอันตรายใด ก็แค่อาศัยสัญชาตญาณเท่านั้น”

“ข้าเชื่อสัญชาตญาณของเจ้า” หนานกงหลิววินตบไหล่หญิงสาวอย่างปลอบโยน “ในเมื่อพวกเขาไม่รักชีวิต โฉนพวกเราต้องขัดขวางด้วย”

หนานกงหลิววินเอ่ยเรียบๆ ทว่าในความรูสึกของคุณชายซุดขาวกลับรูสึกเหมือนฟ้าผ่าในเวลากลางวัน

“จะถึงแก่ชีวิตหรือ!” คุณชายซุดขาวจ้องมองหนานกงหลิววินเขม็ง

“ใครจะรูเล่า” หนานกงหลิววินยกมุมปากสูง สีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม จากนั้นก็ยกไหล่แล้วเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ ทว่าคุณชายซุดขาวกลับฟังแล้วตระหนกตกใจยิ่งนัก

พ่อบ้านหลินมองหนานกงหลิววินตาขวาง จากนั้นก็ดึงมือคุณชายซุดขาวแล้วบอกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “คุณชาย ที่นี่คือทะเลสาบจันทร์เสี้ยวนะ ท่านยังจำได้หรือไม่ ครั้งนั้นผู้ประจักษ์ประมาจารย์ท่านหนึ่งที่เดินทางผ่านชนเผ่าของเราบอกว่า พิษหมันต์ในกายท่านสามารถรักษาได้ด้วยน้ำในทะเลสาบจันทร์เสี้ยว!”

แววตาของคุณชายซุดขาวบอกแววฉงนนิดๆ “ครานั้นท่านหมอเวทดา

เอ่ยเพียงว่าจะช่วยบรรเทาอาการเท่านั้น”

“ถึงอย่างนั้นก็มิมีประโยชน์มหาศาลอยู่ดี!” พ่อบ้านหลินดึงมือคุณชายชูดขาว “เร็วเข้า ท่านรีบลงไปแช่น้ำเร็ว”

คุณชายชูดขาวกระสับกระส่ายอยู่ในใจ ทว่าก็เป็นจริงดังคำที่พ่อบ้านหลินกล่าวเอาไว้ น้ำในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวแห่งนี้ส่งผลดีต่อร่างกายของเขาอย่างใหญ่หลวง ถ้าละทิ้งโอกาสนี้ไปเสีย ไม่รู้ว่าจะต้องรออีกกี่ปีกี่เดือน ระหว่างที่ลี้ภัยอยู่นั้น คุณชายชูดขาวก็ถูกพ่อบ้านหลินลากตัวลงไปกลางทะเลสาบจันทร์เสี้ยว พอลงแช่ในผืนน้ำกระจ่างใส คุณชายชูดขาวก็รู้สึกอบอุ่นประหนึ่งกลับเข้าไปอยู่ในครรภ์ของมารดา

คุณชายชูดขาวแช่ตัวอยู่ในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวเป็นเวลาหนึ่งชั่วยามเต็ม จากนั้นพ่อบ้านหลินถึงได้ประคองเขากลับขึ้นฝั่งด้วยท่าที่เสียดาย พ่อบ้านหลินเห็นสีหน้าของคุณชายของตนก็พลันยินดีปรีดาขึ้นมา เพราะใบหน้าซีดขาวที่ไร้สีเลือดแต่เดิมา บัดนี้กลับแดงกำข่มฉ่ำแวววาว ดูเกลี้ยงเกลาอย่างคนมีสุขภาพดี

“สวัสดี! น้ำในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวแห่งนี้ช่างศักดิ์สิทธิ์แท้ๆ รู้สึกว่าพิษหมันตีในกายคุณชายจะสลายไปหมดสิ้นแล้ว” พ่อบ้านหลินร้องลั่นออกมาด้วยความตื่นเต้นจนเกือบจะกระโดดโลดเต้นไปด้วย

คุณชายชูดขาวลืมนึกได้ว่าร่างกายที่เคยป่วยกระเสาะกระแสะของตน เหมือนจะมีกำลังวังชาเต็มเปี่ยมขึ้น ใบหน้าซูบตอบเผยรอยยิ้มจากใจอย่างทีนานๆ ครั้งจะปรากฏสักที “เหมือนจะได้ผลไม่เลวจริงๆ ด้วย”

“ใช่แล้วขอรับๆ บ่าวบอกแล้วไม่มีผิด!” พ่อบ้านหลินดีใจอย่างปิดไม่มิด เขาเปิดมิติพกพาแล้วพยายามตักตวงน้ำจากทะเลสาบจันทร์เสี้ยวเข้าไปในนั้น แรกเริ่มพ่อบ้านหลินยังเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ทว่าไม่นานสีหน้าของเขาก็สลดลง

“คุณชาย นี่มัน...” มิติพกพาสามารถบรรจุน้ำได้ก็จริง แต่เหมือนว่าพอน้ำจากทะเลสาบจันทร์เสี้ยวเข้าไปอยู่ในนั้นแล้ว โอวิเศษของมันก็สลายไป ไม่

ต่างอันใดจากน้ำธรรมดา

สีหน้าของคุณชายชุตชวาทดูไม่ตีเท่าใดนัก เขาถอนใจยาวออกมา “ผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ท่านนั้นก็บอกไว้แล้วอย่างไรว่า หากผลจากทะเลสาบจันทร์เสี้ยวเมื่อใด ไฉนก็จะสลายหายไปด้วย เพราะฉะนั้นทำเช่นนี้ก็ได้ประโยชน์ ยอมรับเสียเถาะ” หากนำน้ำในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวติดตัวออกไปได้ เช่นนั้นท่านพ่อของเขาก็คงยอมจ่ายผลึกมรกตก้อนโตให้คนนำน้ำจากที่นี่กลับไปที่ชนเผ่าตั้งนานแล้ว

ยามนี้ดีก็มากแล้ว แต่อันตรายที่ซูลัวเอ่ยถึงก็ยังไม่เคียดลามาเสียที ทุกคนแห่หน้าจันลำราญก็พากันขึ้นฝั่ง ยิ่งพอเห็นซูลัวและหนานกงหลิววันเดินรอบๆ ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวด้วยท่าที่ผ่อนคลาย แต่ละคนก็มองมาด้วยสายตาไม่ยอมจ้าน

“อันตรายเล่า อันตรายที่ว่าอยู่ตรงไหนกัน”

“อันตรายพวกนั้นอยู่ที่ไหน ก็แค่เอ่ยวาจาข่มขู่เราเท่านั้น”

“โชคดีที่ไม่หลงเชื่อ ไม่เช่นนั้นก็คงไม่ได้ดื่มด่ำกับน้ำในทะเลสาบเช่นนี้”

“เพิ่งลงแช่แค่ครู่เดียวก็รู้สึกว้าวิ่งสกปรกในร่างได้รับการชำระล้างจนสะอาด ตอนนี้สบายมากเหลือเกิน”

“ซำก็ด้วยๆ”

ไม่นานทุกคนก็พากันเข้าสู่วังค์หลับไหล จากนั้นก็หลับลึกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่เสียงกรนจะดังสนั่นไปทั่ว

ยามราตรี

สายตาคมปลาบของซูลัวจับจ้องมองทะเลสาบจันทร์เสี้ยว เดิมทีนางมั่นใจว่าล้มผัสได้ถึงอันตรายที่มองไม่เห็น ทว่าหลังจากที่เอ่ยปากเตือนออกไป อันตรายที่แฝงตัวอยู่ก็เหมือนจะอันตรธานหายไปในพริบตา

“ฟุ้งนี้ยังต้องเร่งเดินทาง นอนเถิด หากเกิดเรื่องใดขึ้น ข้าจะปลุกเจ้าเอง” หนานกงหลิววันลูบศีรษะซูลัวอย่างอ่อนโยน

“ได้” ท่ามกลางราตรีอันมืดสนิท ดวงตาของซูลัวทอประกายระยับดุจดวงดาว มีเส้นที่ตึงดูตลันเหลือ นางไม่ได้ผลไปไกล แต่กลับซบหน้าลงกับท่อนขาของหนานกงหลิววีน ภายใต้แสงจันทร์สลัว ใบหน้าหมดจดไร้ตำหนิ และผิวพรรณขาวผ่องนวลเนียนดูงดงามและเลื่อนราว

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าใด แสงจันทร์ค่อยๆ ทอดตัวไปทางตะวันตก จู่ๆ ใบหน้างดงามในยามหลับไหลของซูลัวก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ จากสงบนิ่งและเรียบเฉยในตอนแรกเริ่มขมึงเกลียวขึ้น สีหน้าของนางคล้ำลง คิ้วขมวดมุ่นเข้าหากัน ฝ่ามือทั้งสองข้างกำแน่น จากนั้นก็เหมือนกำลังโกรธซึ่งอย่างหนัก กำปั้นของนางทุบกระแทกเข้าที่อกของหนานกงหลิววีน ยังดีที่ชายหนุ่มยังไม่ได้หลับไหล ดังนั้นเขาจึงกำฝ่ามือเล็กขาวนวลนุ่มนิ่มของนางได้อย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันหนานกงหลิววีนก็นิวหน้าปลางยื่นมือไปผลักซูลัว

“ลัวลัว ตื่น! ตื่นเร็ว”

เขารู้ว่าซูลัวต้องฝันร้ายอย่างแน่นอน แต่ที่หนานกงหลิววีนคิดไม่ถึงก็คือ ไม่ว่าจะผลักหรือดันอย่างไร ซูลัวก็ไม่ยอมตื่นขึ้นมา ซ้ำดูเหมือนว่ายามที่อีกฝ่ายตกอยู่ในห้วงความฝันเช่นนี้จะมีเรี่ยวแรงมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

“ลัวลัว!” หนานกงหลิววีนตวาดลั่น ทว่าซูลัวเหมือนคนทวิญญูณหลุดออกจากร่าง นางผุดลุกขึ้นพรวด ท่าทางของนางในยามนี้ยืนตัวตรง ร่างกายแข็งทื่อ ไม่ต่างอันใดกับซากศพ!

หนานกงหลิววีนหรีตตาลง ซูลัวคำรามออกมาด้วยความเกรี้ยวกราด จากนั้นก็เหวี่ยงหมัดเข้าทุบแฉกของหนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนคว้ามืออีกฝ่ายเอาไว้ ก่อนจะเอ่ยด้วยสีหน้าจวนใจ “ลัวลัว เจ้าเป็นอะไรไป!”

ซูลัวไม่ตอบ เวลานี้นางยังคงหลับตาสนิทเช่นเดิม ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้านางเป็นใคร

พี่ๆ

จิ้งหะเดียวกันนี่เอง บรรดาคนที่นอนนิ่งบนพื้นก็พากันดีดตัวขึ้นมา

หนานกงหลิวอวีนที่รีตามอง สายตาเย็นชาของเขาจับจ้องไปยังกลุ่มคนที่ก้าวเดินไปสู่ทะเลสาบจันทร์เสี้ยว

ต้องมีสิ่งผิดปกติกับทะเลสาบจันทร์เสี้ยวอย่างแน่นอน หนานกงหลิวอวีนไม่รีรอ เขาขับเคลื่อนพลังวิเศษแล้วตกลงไปบนแผ่นหลังของซูลั่ว คลื่นเสียงทั้งหมดผนึกรวมเข้าหากันเป็นจุดเดียว ก่อนจะดังสะท้อนขึ้นข้างหูของหญิงสาว

“อ้า!” หลังจากสะดุ้งขึ้นเพราะความตกใจ ซูลั่วก็กรี๊ดร้องออกมาโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็ตื่นเต็มตา

ซูลั่วยกหน้าขึ้น ก่อนจะมองสบกับดวงตากล้าของหนานกงหลิวอวีนที่มองนางไม่วางตา พอเห็นว่าดวงตาแข็งที่เอื้อมลอยคู้้นกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง สีหน้าที่ขมิงเกลียวก็ผ่อนคลายลงเช่นกัน เขาผ่อนคลายหายใจยาวออกมา “ยอมตื่นแล้วหรือ”

ซูลั่วกุมตำแหน่งหัวใจเอาไว้แน่นด้วยท่าทางอกสันชวัญหาย “เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น”

“เจ้าฝันร้าย” หนานกงหลิวอวีนเซ็ดเม็ดเหงื่อที่ผุดซึมบนหน้าผาก ขาวนวลของซูลั่วอย่างบรรจง

“ที่แท้ก็ฝันร้ายนี่เอง...” ซูลั่วพรัมหายใจออกมาซ้าๆ

หนานกงหลิวอวีนเห็นแววตื่นตระหนกของซูลั่ว เขาก็ลูบศีรษะนางเบาๆ วงแขนเรียวยาวตัวนางเข้ามาในอ้อมกอด จากนั้นก็ลูบหลังให้พลาบเอ่ยปลอบนางราวกับปลอบเด็กน้อย “เอาละๆ ไม่ต้องกลัว ซ้ำอยู่ข้างเจ้าตลอด”

“ข้าฝันว่าสังหารท่าน...” ซูลั่วปวดแปลบอยู่ในใจ

หนานกงหลิวอวีนกอดนางแน่นขึ้น สองคนโอบกอดและถ่ายทอดไออุ่นให้แก่กัน

ตูม!

ทว่าเสียงที่ดังขึ้นอย่างต่อเนื่องกลับขัดจ้งหะฉากอันอบอุ่นนี้ลงเสีย

ซูลั่วลืมหันตาคืน ก่อนจะผละตัวออกจากอ้อมกอดที่รัดแน่นของหนานกงหลิวอวีน นางหันหน้าไปตามต้นเสียง

“อ๊ะ...!” ริมฝีปากแดงสดของซูลัวเปล่งเสียงอุทานออกมา เพราะสิ่งที่นางเห็นในเวลาชั่ววินาทีให้รู้สึกตะลึงพรึงเพริดนัก

หญิงสาวเห็นกลุ่มของคุณชายชุดขาวทั้งห้าสิบคนพากันเดินไปข้างหน้าด้วยท่าทางแข็งทื่อประหนึ่งซากศพ เบื้องหน้าของพวกเขาคือทะเลสาบจันทร์เสี้ยวที่ผิวน้ำกระเพื่อมซัดสาดเป็นคลื่น คนเหล่านั้นหลับตาสนิทราวกับไม่ได้สติ พวกเขาก้าวลงไปในทะเลสาบจันทร์เสี้ยว และยังคงเดินดุ่มๆ มุ่งสู่กกลางทะเลสาบไปเรื่อยๆ ยิ่งใกล้ใจกลางทะเลสาบเท่าไร ผืนดินก็ยิ่งยุบตัวลงมากขึ้นถึงเวลานั้นพวกเขาต้องจมน้ำตายกันหมด!

ซูลัวกุมมือหนานกงหลิววินพลาทงตะโกนเสียงดัง “เร็ว! ช่วยพวกเขา”

หนานกงหลิววินนวดหน้าด้วยท่าทางไม่เต็มใจ “พวกเขาเรานหาที่ตายเอง”

ซูลัวนึกจนปัญญาขึ้นมา “ใช่ พวกเขาเรานหาที่ตายเอง ถ้าพวกเขาฟังคำข้า และไปจากทะเลสาบจันทร์เสี้ยวแห่งนี้เสียแต่แรกก็คงไม่ตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้ ข้ารู้ว่าท่านกำลังระบายนารมณณ์แทนข้า แต่ว่า...”

ซูลัวสุดลมหายใจลึกลับ จากนั้นก็เอ่ยต่อ “แต่ถ้าพวกเขาตายกันหมด เราจะไปปรับผลึกมรกตจากใครเล่า”

“ตามใจเจ้า” หนานกงหลิววินลูบศีรษะซูลัวอย่างเอ็นดู จากนั้นเขาก็ลงมือก่อผลึกโปร่งแสงขนาดยักษ์ขึ้นด้วยสองมือ ก่อนที่ผลึกแสงจะแปรเปลี่ยนเป็นประกายดาวสีขาวยาวห้าสิบสาย แล้วพุ่งตรงเข้าไปที่แผ่นหลังของทั้งห้าสิบคนนั้น

“อึกๆๆ!” เสียงกรี๊ดร้องนำเวทนาดังขึ้นไกลๆ เสียงนั้นชวนให้ขนลุกและอกสั่นขวัญหายยิ่งนัก!

ซูลัวมองหนานกงหลิววินอย่างตะลึงงัน หนานกงหลิววินโพล่มือไปด้านหลังพลาทงเอ่ยเนิบนาบ “กระทบหัวใจก็ยอมตื่นขึ้นเอง”

ซูลัวลูบตำแหน่งหัวใจของตนเองทันทีโดยไม่รู้ตัว หนานกงหลิววินหยิกแก้มนางอย่างซุนใจ “เด็กโง่ เจ้ากังวลอะไร ข้าจะลงมือกับเจ้าได้หรือไรกัน”

คนทั้งกลุ่มตื่นขึ้นจากภวังค์ในพริบตา จากนั้นก็ร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด

ทั้งหมดสบตากัน ก่อนจะรู้สึกเย็นเยียบไปทั้งสันหลัง พวกเขากำลังนอนหลับอยู่ไม่ใช่หรือไร โฉนถึงมาโผล่ที่นี่ได้ อีกเพียงแค่ว่าเดียวก็จะจมน้ำตายโดยไม่รู้ตัวแล้ว นี่มัน... มันเกิดอะไรขึ้น ใครทำร้ายพวกเขา แล้วใครกันที่ช่วยเหลือพวกเขา ทุกคนทั้งหวาดหวั่นทั้งกลางแคลงใจ ก่อนจะหันกลับไปมองหนานกงหลิววีนที่อยู่บนฝั่ง

“กลับกันไปก่อน” คุณชายซุดซาวหลิววีนหลังบังคับตัวเองให้สงบนิ่ง เขาสูดลมหายใจลึกๆ แล้วออกคำสั่ง จากนั้นก็นำลูกน้องทั้งหมดกลับเข้าฝั่ง ซูล้อมมองเห็นคุณชายซุดซาวก็ถามกลับหัวเราะ “กลางวันยังแซ่ไม่พออีกหรือ ตกตึกถึงคิดจะนอนแช่ในน้ำ?”

พ่อบ้านหลินได้ยินเช่นนั้นก็พลันเดือดดาลขึ้นมา “ท่าน...!”

ทว่าพ่อบ้านหลินยังไม่ทันได้เอ่ย คุณชายซุดซาวก็ตัดบท “บุญคุณที่ช่วยชีวิตมีอาจตอบแทนได้ โปรดรับการคารวะด้วย” คุณชายซุดซาวหันมาคารวะให้หนานกงหลิววีนอย่างนอบน้อม เขาหาใช้คนเขลาไม่ พอใครครวญก็รู้ว่าตนเองและลูกน้องทั้งหมดต่างก็ตกอยู่ในภวังค์ฝันร้าย รวากับถูกใครชักใยให้มุ่งหน้าเข้าสู่ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวอย่างไรอย่างนั้น ตำนานที่กล่าวขานถึงอันตรายของทะเลสาบจันทร์เสี้ยวนี้ คุณชายซุดซาวเคยได้ยินผ่านหูมาบ้างไม่มากก็น้อย

“ยังไม่แน่ว่าซื่อซื่อเกินไปนัก” ซูล้อมมองคนเหล่านั้นด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นคนต่อแถวเดินลงน้ำฆ่าตัวตาย ครานี้ได้เปิดหูเปิดตาแท้ๆ”

แววกระดากอายปรากฏขึ้นในสีหน้าของคุณชายซุดซาว

“ข้าก็บอกพวกเจ้าตั้งแต่แรกแล้วว่าทะเลสาบจันทร์เสี้ยวอันตราย บอกไปพวกเจ้าก็ไม่ฟัง ยืนยันจะแช่น้ำและตั้งค่ายที่นี่ให้ได้ ตอนนี้นำหวาดเกรงขึ้นมาแล้วสิ” ซูล้อมเห็นแต่ละคนใบหน้าขาวซีดก็รู้ว่าพวกเขากำลังตกใจอย่าง

มาก เพราะเหตุนี้จึงยิ่งลำทับหนักขึ้น “ถ้ามิใช่เพราะท่านหนานกงยื่นมือเข้าช่วย
 อย่าว่่าแต่บาดเจ็บที่หัวใจเลย ปานนี้พวกเจ้าก็คงหลับใหลอยู่ที่นั่นไปตลอดกาล
 แล้ว”

ซู่ว่่าเอยด้วยเสียงฉะฉาน คนเหล่านั้นฟังแล้วก็ให้รู้สึกละอายใจ พวกกัน
 ทำหน้าม่อยคอคตกเป็นแถว...

“ขอภัยจริงๆ...” คุณชายชุตชาวสุตลมหายใจลึก ก่อนจะคารวะหนาน
 กงหลิวว่ินอีกครั้ง “ครั้งนี้หากมิใช่ท่านหนานกงช่วยเหลือแล้วละก็ พวกเรา
 ทั้งหมดก็คง...”

หนานกงหลิวว่ินตอบส่งๆ “หากพวกเจ้าตายไป ข้าจะรับผลกรรมกรต
 จากใครเล่า”

คุณชายชุตชาวพุดอะไรไม่ออก

จึงหะนี่เอง จู่ๆ ซู่ว่่าก็ตาเป็นประกาย นางปรายตามองไปยังใจกลาง
 ทะเลสาบจันทร์เสี้ยว เพราะเวลานี้มังกรเทพน้อยกระโดดข้ามไหล่ของนางแล้ว
 ทะยานลงสู่กลางทะเลสาบ มันพุ่งตัวออกไปด้วยความรวดเร็ว พริบตาันเห็น
 เพียงเงาเลื่อนรางที่ทอดตัวเป็นสาย

การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน นอกจากซู่ว่่าและหนานกง
 หลิวว่ินแล้ว คนที่เหลือต่างก็ไม่ว่่ารู้สึกตัวเลยแม้แต่ินิด

ในฐานะเจ้านายผู้ทำพันธสัญญากับมังกรเทพน้อย ซู่ว่่าช่วย่มตระหนัก
 ไปถึงความร้อร่นและความตื่นเต้นของมังกรเทพน้อย มันมองเห็นสิ่งที่สร้าง
 เรื่องพิเรนทร์ขึ้นในคินนี้ซึ่งซ่อนตัวอยู่ที่ก้นทะเลสาบจันทร์เสี้ยว และมันก็ต้อง
 คว้าตัวเจ้านั้นมาได้ พอคิดเช่นนี้ ซู่ว่่าก็พยักหน้าเป็นสัญญาณ์ให้หนานกง
 หลิวว่ิน จากนั้นก็เคลื่อนไหวร่างภายในทันที ก่อนจะเหลือให้เห็นเพียงเงา
 เลื่อนราง ยามนี้ซู่ว่่าเองก็ตามลงไปก้นทะเลสาบอีกคน

พอด่าน้ำลงมาถึงก้นทะเลสาบ ซู่ว่่าก็รู้สึกหายใจลำบากขึ้น น้ำใน
 ทะเลสาบชวนอึดอืดราวกับถูกกดทับเอาไว้สักพันซั่ง ผ่านไปครู่ซู่ว่่าถึงค่อย
 ปรับตัวกับแรงกดดันในนี้ได้ ก่อนจะเริ่มแหวกว่ายตามหามังกรเทพน้อย

หลังจากที่มังกรเทพน้อยลงน้ำมา เทียบกับชูลั่วแล้ว มันก็เคลื่อนไหวได้อย่างปราดเปรียวไม่ต่างจากมัจฉาในวาริ ดำผุดดำว่ายไปไกลจนชูลั่วหามันไม่พบ

ทว่าไม่นานหญิงสาวก็ได้ยินเสียงแผ่วเบาจากเบื้องหน้า แม้ว่าจะแผ่วเบา แต่มีหรือที่จะรอดหูรอดตานางไปได้ ชูลั่วสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ จากนั้นก็พุ่งตัวออกไปประหนึ่งลูกธนูหลุดออกจากสาย เจ้าตัวมาถึงตำแหน่งที่อยู่ไม่ไกลจากมังกรเทพน้อย และเห็นภาพตรงหน้าได้อย่างชัดเจน เวลานี้มังกรเทพน้อยกำลังต่อสู้กับเงาดำร่างหนึ่ง มันเคลื่อนไหวรวดเร็วฉับไว ทำเอาชูลั่วต้องเพ่งมองจนเกือบตาลาย

ชูลั่วรู้ดีว่าการที่มังกรเทพน้อยตื่นตื่นและรื้อร่นขนาดนี้ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์แล้วว่าเจ้าสิ่งมีชีวิตชนิดนั้นเป็นของล้ำค่า เพราะฉะนั้นจะปล่อยให้หลุดมือไม่ได้เป็นอันขาด!

ชูลั่วตัดสินใจแล้วว่า จะวางกับดักล่อ ทว่าหญิงสาวยังวางแผนไม่สำเร็จดี เจ้าก้อนสีดำนั้นก็เหมือนจะรู้ตัวขึ้นมา นางเห็นเงาของมันหดเล็กลงเรื่อยๆ จากนั้นก็สลายวับไปกับตา

ชูลั่วเบิกตากว้าง ก่อนสบตากับมังกรเทพน้อย ต่างฝ่ายต่างพูดไม่ออกแบบนี้ก็ได้หรือ จู่ๆ เจ้าตัวจิ้งนั้นก็หายไปต่อหน้าต่อตานางง่ายๆ แบบนี้?

“ตามไป!” ชูลั่วตัดสินใจในทันที ด้วยเหตุนี้หนึ่งคนกับหนึ่งสัตว์วิเศษก็ออกไปล่าติดตามเงาดำนั้นไป พลังกดดันในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวหนักหน่วงเป็นอย่างยิ่ง ชูลั่วนำมังกรเทพน้อยเลาะเลี้ยวไปในทะเลสาบจันทร์เสี้ยวอย่างว่องไว ทว่าหลังจากตามหาอยู่รอบหนึ่ง นางก็ยังไม่พบเจ้าสิ่งมีชีวิตจิ๋วสีดำนั้ ราวกับว่ามันหายตัวไปในก้นทะเลสาบจันทร์เสี้ยวเสียแล้ว

ชูลั่วงุนงงขึ้นมาก มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ หญิงสาวถามมังกรเทพน้อยทันที “เมื่อครู่สิ่งที่ต่อสู้กับเจ้าเป็นตัวอะไรกันแน่”

“ปลา” มังกรเทพน้อยตอบ

“อะไรนะ” ชูลั่วคิดว่าตัวเองได้ยินไม่ชัด

“ปลาสินิล” มังกรเทพน้อยตอบคำถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ปลา? ชูลิ้วขมวดคิ้ว สมกับเป็นดินแดนแห่งจิต ปลาหนึ่งตัวยังมีพลัง
 ยุทธ์ที่สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างปราดเปรียวถึงเพียงนี้ และที่น่าประหลาดใจ
 ยิ่งกว่าก็คือ ความสามารถในการอำพรางตัวของมัน ชูลิ้วสับสนหาคำตอบใน
 ทะเลสาบจันทร์เสี้ยวถึงสามารถเต็มๆ นางหาทุกตารางนิ้วอย่างละเอียด ทว่า
 เรื่องที่คิดไม่ถึงก็คือไม่มีร่องรอยของเจ้าปลาสินิลตัวนั้นเลยสักนิดเดียว แม้แต่
 เเบาะแสเล็กๆ น้อยๆ ที่เกี่ยวกับมันก็ไม่มี

ชูลิ้วกลัดกลุ้มเป็นที่สุด มังกรเทพน้อยเองก็จ้องปัญญา มันได้แต่ร้อง
 แอ้วๆ ด้วยความอึดอัด

“จะจับปลาตัวนี้ให้ได้หรือ” ชูลิ้วถามมังกรเทพน้อยอีกครั้ง

“ต้องได้!” มังกรเทพน้อยพยักหน้าหนักๆ ซ้ำยังเอ่ยย้ำ “กิน! บำรุง!”

น้อยครั้งนักที่มังกรเทพน้อยจะออกปากก่อน ครั้งนี้มันแอบออกมา
 เช่นนี้ ถ้าอย่างนั้นนางก็ต้องทำตามความปรารถนาของมัน แต่ตอนนี้แหวกหญ้า
 ใ้หูตื้นเสียแล้ว คิดจะตามตัวปลาสินิลให้เจอก็คงเป็นเรื่องยาก

ทันใดนั้นดวงตาของชูลิ้วก็เปลี่ยนประกายวาว นางมีน้ำทิพย์ชั้นดีนั้น

ชูลิ้วใช้ความเฉียบแหลมของนางให้เป็นประโยชน์ขึ้นมาทันที นางหยด
 น้ำทิพย์ชั้นดีไปตามเส้นทางที่ตนเองแหวกว่ายผ่าน ขณะเดียวกันก็ปล่อย
 กลิ่นอายวิเศษเฉพาะกายของตนออกมาด้วย พอปลาสินิลเข้าใกล้น้ำทิพย์ชั้น
 ดี ชูลิ้วก็จะสัมผัสตำแหน่งของมันได้อย่างแม่นยำในทันทีทันใด นางรู้ว่าปลา
 สินิลเก่งกาจเรื่องการอำพรางกายอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นนางจึงไม่เสียเวลากับ
 การตามหาตัวมันอีก แต่พามังกรเทพน้อยว่ายน้ำไปทั่วทั้งทะเลสาบจันทร์เสี้ยว
 อย่างสำราญใจแทน

ปลาสินิลซ่อนตัวอยู่หลังภูเขาจำลองแห่งหนึ่ง ยามนี้ร่างของมันกลายเป็น
 เป็นวัตถุสีดำสนิท เหมือนปะการังที่เกาะอยู่บนก้อนหิน แทบจะเป็นเนื้อเดียวกับ
 ภูเขาจำลอง หากไม่เข้าไปพินิจพิจารณาใกล้ๆ ก็ไม่มีทางมองเห็น

ปลาสินิลแนบกายอยู่กับภูเขา นัยน์ตาของมันสอดประกายเจ้าเล่ห์

ลำพองออกมา มันกำลังนึกเยาะมนุษย์แสนฉลาดอยู่ในใจ ‘เอ อะไรนะ ไฉนจึงหอมถึงเพียงนี้’ พอสุดตามดูดีๆ ปลาสินิลก็เริ่มมองไปทางซ้ายทางขวา ไม่นาน มันก็พบแหล่งที่มาของกลิ่นอายว่าอยู่ไม่ไกลจากภูเขาจำลองลูกนั้นสักเท่าไร

เจ้าปลาสินิลค่อยๆ วายเข้าไปใกล้อย่างสนอกสนใจที่ละนิดๆ สิ่ง que เห็นตรงหน้าคือของเหลวสีดำสนิท มันไม่กลืนหายไปกับน้ำในทะเลสาบจันทร์เสี้ยว มีขนาดเล็กเพียงปลายเล็บเท่านั้น ทว่ากลับเต็มไปด้วยแรงดึงดูดยากจะต้านทาน...

ปลาสินิลสูดดมกฟุดฟิด หลังจากสังเกตอยู่พักใหญ่และเห็นว่าไม่มีอันตรายใดๆ มันก็สะบัดครีบออกไปตัวตของเหลวสีดำหยดนั้นทันที ดวงตาของปลาสินิลเป็นประกายวาว มันรู้เพียงว่าหากได้กินสิ่งนั้นลงท้อง น้ำหมึกหยดนั้นถึงจะกลายเป็นของมันอย่างแท้จริง ดังนั้นเจ้าปลาสินิลจึงกลืนน้ำทิพย์ลงไปทันทีในคำเดียว

ตอนที่ปลาสินิลกลืนน้ำทิพย์ไปนั้น หัวใจของซูลัวร์ก็กระตุกวูบ จากนั้นมุ่มปากก็ยกสูงขึ้นอย่างคนที่เหนือกว่า

“เจอตัวแล้ว” ซูลัวร์กระซิบบอกมังกรเทพน้อยเสียงต่ำ

ซูลัวร์และมังกรเทพน้อยดักเจ้าปลาสินิลทางด้านหน้าและด้านหลัง ปลาสินิลหารู้ไม่ว่ามีคนจับจ้องมันอยู่ มันยังคงลิ่งโลดอยู่กับน้ำทิพย์หอมกรุ่น เพราะหลังจากที่กลืนน้ำทิพย์ชิ้นดีเข้าไป มันก็รู้สึกมหัศจรรย์ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก พลังยุทธ์ของมันที่ถูกกักมานานเกิดระลอกคลื่นบางเบา และระลอกคลื่นบางเบาที่ว่านี้ก็เหมือนกับใยแมงมุมที่ปริรั่วออกไปทุกทิศทุกทาง มันสัมผัสได้ว่าตนเองกำลังจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ในเวลาอันแล้ว

เดิมทีปลาสินิลคิดว่าจะหนีไปให้เร็วที่สุด ทว่าเนื่องจากกำลังจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ เวลานั้นมันต้องควบคุมอารมณ์ไม่ให้ตื่นตระหนกเกินไป ดังนั้นเจ้าปลาสินิลจึงต้องสงบใจอยู่ที่เดิมเพื่อรวบรวมพลังลมปราณในกาย

ระหว่างที่ปลาสินิลลอยตัวคว้างอยู่นั้น ซูลัวร์และมังกรเทพน้อยก็คืบคลานเข้าไปใกล้มันเรื่อยๆ

ชูลัวเห็นลำแสงสีขาวที่สาดประกายออกมาจากร่างของปลาสีนิล แสงสว่างระยิบระยับเจิดจ้า ชูลัวทำสัญญาณมือกับมังกรเทพน้อย ครั้งนี้นางจะเป็นผู้ลงมือเอง และมีมังกรเทพน้อยเป็นผู้ช่วยอยู่ข้างๆ

ก่อนถึงตัวปลาสีนิลในระยาะยี่สิบเมตร ชูลัวก็หยุดลง เพราะหากนางขยับแม้เพียงนิด เจ้าปลาสีนิลก็จะรับรู้ถึงการเคลื่อนไหว ชูลัวสูดหายใจลึกก่อนจะก่อกลิ้งขึ้นด้วยสองมือ มิติโน้มถ่วงก็ปรากฏขึ้นเบื้องหลังนาง

“มิติโน้มถ่วง! ปะทะ!” ชูลัวคำรามลั่น

จิ้งหะเตียวกันนั้น เจ้าปลาสีนิลก็สะดุ้งตื่นจากภวังค์การเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ทันที มันพุ่งทะยานไปด้านหลังอย่างไม่คิดชีวิต!

ทว่าตอนตัวต่อนี้ก็หายไปเสียแล้ว เพราะตอนที่ชูลัวตะโกนก้องออกมา มิติโน้มถ่วงก็ครอบงำบงบหนั่วของปลาสีนิลอย่างแม่นยำ ต่อให้ปลาสีนิลจะปราดเปรียวแค่ไหนก็ยากที่จะหลุดพ้นวงล้อมมิติโน้มถ่วงไปได้

วินาทีนี้ปลาสีนิลตื่นพราดและขัดขึ้นอย่างรุนแรงอยู่ในมิติโน้มถ่วง แต่ไม่ว่าจะตื่นรอนอย่างไร ชูลัวก็เป็นผู้ควบคุมมิติโน้มถ่วงนั้นเอาไว้ นางบังคับให้ปลาสีนิลลดความเร็วลงได้ ดังนั้นต่อให้เจ้าปลาสีนิลจะกระเสือกกระสนแค่ไหน มันก็เร่งความเร็วไม่ขึ้น

ชูลัวยิ้มบางๆ ที่มุมปาก นางเอ่ยกับมังกรเทพน้อย “ไป ไปจับมันมา”

มังกรเทพน้อยวิ่งร่าเข้าไปในมิติโน้มถ่วง เวลาที่ปลาสีนิลกำลังถลึงตามองมันอย่างโกรธแค้น มันหมุนตัวหนี แต่มังกรเทพน้อยไม่ถูกจำกัดความเร็วเหมือนมัน มีหรือที่ปลาสีนิลจะรอดเงื้อมมือมังกรเทพน้อยไปได้

มังกรเทพน้อยยื่นกรงเล็บออกไปแล้วคว้าคอปปลาสีนิลเอาไว้แน่น อีกฝ่ายขยับเขยื้อนไม่ได้ ปลาสีนิลร้อนใจจนกริตร้องลั่นออกมา เวลานี้เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญในการเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ของมัน ขอเพียงมันเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้สำเร็จ มันก็จะหลุดจากวงล้อมมิติโน้มถ่วงอันน่าชิงชังนี้ไปได้

มังกรเทพน้อยทำเอาด้วยมือหนึ่ง อีกมือหนึ่งก็บีบคอปปลาสีนิล “หึๆ ดูซิว่าเจ้าจะหนีไปไหนได้!”

“เอ๊วๆๆ!” ปลาสิ่นิลเดือดดาลขึ้นมาจริงๆ ถ้าเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไม่สำเร็จ มันก็จะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ไม่นานหลังจากนี้อาจจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไม่ได้อีกตลอดกาล!

“น่าอระอัยดีนี่” มังกรเทพน้อยจับปลาสิ่นิลมาพินิจใกล้ๆ ยิ่งดูก็ยิ่งน้ำลายสอ ด้วยสัญชาตญาณของเผ่าพันธุ์มังกร มันตระหนักได้ว่าหากกินปลาสิ่นิลเข้าไป พลังยุทธ์ของมันจะต้องพุ่งทะยานสูงขึ้นอย่างแน่นอน

ปลาสิ่นิลสัมผัสได้ถึงรังสีสังหารจากมังกรเทพน้อย มันร้อนใจขึ้นโดยพลัน และในตอนที่ตัวเองเสียงครืนยาวก็ตั้งสะพานขึ้นมา ปลาสิ่นิลตะลึงงัน มังกรเทพน้อยยุงงง ชูลัวเองก็ไม่ต่างกัน

เพราะวินาทีนี้เองที่เจ้าปลาสิ่นิลเลื่อนชั้นพลังยุทธ์สำเร็จแล้ว!

ในบรรดาสามชีวิตนี้ ชูลัวมีปฏิกิริยาตอบสนองฉับไวที่สุด นางพุ่งตัวเข้าไปในมิติโน้มนถ่วง จากนั้นก็ลงมือกับเจ้าปลาสิ่นิลทันที ขณะเดียวกันก็ร้องบอกมังกรเทพน้อย “อย่าปล่อยมือ!”

เสียงของชูลัวปลุกทั้งมังกรเทพน้อยและปลาสิ่นิลให้ได้สติ ปลาสิ่นิลคิดได้ในบัดนี้ว่าตัวมันเลื่อนชั้นพลังยุทธ์แล้ว เจ้าปลาสิ่นิลพลิกตัวแล้วว่ายน้ำทันที และคราวนี้มันก็ทำท่าว่าจะหลุดพ้นวงล้อมมิติโน้มนถ่วงออกไปได้ด้วย

ชูลัวไม่มีเวลาแม้แต่จะคิด นางก่อพลังในกายทั้งหมดมาไว้ที่กำปั้นข้างหนึ่ง จากนั้นก็ทุบลงไปบนหัวของเจ้าปลาสิ่นิลอย่างจัง

ครืนๆๆ!

ระลอกคลื่นโน้มนถ่วงขึ้นได้กั้นทะเลสาบจันทร์เสี้ยว ผืนน้ำปั่นป่วนคลุ้มคลั่ง ชูลัวมองมือขวาของตัวเอง แม่นชะมัด...

มังกรเทพน้อยมองปลาสิ่นิลที่ลอยละลิวขึ้นมาอนแน่หนึ่งบนฝั่ง ประหนึ่งซากศพด้วยสายตาตะลึง หัวของมันถูกชูลัวทุบจนแบนแต่ดีแต่

รอบด้านเงียบสงัด คนที่รออยู่บนฝั่งพากันเงียบกริบในบัดดล โดยเฉพาะพ่อบ้านหลินที่อ้าปากกว้างจนแทบจะยัดไข่ไก่เข้าไปได้ถึงสามฟอง ในความคิดของเขา ชูลัวนั้นเป็นรองท่านหนานาง พลังยุทธ์ของนางก็น่าจะ

ต่ำต้อยนัก ไม่ควรให้ค่าเลยด้วยซ้ำ เพราะเหตุนี้ก่อนหน้าเขาถึงได้กล้าแสดง
ความไม่พอใจและตำหนิงานต่อหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า จะมีก็เพียงหนานกงหลิว-
อวีนเท่านั้นที่รู้ว่าลั้วลั้วของเขานั้นเก่งกาจเพียงใด

เวลานี้ชูลั้วและมังกรเทพน้อยได้สติคืนมาทั้งคู่ มังกรเทพน้อยมองหน้า
ชูลั้ว นางจึงยกไหล่

“ขอโทษทีๆ ไม่ทันระวัง ทำสมองและไปหมดแล้ว เจ้าก็ทนๆ กินไปแล้ว
กัน”

คำพูดนี้ของชูลั้วทำให้คุณชายชูดขาวและพ่อบ้านหลินได้แต่นึกอิจฉา
ขึ้นมา ยกให้สัตว์วิเศษกินง่าย ๆ เช่นนี้เลยหรือ! รู้ไว้เถิดว่าที่น้ำในทะเลสาบ
จันทร์เสี้ยวมีประสิทธิภาพในการรักษาอาการเจ็บป่วยก็เพราะมีปลาสีนิลตัวนั้น
อยู่อย่างไรเล่า

พ่อบ้านหลินตื่นเต้นจนตัวสั่น “แม่นางชู...” พ่อบ้านหลินปรับอารมณ์
และรวบรวมคำพูดอยู่ครู่ จากนั้นถึงได้เอ่ยออกมา

“ไม่ทราบว่ามีแม่นางชูพอจะมีเมตตาแบ่งปลาสีนิลให้คุณชายของเราได้
หรือไม่ ไม่ว่าท่านจะต้องการคำตอบแทนเท่าไร เรายังจะไม่เอ่ยปากคัดค้าน
แม้แต่คำเดียว...” พ่อบ้านหลินเอ่ยคำพูดทั้งหมดออกมาในที่สุด ทว่าชูลั้วกลับ
มองเขาด้วยสายตาประหลาดใจ “คำตอบแทนเท่าใดก็ได้?”

“ถูกต้องๆ!” พ่อบ้านหลินสั่นไปทั้งกาย

“แล้วทำไมไม่รีบบอกตั้งแต่แรกเล่า!” ชูลั้วซึ่งตาใสอีกฝ่ายอย่างขุ่นเคือง
จากนั้นก็ชี้มือไปที่เจ้ามังกรเทพน้อย “เจ้าดูสิ ผ่านมาขนาดนี้ เจ้าปลาสีนิลถูก
สัตว์วิเศษของข้าจัดการจนเกลี้ยง ถึงตอนนี้อะยากจะยกให้เจ้าก็หายไปเสียแล้ว!
น่าโมโหจริงๆ เลย!” ชูลั้วแสวงทำเป็นถลิ่งตาใส่มังกรเทพน้อย

“อ๊ะ?” พ่อบ้านหลินมองมังกรเทพน้อย จากนั้นก็มองชูลั้ว ก่อนจะหัน
มองพื้นที่ไม่เหลือเศษซากของปลาสีนิลเลยแม้แต่ชนิด ก่อนจะถามอีกๆ อักๆ
“กิน... หมดแล้ว?” เพราะไม่อยากจะเชื่อกับภาพที่เห็น พ่อบ้านหลินเลยตกอยู่
ในอาการชะงักงัน

“ก็ใช้นะลิ กินไม่เหลือแม้แต่เกล็ด น่าเสียดายชะมัด ทำไมเจ้าไม่บอกให้เร็วกว่านี้เล่า!” ชูล้อมมองพ่อบ้านหลินด้วยความสนใจ ซ้ำยังโอดครวญไม่หยุด

พ่อบ้านหลินซึ่งตาใส่มังกรเทพน้อยอย่างโกรธซึ่ง มังกรเทพน้อยหันมาสายกันให้พ่อบ้านหลิน จากนั้นก็กระโดดตกลงเข้าหาอ้อมอกของชูล้อม ก่อนจะเข้าสู่วังค์หลับไหลไปในทันที

หลังจากกินปลาสินิลทั้งตัว มังกรเทพน้อยก็จมอยู่กับการฝึกฝนเพื่อเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ ชูล้อมเชื่อว่าถ้ามันตื่นขึ้นมาอีกครั้ง พลังยุทธ์จะต้องก้าวกระโดดไปอีกขั้นแน่นอน

คุณชายชุดขาวจะตอบแทนอะไรนางได้ ต่อให้ผลตอบแทนมหาศาลแค่ไหน แต่จะเทียบกับพลังยุทธ์ของมังกรเทพน้อยได้หรือ ชูล้อมไม่คิดจะขายปลาสินิลให้พวกเขาอยู่แล้ว แต่ถ้าพวกเขาจะขอแบ่งปันสิ่งของเหลือๆ ที่ไม่จำเป็นเท่าไรนักไปบ้าง นางก็อาจจะพิจารณาคำขายด้วยได้ พ่อบ้านหลินเองก็คิดไม่ถึงว่าชูล้อมจะดีกับสัตว์วิเศษของนางถึงเพียงนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีอาจตำหนินางได้เต็มปาก ทำได้เพียงถอนใจเฮือกเท่านั้น